

MỤC LỤC

CHƯƠNG 1	3
CHƯƠNG 2	8
CHƯƠNG 3	14
CHƯƠNG 4	20
CHƯƠNG 5	23
CHƯƠNG 6	31
CHƯƠNG 7	41
CHƯƠNG 8	48
CHƯƠNG 9	55
CHƯƠNG 10	62
CHƯƠNG 11	71
CHƯƠNG 12	73
CHƯƠNG 13	82
CHƯƠNG 14	92
CHƯƠNG 15	101
CHƯƠNG 16	110
CHƯƠNG 17	120
CHƯƠNG 18	125
CHƯƠNG 19	133
CHƯƠNG 20	142
CHƯƠNG 21	147
CHƯƠNG 22	157
CHƯƠNG 23	165
CHƯƠNG 24	172

CHƯƠNG 25	181
CHƯƠNG 26	190

CHƯƠNG 1

Cả phòng học yên lặng.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, những hạt mưa nhỏ và dày đặc trong không gian lạnh. Năm mươi mấy cô học trò ngồi cắm cúi viết. Đây là giờ Luận. Chỉ có tiếng mài mực, tiếng lật giấy và những lời xì xào nhỏ nhỏ. Con gái mười sáu, mười bảy mà ngoan thế này thật khó thấy.

Những cô bé. Tiêu Y Vân vừa nghĩ đến 3 chữ đó đã thấy ngượng. Họ là những cô bé. Thế ta là gì? Một cô giáo vừa tốt nghiệp ở đại học, chân ướt chân ráo ra đời. Khoảng cách cao lắm là năm đến sáu tuổi. Chỉ được thế đứng trên bục gỗ mà đã trở thành người lớn thực thu rồi sao?

Vâng, chỉ mới ngày hôm qua, ta chỉ là một nữ sinh bé bỏng, thế mà hôm nay Vân phì cười. Một cô giáo! Dù chỉ là một cô giáo dạy thế vài giờ.

Trình độ lớp 11 khá cao. Nếu lũ học trò có nghịch thì Vân cũng đành chịu. Bốn năm tuổi chưa ai đủ để tạo uy kể cả. Nhưng may quá, lũ chúng vẫn ngoan, ngoan một cách dễ thương lạ lùng. Không rắc rối, đùa cợt, nghịch ngợm như nàng ngày xưa. Vân cười xòa khi nghĩ đến hình ảnh xa xưa, liếc nhanh qua những mái tóc ngắn, mắt chợt dừng trước một cô bé tay chống cằm ngẩn người ra trước bảng đen:

- Du Bích Hàn.

Du Bích Hàn cắn bút. Đề luận khiến nàng bối rối. Dăm dăm nhìn lên bảng, cầm chắc số zero trong tay. Không phải là Hàn không nghĩ ra được điều phải viết, hàng trăm, hàng ngàn tư tưởng như những con ngựa đua tung gió trong đầu, có điều, chúng chạy một cách lộn xộn, chứ không đi theo một hướng nhất định khiến Hàn không biết phải bắt đầu thế nào. "Cô giáo sư trẻ dễ thương có lẽ đang nghĩ là ta bí", Hàn tự nhủ.

- Các em đừng nghĩ là tôi muốn làm khổ mấy em, thật ra luận văn chẳng qua chỉ là một môn học tập cho chúng ta những

thói quen phát biểu, suy tư về những gì ta nghĩ. Vì vậy, đề tài hôm nay là một đề tài rất rộng các em cứ tự ý bày tỏ, tôi muốn hiểu các em thật nhiều.

Trên bảng đen với một chữ " Tôi " duy nhất như một ám ảnh. Tôi? Tôi? Du Bích Hàn cắn lấy môi. Tôi Nhỏ nhắn? Cát bụi? Một cái gì vĩ đại? Không? Tại sao cái không bao giờ muốn tồn tại trên cõi đời này mà vẫn cứ tồn tại? Tại sao? Tại sao? Tôi từ đâu đến và rồi sẽ đến đâu? Tôi...Tôi...Tôi... Cái tôi sao lúc nào cũng là cái trái ngược với mọi người. Phải viết thế nào đây? Phải làm sao cho người ta hiểu? Ngay từ lúc còn ở tiểu học, Hàn đã sợ nhất những bài luận có tựa đề: Cha tôi, mẹ tôi, gia đình tôi. Ngay cả những cái như: Ước muốn của tôi, tương lai, hy vọng.. Tất cả những cái gì đó liên quan đến "cái tôi" là Hàn sợ hãi.

Thế mà bây giờ, không ngờ chữ "Tôi" thật to trên bảng như một thứ đùa dai.

- Thế này là kể như tiêu rồi.

Hàn cúi đầu, ánh mắt thu gọn trên trang giấy trắng chưa có lấy một chữ. Những ô vuông đầy đặn cần nhét đầy mực. 50 mái đầu chung quanh đang chăm chú viết. Tại sao họ đều làm được, còn ta lại không?

Hàn lắc đầu, thở ra. "Tôi" là một đứa kỳ cục, một thứ cô đơn, buồn tủi, tôi chỉ là một đám mây, một ánh sao, một cơn gió, một làn khói, một chiếc lá đã lìa cành, một cọng cỏ. Nhưng tôi cũng không là gì hết. Tôi là người, một người con gái 17 tuổi. 17 năm trước, như một thứ tình cờ, tôi đã sinh ra. Có lẽ như vậy. Hàn lắc đầu lại thở ra. Cuộc đời là những thai đồ dài và "cái tôi" có lẽ là một câu đố gút mắc nhất, có nhiều dấu hỏi nhất... Phải không? Thế này thì tiêu rồi!

Bóng đen chờn vờn trước mắt. Hàn giật mình ngẩng đầu lên. Cô giáo trẻ tuổi có đôi mắt thật nhạy đứng trước mặt với chiếc sổ điểm danh trên tay:

- Em tên là Du Bích Hàn?

Khuôn mặt tái dần, khuôn mặt đáng tội của một cô bé nhiều tình cảm. Đôi mắt to đen mở rộng:

- Dạ...

Hàn đứng lên, chờ đợi lời dạy khiển trách mắng.

Sao? Thái độ ta hung dữ lắm à? Sao lại khiến con bé lại phải khiếp đến độ như thế. Nụ cười hiện lên môi Vân, nụ cười trấn an hiền hòa.

- Sao em không làm luận đi? Viết không ra à?

Mắt cô học trò chớp nhẹ, những âm thanh lí nhí trong cổ:

- Không phải em viết không ra, nhưng em không hiểu phải trình bày con người mình thế nào cho đúng lẽ.

Câu nói như một sự suy tư vững chãi. Cô giáo Vân bàng hoàng. Một tia sáng lóe nhanh qua óc. Ai bảo tuổi 17 là tuổi chưa trưởng thành? Những tư tưởng chín mùi trong bộ óc nhỏ. Vân cố lấy lại bình thần. 22 tuổi dạy người quá sớm, ta chưa đủ khả năng.

Một lúc, Vân đặt tay lên vai cô học trò:

- Em ngồi xuống đi, em nói thế là em đã trình bày cho tôi biết con người em rồi đấy, em có thể không nộp bài, tôi vẫn không cho điểm xấu em đâu.

Hàn liếc nhanh cô giáo trẻ:

- Cô muốn nói em chỉ có khối óc trống rỗng?

Vân tròn mắt:

- Em nghĩ thế?

- Dạ không.

Hàn cười, nụ cười dễ thương

- Em không thấy đầu trống rỗng, em biết khối óc em như mảnh giấy đầy ô vuông này, em sẽ cố gắng viết đầy. Thưa cô, cô cứ yên tâm, em sẽ nộp bài đầy đủ cho cô.

Cô nữ sinh ngồi xuống, lặng lẽ cầm bút lên và bắt đầu viết. Vân trở về phía bụi gỗ, nàng không trở lại ghế mà bước đến bên cửa sổ. Mưa phùn vẫn rơi đều, cảnh vật lơ mơ. Bậy thật, nếu biết thế ta đã không chọn ban Văn chương, phải chọn Triết. Cuộc đời là cả một bức tranh phức tạp. Ta có khả năng dạy học không? Mới ngày đầu đã lãnh hội được một bài học khai hóa của cô học trò. Du Bích Hàn! Du Bích Hàn! Vân lẩm bẩm, nàng liếc nhẹ về phía cô học sinh, con bé đang say sưa viết. Viết gì mà say sưa thế.

Đột ngột, Vân thấy mình thật vô duyên, chọn một đề tài quá trừu tượng. Tôi? Tôi là cái gì? Một trang giấy có ô vuông đầy đặn

rồi sẽ nhét đầy chữ. Thế còn ta? Còn gì được không? Hay cũng vẫn thế 22 tuổi còn quá trẻ! Hơn được những cô bé này một tí xiu thôi. Vân cười với chính mình, với cả đám mua phòn nhẹ bay.

Tiếng chuông ra chơi reo vang, Vân trở lại với thực tế. Đám học trò ùn ùn kéo lên nộp bài, phòng học không còn sự yên lặng của giờ học, tuổi trẻ với những tiếng cười rộn rã chim quyên. Vân ôm chồng tập, liếc nhanh về bé Hàn, cô học trò đang đứng tựa bờ tường, nhìn nàng với nụ cười e ngại. Nụ cười lan trong tim Vân một thứ tình êm đềm. Ôm chồng vợ, Vân bước ra khỏi lớp. Bích Hàn, cô học trò ngộ nghĩnh. Vân thấy bắt đầu thích cô bé, không phải cái ưa thích của một cô giáo với một học trò, mà là một bà chị cả với đứa em ngoan. Chị cả ta lớn hơn Hàn bao nhiêu mà bày trò thế. Y Hà cũng chỉ lớn hơn ta chỉ có 6 tuổi. Thôi kể như chị em vậy.

Trở lại văn phòng, Vân không chờ được lời ngay quyền luận của Hàn ra, nàng muốn biết ngay con bé đã viết gì trong ấy.

"Tôi.

Trước khi đủ trí khôn để phản đối sự hiện diện của mình trên cõi đời này, thì tôi đã có mặt. Có lẽ đó là nỗi bi đát của đời tôi, cũng có lẽ là sự may mắn của đời sống. Vì thật ra, sự hiện diện của một đời người là một hài kịch hay bi kịch, câu hỏi cũ kỹ đó mãi đến giờ vẫn chưa ai tìm ra được giải đáp. Riêng tôi, tương lai sẽ ra sao? Chỉ có định mệnh quyết định.

Tương lai! Với tôi đó chỉ là những dấu hỏi thật lớn. Còn quá khú! Với tôi lại là những dấu chấm than dài, tôi có thể xác định cuộc đời mình bằng gì? Có lẽ chỉ nên dành cho định mệnh.

Năm lên 2, cha qua đời. Năm lên 4, mẹ tái giá, tôi theo chân mẹ đến nhà cha nuôi. Lại thêm một cậu em trai, một đứa em gái.

Năm lên 8, mẹ lại theo cha ruột. 10 tuổi, cha nuôi lại có mẹ nuôi, 2 cô em gái nữa và một cậu em trai. Như vậy có nghĩa là gia đình tôi có tất cả 2 em trai, ba em gái. Một gia đình "toàn vẹn", "đầy đủ", một "gia đình lớn".

Tôi có bốn phận phải làm cho vui lòng cha mẹ và chăm sóc bảy em. Do đó, tôi là đứa phải suy nghĩ nhiều và suy tư xa hơn bao nhiêu đứa cùng lứa. Dấu hỏi lớn lúc nào cũng hiện diện trong tôi. Rousseau nói đúng: Ta tư duy, ta hiện diện. Chỉ có những lúc bận rộn với tư tưởng, tôi mới cảm thấy sự có mặt của mình trên cõi đời này. Có điều sự hiện diện kia có ý nghĩa không? Đó lại là chuyện khác.

CHƯƠNG 2

Trên đường về, Vân vẫn bị dẫu hỏi về chuyện "sống để làm gì". Thần thờ lên xe lại xuống xe, mãi đến lúc về đến cổng cư xá Vân mới tỉnh hẳn. Chỉ có mẹ, phải, ta phải nhờ đến mẹ, kẻ đã tạo ra đời sống ta, sẽ xác định sự hiện hữu và giải thích rõ ràng.

Ôm chồng vỡ của đám học sinh ngoan ngoãn, Vân bước nhanh vào thang máy. Sự vội vã khiến nàng va phải một người đứng sẵn trong buồng thang. Chồng vỡ rơi vãi xuống đất.

- Làm gì mà bít lối như vậy, nép một bên không được sao để người ta phải rơi đồ thế này?

Thói quen chưa ngoa không đợi xác định đối phương, Vân đã lớn tiếng hùng hổ, gã con trai lui về sau mấy bước:

- Ô! Xin lỗi, Xin lỗi cô! Tại tôi không ngờ cô lại xông vào buồng thang nhanh như đầu chiếc xe hỏa vậy.

Giọng nói khá quen thuộc. Tiểu Y Vân ngỡ ngàng ngẩng đầu lên. Gã con trai nhìn nàng xa lạ, rồi cúi xuống lượm vỡ. Tim Vân đập mạnh. Chàng đây sao? Thật sao? Thân hình gầy cao lỏng thong, xuề xòa với chiếc pull đỏ, quần ống rộng... Vân tác phong ngày nào. Đôi mày sậm, đôi mắt rực sáng và nụ cười băng quơ trên môi. Vân mở to mắt.

Gã đã lượm xong vỡ, đứng lên trao cho Vân:

- Cho tôi xin lỗi một lần nữa nhé. Cô lên tầng thứ mấy?

Đúng rồi! Chính chàng! Tim Vân muốn ngừng đập. Sao chàng chẳng nhìn ra được ta? Mấy năm rồi. Ngày Thiên rời khỏi Đài Loan, Vân chỉ 15 tuổi, một nữ sinh tóc ngắn đệ nhất cấp, chẳng vương vấn được gì trong tim chàng. Chỉ có chị Hà - Tiêu Y Hà - "Công chúa ngủ trong rừng", bà chị lúc nào cũng được chàng ca ngợi còn Tiêu Y Vân? Chỉ là "nhóc con"! "Công chúa ngủ trong rừng" bây giờ đã là mẹ, còn "nhóc con" ngày nào thì nay cũng đã là cô giáo - Dù chỉ là cô giáo trong một ngày - Thế còn chàng? Vẫn như ngày xưa, thời gian như chưa hề làm hao mòn tuổi trẻ

- Cô này.

Chàng mở miệng, đôi mắt tinh nghịch dò xét:

- Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?

- Cái gì?

Máu ranh mãnh lại chảy trong tim.

- Tôi nghĩ hình như chưa thì đúng hơn.

- Vậy à?

Chàng làm bộ gãi đầu:

- Có lẽ tôi lắm, trông cô giống cô em gái của ông bạn tôi quá.

- Hừ!

Vân lạnh lùng ôm lấy chồng vợ, quay mặt ra phía cửa thang:

- Ông làm ơn nhấn nút lầu năm giùm tôi.

- May quá! Tôi cũng lên lầu năm.

Ai lại không biết anh lên đây, Vân bậm môi. Biết ngay là sẽ lên nhà tôi mà, tìm anh cả. Hình ảnh đám Tứ Quái ngày nào lại hiện ra trong óc Vân. Chàng và anh cả là 2 cây cột trụ nghịch phá nhất trường. Bây giờ, họ sắp tụ hội. Nhưng lạ quá! Tại sao chẳng nghe anh cả nói gì đến chuyện về nước của chàng? Thang đã ngừng chạy.

- Cô làm ơn cho hỏi, nhà số 5 phải đi về hướng nào?

Chàng hỏi. Vân tròn mắt, vẫn ra vẻ xa lạ:

- Ông một mình tìm không được sao, phải hỏi?

- Ồ, xin lỗi!

Nụ cười khó giận lại nở trên môi

- Tại tôi tưởng cô biết đấy chứ?

- Không biết gì hết.

- Vậy thì xin lỗi một lần nữa.

Chàng nháy mắt, làm bộ hạ thấp giọng đủ để Vân nghe:

- Hôm nay xui thật, ra đường gặp ma quỷ gì không.

Chàng giả vờ rẽ sang một hướng khác, Vân tức lý:

- Ông kia, đứng lại!

Chàng đứng lại, ra vẻ ngạc nhiên:

- Cái gì nữa đây?

Vân trừng mắt:

- Tại sao ông chửi người ta?

- Tôi không ngờ tai cô lại thính như vậy. Nhưng tôi có chửi cô cái gì đâu?

- Ông nói ông gặp ma quỷ, không phải là ông muốn chửi tôi đó sao?

Anh chàng nhún vai:

- Tôi nói tôi gặp ma quỷ, chứ có bảo cô là quỷ đâu?

Vân tái mặt:

- Ông là quỷ chứ ai nữa mà nói.

Chàng quay trở lại, đứng chắn ngang mặt Vân:

- Thôi đừng đóng trò nữa, nhóc con ạ!

Giọng nặng và ồ ề, thật xúc động:

- Cô vừa bước chân vào thang máy là tôi đã nhìn ra ngay. Nhóc con! Không ngờ nhóc con lại mau lớn thế này.

Mắt Vân tròn xoe:

- Ông cũng vậy, ông lãnh tụ đảng Tứ Quái "cao bằng trời", ông cũng đóng kịch khá lắm chứ?!

- Ố ố, cái gì lại cao bằng trời?

- Thôi đừng đóng kịch nữa ông ơi.

Vân cười to

- Lúc xưa ông có biệt danh là Thiên Hạo Cao (cao bằng trời), anh cả là Phong Tái Tiêu (gió đang rít). Ngoài ra còn 2 ông nữa, một ông là Vũ Trung Nhân (người trong mưa). Chính ông Vũ Trung Nhân này đã hớp hồn chị Hà khiến Thiên Hạo Cao buồn tình bỏ ra ngoại quốc.

Mặt chàng đỏ như gấc:

- A, cái cô này vẫn không bỏ được cái tật chua ngoa, nói năng tầm bậy tầm bạ, đề xuống đánh mấy roi bây giờ, lớn mặt lớn.

- Không được! Không được!

Vân vừa hét vừa chạy, sách vở lại được dịp đổ đầy trên đất.

- Đấy, bắt đền đấy, anh đến đâu là như sao chổi trên đất.

Lại một màn cúi xuống lượm sách vở. Hai đôi mắt bắt chợt lại gặp nhau, nụ cười tắt đi trên môi Thiên:

- Bao lâu rồi mới lại gặp nhau, Vân nhỉ?

- 7 năm - Vân nghĩ ngợi một chút nói

- Năm anh xuất ngoại em mới 15 tuổi.

- À, mới đây mà đã 7 năm.

Chàng thở ra và đưa chồng vở cho Vân

- Đừng bảo anh là bây giờ em đã là thầy rồi nhé.

- Nhưng đó là sự thật - Vân đứng dậy.

- Thế còn anh? Máy năm nay anh làm gì?

- Học, rồi đi làm. Bây giờ anh là kỹ sư hãng X.

- Anh về nước nghỉ hè?

- Không, ở luôn, anh được mời về nước phục vụ.

- Thế còn vợ anh? Cũng về chứ?

- Vợ nào? Chàng ngạc nhiên - Còn chờ em giới thiệu đấy.

Vân trợn mắt:

- Máy ông bây giờ sao ưa độc thân thế? Anh cả cũng vậy, em dẫn về giới thiệu cho ông ấy hơn chục cô thế mà cô nào ông ta cũng chê tuốt, anh tin không?

Chàng cười:

- Bây giờ có anh nữa thêm vui, Vân đừng quên tên anh là "Cao bằng trời" nhé.

Quên sao được? Thiên Hạo Cao, cái tên mà trong phút tình nghịch Vân đã nghĩ ra bằng cách đảo ngược ngôn tự Cao Hạo Thiên thành Thiên Hạo Cao. Anh cả Tiêu Chấn Phong đã bị lái thành Phong Tái Tiêu, Nhậm Trung Vu thành Vu Trung Nhân, chỉ có anh chàng Triệu Chí Viễn là Vân lái thế nào cũng không thành chứ?, vì vậy mới giữ yên tên tộc.

Lúc đó, bốn ông đàn anh với biệt danh Tứ Quái đã kết hợp nhau, Triệu Chí Viễn là anh cả, Tiêu Chấn Phong anh hai, Cao

Hạo Thiên anh ba và Nhậm Trung Vu anh tư, cả bốn đều là sinh viên đại học Y khoa, ngoài những giờ vật lộn với sách vở, họ đều là những tay chơi lầy lùng, và căn nhà của cha mẹ nàng trở thành tổng hành dinh của bọn Tú Quái. Chị Hà lớn, được nhập bọn với những trò chơi người lớn: khiêu vũ, đánh cờ, picnic, du ngoạn... những trò chơi hấp dẫn mà Vân chỉ có quyền nép một bên góc nhà nhìn lén. Mười bốn tuổi "Nhóc con", "Búng ra sữa"... không có quyền tham dự một cuộc vui nào hết. Những đêm Noel chơi suốt sáng và Vân vẫn là đứa con nít học đòi. Chỉ có chàng... Cao Hạo Thiên là còn nghĩ đến nàng thôi.

- Này nhóc con, lại đây ta dạy một bản Valse nhé!

Và không đợi Vân can đảm, Thiên đã đưa nàng ra piste. Từ đó không bao giờ Vân quên những bước chân đầu tiên trong đời Cao Hạo Thiên. Trước mặt chị Hà, lúc nào Thiên cũng được Vân tán dương, nhưng cuối cùng rồi chị Hà cũng yêu Nhậm Trung Vu và Cao Hạo Thiên đã bỏ ra nước ngoài trong năm chị Hà nhận lễ nhà họ Nhậm. Anh hai bảo đó là tại Thiên thất tình, nhưng chị Hà lại khẳng khái cãi:

- Ông "Cao bằng trời" đó có bao giờ mát điện với em đâu mà bảo là thất tình. Ông ấy chưa tỏ bày yêu em, cũng như em chưa hề cảm ông ấy thì không có chuyện vô lý đó. Với những người tính tình dở dờ, ương ương như vậy, em dám chắc suốt đời ông ta cũng không có vợ".

Có đúng vậy không? Thiên sẽ không bao giờ lập gia đình? Chuyện đó thế nào, Vân cũng không biết? Hôn nhân có phải là đoạn kết của một đời lãng du không? Vân cũng không dám nghĩ. Chuyện người lớn, trẻ con chỉ có quyền dựa cột nghe và chấp nhận là trẻ con suốt đời.

Bây giờ thì trẻ con cũng đã trưởng thành, anh chàng "Cao bằng trời" vẫn không thấy gì thay đổi.

Vân ngấm gã con trai trước mặt với nụ cười hồi tưởng:

- Anh hai có biết anh đến không?

- Biết.

Ánh mắt của Thiên vẫn không rời nàng:

- Về nước gần cả tháng mà hôm nay mới tìm ra số điện thoại của nhà Vân. Ban nãy tôi có nói chuyện với anh hai, anh ấy hét to

trong máy: "Đến ngay đây chứ? còn chần chờ gì nữa" và tôi ngoan ngoãn đến ngay.

Vân cố nín cười:

- Đáng đời, ai biểu mấy năm nay ở nước ngoài anh không gửi tin tức gì về hết? Anh hai cho là anh đã thất tình, ai cũng tưởng anh quên hết bạn bè rồi chứ?

- Ở nước ngoài, lúc nào cũng bị quay cuồng theo cuộc sống, tôi lại lười có tiếng thì lấy gì viết thư? vả lại nhà Vân cứ dọn mãi, liên lạc bị cắt đứt, đành chịu, nhưng vừa về đến Đài Loan là tôi đã nghĩ ngay đến anh hai và mấy cô rồi đấy chứ?

- Nghĩ đến ai nói lại xem, chị Hà thì có.

- Thôi mà cứ đùa mãi, à mà Hà đã được mấy cháu rồi?

- Hai... Một trai một gái.

- Anh chàng Vu Trung Nhân vậy mà tốt phúc thật.

Đúng như vậy không? Vân cũng không biết. Chị Hà và anh Nhậm Trung Vu như đóng kịch, cứ cách ngày là một cuộc cãi vã. Nhưng đằng sau sự cãi vã lại một sự làm lành. Tình yêu như một bài toán bí hiểm.

- Mới bỏ nước đi 7 năm, không ngờ về thấy toàn nhà cao cửa rộng, bàn bè cũ đều dọn vô cư xá hết. Hẻm hóc cũ cũng thay đổi khiến tôi nhiều lúc phải lạc đường.

Thiên khăng khải. Vân mở cửa rồi chạy vội vào trong hét to:

- Anh hai ơi, anh hai, mau ra đây xem. Lạ lắm này!

Tiếng gọi của Vân chưa dứt, thì Tiêu Chấn Phong đã như một cơn lốc cuộn ra. Nhìn thấy Thiên, chàng chụp lấy đôi vai bạn lắc mạnh:

- Thằng mäck dịch, làm gì mà mất tích lâu thế? Cậu muốn quên tôi à? Đắm một đắm cho vỡ mặt bây giờ.

Những cái lắc mạnh của Phong lại khiến mấy quyển vở trên tay Thiên vãi đầy ra đất. Nhìn những cuốn sách đáng thương, Vân lẩm bầm:

- Sao lại cứ đổ thế này? Điều này chắc chức thầy của ta cũng không vững lâu đâu.

CHƯƠNG 3

Tối đến, gia đình Vân nhận hẳn vì sự có mặt của anh chàng "Cao bằng trời". Chị Hà và chồng đều về đến. Hai đứa bé, Văn Văn 4 tuổi và cậu nhóc Võ Võ 2 tuổi riu rít bên cả mẹ cha. Tình bạn ngày cũ lại được hâm nóng. Thiên gặp Vu như cá gặp nước, những cái ôm ào thời sinh viên nui nhận trở về. Anh cả Tiêu Chấn Phong luôn miệng tiếc rẻ.

- Bậy thật, còn thiếu một thằng Triệu Chí Viễn thôi, nếu hẳn lại về nước thì nhóm Tứ Quái chúng ta lại trùng phùng rồi.

- Triệu Chí Viễn ở Gia Nã Đại.

Thiên nói

- Năm trước đến Montreal tôi gặp hẳn. Máy người biết hẳn bây giờ thế nào không? Ông chủ một tiệm điện, có vợ mũi cao, ba đứa con lai đứa nào đứa này cũng đẹp như búp bê. Như vậy thì chắc hẳn phải mọc rễ ở đây rồi, không hẹn ngày trở về đâu.

- Vậy là càng bậy.

Tiêu Chấn Phong lắc đầu

- Con người không thể quên nguồn của mình, tôi ghét nhất là những đứa bám rễ ở ngoại quốc, lấy vợ mũi cao. Hạo Thiên, cậu có địa chỉ hẳn đây không, đưa đây tôi viết thư chửi hẳn một trận xem.

Cao Hạo Thiên lắc đầu:

- Ông lúc nào cũng vậy, động tí là đòi chửi người.

- Còn gì nữa.

Nhậm Trung Vu chen vào:

- Mới tháng trước còn chơi tay đôi với một ông tài xế taxi, kéo nhau đến bóat mới giải quyết xong đấy chứ?

Thiên cười:

- Vậy là cái tên Tiêu Chấn Phong hay Phong Tái Tiêu (gió đang rít) mà nhóc Vân đặt cho ông ấy mới đúng chứ? Đến đâu là có chuyện tới đó, con gái thấy phải bỏ chạy, bây giờ già đầu rồi mới không có vợ đó chứ?

Lời của Thiên khiến cả nhà phì cười, cả cha mẹ Vân cũng bị lây cái vui của tuổi trẻ.

- Thế còn cậu?

Tiêu Chấn Phong trả đũa:

- Tên cậu đẹp quá mà sao vẫn mò côi như vậy chứ?

- Ai bảo anh là tên tôi đẹp?

Thiên nhún vai

- Thiên Hạo Cao. Anh không nghe người ta nói: Chỉ sợ lâu cao gác ngọc, đêm khuya lạnh lẽo u hoài, trên trời cao quá làm sao có đàn bà mà cưới làm vợ? Ngoài một Hằng Nga trên cung quảng, nhưng năm trước, phi thuyền Mỹ chở anh chàng Amstrong lên mặt trăng, bộ váy thô kệch xấu xí của hắn làm cô ta hoảng bỏ chạy mất rồi.

Cả nhà lại cười, Y Hà thúc nhẹ chồng:

- Tóm lại chỉ có mình anh, "người đi trong mưa" là có phúc nhất, phải không?

Hạo Thiên không đợi Vu lên tiếng nói:

- Còn gì nữa? Không phải hắn chỉ có vợ thôi mà lại còn Văn Võ song toàn.

Thiên chỉ bé Văn Văn và Võ Võ, Nhậm Trung Vu chỉ cười. Mỗi khi nghe ai nhắc đến 2 con, chàng chỉ biết phản ứng như vậy, dù trong lòng ngập đầy tình thương 2 con.

Mấy năm rồi, gia đình họ Tiêu mới được một ngày vui thế này. Trên bàn cơm tối, ông Tiêu Thành Âm khui một chai rượu mạnh, đặc biệt cho phép đám con tự do uống. Mẹ Vân lúc nào cũng chứng tỏ là người đàn bà tế nhị, bà thông cảm với tuổi trẻ, nên tiếng cười lúc nào cũng ngập đầy nhà. Nhìn khuôn mặt đỏ vì rượu của Hạo Thiên, bất giác bà nghĩ tới chuyện ngày xưa. Bà đã từng mong mỗi Hạo Thiên sẽ là rể nhà bà thay vì Vu nhưng Y Hà đã chọn Vu.

"- Mẹ, anh Vu tuy ít mồm ít miệng, nhưng anh ấy thận trọng, thực tế, còn Hạo Thiên chỉ được nước xông xáo ở mặt ngoài, những người như vậy, thường ít chung thủy với một người nào cả."

Và, kết cục, Hà chọn Vu. Bao nhiêu năm đã trôi qua, bà Tiêu nghĩ con gái nói đúng, nhưng hôm nay, trước mặt Hạo Thiên, nhìn người con trai dễ thương ngày cũ, bà không làm sao dấu được xúc động.

- Cậu Thiên, mấy năm rồi, bao nhiêu tuổi rồi sao cậu không lập gia đình đi, không lẽ tìm cậu chưa có hình bóng nào cả sao?

Hạo Thiên xoa xoa tóc:

- Không phải là không có, nhưng nhiều quá nên không biết chọn người nào. - Thiên cười hì hì - Phải không bác? Có ai lại cười hết những con gái mình thích trên đời được đâu?

Y Hà trợn mắt:

- Mẹ xem anh ấy kìa, không bỏ được tính xạo, chẳng qua sợ mất tự do nên không cưới vợ thì có.

Mặt Hạo Thiên đỏ gay:

- Cô Hà nói cũng đúng, trước mặt bạn bè cũ con coi bộ nói dối không xong, nhưng mà... Mặt Thiên chăm chăm nhìn ly rượu trên bàn - Có lẽ, tôi cũng sắp mất tự do đến nơi rồi đây.

- Thật không?

- Ai vậy Thiên?

Anh cả vui vẻ hỏi, Nhậm Trung Vu hét:

- Tới bây giờ mới chịu nói ra, có phải cậu về nước lần này là để cưới vợ không?

- Làm gì mà lại quỳnh lên cả thế?

Hạo Thiên cười

- Chưa có gì hết mà làm như đất đã vỡ.

- Vậy chuyện xảy ra thế nào, thuật lại xem?

Chấn Phong hỏi, Thiên chậm rãi:

- Chẳng qua đó là ý của ông già bà già. Người lớn muốn có cháu bé, trong khi mình lại là con trai duy nhất do đó chẳng ai có thể thay thế để làm hài lòng cha mẹ, vì vậy... - Hạo Thiên nhún

vai - Các bạn thử nghĩ xem, con người tân tiến như tôi, hấp thụ nền giáo dục mới mẻ như vậy thì làm sao chịu được sự ràng buộc. Cả tháng nay bận rộn mãi không đến với quý vị được, tại sao hiểu không? Đi tìm bạn đấy.

Hạo Thiên cười lớn:

- Mẹ tôi dọa, nếu lần này mà không xong thì bà sẽ tự tử, dễ sợ không?

Mẹ Vân cười:

- Bác ấy vì cậu đấy chứ?, con cái bây giờ khó chịu cảm thông với cha mẹ.

- Thế còn bác? Hạo Thiên nhìn mẹ Vân - Bác cũng ráng kiếm cháu nội đi chứ? để anh Phong một mình mãi sao?

- Tôi thì khác.

Mẹ Phong nói

- Chuyện hôn nhân của con cái là chuyện cả đời chúng, chứ không phải của tôi. Tôi để chúng tự do lựa chọn, còn chuyện bồng cháu nội, thôi đành phó mặc cho tự nhiên vậy.

Hạo Thiên hét to:

- Bác như vậy là nhất rồi, mẹ con còn lạc hậu quá, phải mời bà ấy đến đây nói chuyện với bác mới được.

Tiêu Chấn Phong chen vào:

- Không được đâu, mẹ cậu với mẹ tôi là hai thái cực, đến không dung hòa nhau được mà còn nổ to nữa thì khổ.

Bà Tiêu nhăn mặt với con trai:

- Phong, sao con lại chẳng ý tứ tí nào cả?

- Anh Phong nói đúng. - Hạo Thiên can thiệp - Mẹ con thì cô chấp dễ sợ lắm.

Bà Tiêu lắc đầu:

- Tuổi trẻ bây giờ dễ sợ quá, cứ bêu xấu cha mẹ. Sau lưng bác, thằng Phong cũng dám nói bác cổ hủ lắm.

- Dạ không bao giờ có chuyện đó, con xin thề.

Chấn Phong nói

- Mẹ con lúc nào lại chẳng dễ thương nhất trên đời.

- Thôi cậu ơi, đừng cho tôi uống nước đường.

Bà Tiêu mắng yêu Phong, nhưng lòng sung sướng vô ngần.

Hạo Thiên nhìn cảnh ấm áp của gia đình bạn, nụ cười biến đi lúc nào không hay.

- Thấy gia đình bác sao con thèm quá.

- Thật không? Bà Tiêu cảm động - Vậy thì cứ đến đây chơi nhé?

- Dạ, chắc từ này về sau bác phải bức mình nhiều rồi, con sẽ tới chơi luôn, bác còn nhớ chuyện tụi con tháo cửa đốt lửa không?

- Sao lại không? Bà Tiêu cười - Lần đó bác đi công chuyện vừa về đến nhà Thuở đó còn ở nhà giấy theo kiểu Nhật, các con lúi húi ngoài sân nướng thịt. Vừa đến cửa bác đã nghe thằng Phong nói "Tháo tấm cửa này ra đi, nhà Nhật có cửa hay không cũng không có gì thay đổi". Bác đi vào, thấy cảnh xơ xác trong nhà mà ngơ ngác. mấy đứa đã gỡ hết hai cánh cửa và đang sửa soạn gỡ cánh thứ 3.

Chuyện cũ được nhắc lại, những tiếng cười gợt quá khứ tươi mát làm mọi người trẻ đi. Mắt Thiên bắt chợt va mạnh sóng mắt Vân. Cô bé này giờ yên lặng. Chỉ có những nụ cười thoáng trên môi nhưng đủ làm Thiên ảo đảo "Nhóc con!"... Đôi mắt to long lanh, một chút tinh nghịch trong trái chín trưởng thành. Hình ảnh con bé 14, 15 tuổi ngày nào quần quít bên chân, đòi quà vặt, nhẹ trêu ghẹo hiện rõ trong trí Thiên.

- Vân!

- Dạ.

Vân giật mình chờ đợi:

- Cô còn nhớ bài về lúc xưa cô đặt ra để phá tụi này không?

- Nhớ chứ?

- Vậy thì đọc lại xem.

Y Vân ngẩn ngẩn đầu, suy nghĩ một chút, rồi lớn tiếng:

Anh 2 thấy người hét hét hét

Anh 3 thấy người nhảy nhảy nhảy.

Anh 4 thấy người cười cười cười.

Anh 5 thấy người thét thét thét.
4 chú khỉ đột thọt thọt nhẩy.
4 con quạ đen quạ quạ kêu.
4 ông ruồi lẩn bay ồn nha.
4 ngài gấu chó dữ nhất nha.
một ông họ Tiêu, ông họ Nhậm
một ông họ Cao, ông họ Triệu.
Biệt danh nghe đến đã rùm nha.

CHƯƠNG 4

Trời tờ mờ sáng, Du Bích Hàn giật mình thức giấc. Con ác mộng chưa rời. Nhìn chiếc đồng hồ dạ quang trên đầu giường: 5 giờ 10 phút. Lại trễ nữa rồi! Du Bích Hàn nhảy vội xuống giường, có quá nhiều công việc phải thanh toán. Những bước chân trần trên nền đất lạnh gây cảm giác buốt giá. Hàn nhẹ bước, sợ tiếng động đánh thức cô em gái khác cha, sợ làm rộ cha mẹ phòng bên cạnh và đứa em trai chưa đầy thôi nôi.

Thay áo, tay chân Hàn lạnh phát cóng. Trời mùa đông dài như vô tận. Bên ngoài song, mưa rơi rã rít.

Cơn mưa sẽ kéo dài đến bao giờ Hàn quay lại nhìn đứa em, con bé vẫn ngủ ngon, nhưng có lẽ lạnh, thân hình co rúm. Hàn cúi xuống khoác chiếc chăn của mình cho em, những cử động nhẹ đủ làm cho cô bé thức giấc.

- Chị.

- Suyt.! Hàn chặn ngón tay lên miệng em. Ngủ tiếp đi Bích Hà, trời chưa sáng mà, bao giờ sáng chị sẽ gọi em.

Bích Hà quay lại:

- Em muốn thức để phụ chị.

Con bé lảm bảm nhưng mắt vẫn mở không lên. Hàn thở dài. Mới 11 tuổi! Tuổi của một đứa con nít, tuổi của ngọc ngà không phải gánh trách nhiệm, chỉ biết có bướm, có hoa, có bánh trái và tiếng cười. Những quyển tiểu thuyết mà Hàn có dịp đọc qua đều thấy thế. Nhưng hôm qua, khi tan học về, nhìn vết bầm trên má của em, Hàn không hỏi, cũng biết chuyện gì xảy ra. Những ngón tay an ủi nhẹ xoa trên má cũng đủ làm Hà sa vào lòng chị với những giọt nước mắt vỡ òa.

- Chị Hàn ơi! Chị Hàn!

Hàn xiết chặt người em khác cha, nàng muốn khóc nhưng không dám. Nước mắt chỉ gây đến sự bức mình của mẹ. Bà mẹ kê của Hàn, đứng ngoài cửa sổ nhìn vào:

- Hừ! Bà tăng hăng rồi đẩy cửa - Chúng mày lại làm trò gì nữa đó? Suốt ngày cứ thấy bộ mặt râu râu như bị ức hiếp không bằng, không lẽ tao ở ác với bây lắm sao? Ác bao giờ? Nói đi! Nói đi! Xem thử mấy đứa ở hàng xóm, có đứa nào được học đến tú tài không chứ? Được cho đi học lại còn bày bộ bày tịch...

Bích Hà run rẩy trong lòng chị, con bé sợ Hàn bị vạ lây, quệt nước mắt:

- Thưa mẹ, đâu có gì đâu, con chỉ ôm chị Hàn chơi thôi.

Tội nghiệp! Mới từng ấy tuổi mà đã phải nói dối, phải đóng kịch. Hàn xiết chặt em, nhưng cơn giận của bà mẹ nuôi vẫn chưa nguôi.

- Chơi thôi à? Hừ, chị em chúng bây thì bao giờ chẳng vậy, tao là đây tớ mà, suốt ngày đầu tắt mặt tối để mấy tiểu thư rong chơi suốt ngày. Phải mà, ai cũng để bọc điều hết, còn tao là đây tớ. Suốt ngày đi học, về đến nhà lại giả vờ học bài, giải trí. Còn con mụ này vô phúc, lấy chồng đâu chẳng lại chọn nhầm nhà họ Du này. Đâu có phải nợ đâu mà trả hoài không dứt?

Những tiếng oán thoát ra khỏi miệng bà như máy phát thanh. Từng cuộn băng dài tiếp tục lăn, hết cuộn này đến cuộn khác, Hàn chỉ còn biết buông bé Hà ra và chạy nhanh xuống bếp nấu cơm.

Suốt đêm hôm qua, một đêm dài trần trọc với bấy nhiêu tiếng lải nhải, mãi đến khuya mới ngủ được. Tội nghiệp bé Hà! Ra đời chỉ được 2 năm là mẹ mất, không biết mặt mẹ lại phải bị chèn ép hơn những đứa bé đồng lứa.

- Chị Hàn, mẹ ruột chúng ta đẹp không hở chị?

Bé Hà cứ hỏi mãi như vậy, thừa lúc không có mẹ nuôi, Hàn mới trả lời:

- Đẹp lắm! Không những đẹp mà lại hiền nữa.

- Em đã đoán nhu vậy

Bích Hà mở to mắt.

- Nhìn chị em đã suy ra mẹ, chắc chắn là mẹ với chị phải giống nhau.

Hàn bàng hoàng, mỗi lần nghe Hà nói thế, nàng chỉ biết phản ứng như vậy. Vâng, Hàn giống mẹ. Nhưng mẹ yêu con như

trời như biển, cận kề chăm sóc chu đáo cho lũ con. Còn nàng? Nàng không thể thay thế vị trí của mẹ. Nhiều lúc nhìn những đứa em lem luốc, lòng ray rứt khôn cùng.

Thở dài, Hàn hiểu rằng không phải là lúc nghĩ vẩn vơ nữa. Hôm nay dậy trễ, nếu cứ đứng đờ ra thế này thì lại trễ học nữa thôi. Nghĩ đến chuyện trễ học, Hàn lại nhớ đến quyển sổ hạnh kiểm của mình, nó đã bị gạch nát bằng những dấu thập đỏ vì những lần vào muộn. Cách đây 2 hôm, thầy giám thị Ngô còn gọi Hàn lên bàn giấy:

- Du Bích Hàn! Tại sao em cứ đến trễ mãi thế, còn muốn đi học nữa không?

Muốn đi học không? Làm sao lại chẳng muốn đi học, chính vì nó mà Hàn tốn bao nhiêu công lao, bao nhiêu nước mắt để tranh đấu. Không làm sao quên được ngày chuẩn bị lên lớp 10, những ngày dài chờ đợi như vô tận, Hàn đã phủ phục dưới chân cha mẹ nuôi:

- Nếu cha mẹ cho con được tiếp tục học, con sẽ nhớ ơn cha mẹ suốt đời. Con hứa, đi học về là sẽ nấu cơm, làm hết việc nhà, sáng sẽ dậy sớm giặt rửa, nấu nướng, con van cha mẹ!

- Hừ!

Mẹ kế đã khó chịu

- Gia đình này không phải là triệu phú, cũng không mong có con làm nữ bác sĩ, bác học gì cả. Con gái mà, cần gì học nhiều, học cho nhiều rồi cũng lấy chồng, để con như người ta thôi.

CHƯƠNG 5

Ba ngày liền chẳng thấy Du Bích Hàn đến lớp. Đối với một nhà giáo "tạm", "tài tử" như Vân, đúng ra sự có hay vắng mặt của học trò chẳng liên hệ tí nào đến năng cả. Dạy một tháng, hết một tháng là học trò lại trở về với nữ giáo viên Lý Nhã Quyên rồi. Nếu phải quan tâm, thì bà Quyên mới đúng là người đáng quan tâm. Nhưng chẳng hiểu sao trước mặt Vân cứ chập chờn mãi hình ảnh đôi mắt đầy tư lự, nụ cười ngượng ngùng bối rối của Bích Hàn.

Qua ngày thứ tư, chỗ ngồi của Hàn vẫn trống. Tiêu Y Vân đứng trên bục gỗ nhìn xuống, chau mày:

- Có em nào biết tại sao trò Du Bích Hàn vắng mặt không?
- Em biết.

Một đứa học trò nhanh nhẹn, ngồi gần đây, Hà Tâm Như đáp.

- Hôm nay em có đi thăm Hàn.
- Tại sao Hàn vắng mặt? Bệnh à?
- Dạ không.

Một chút cảm hờn hiện lên đôi mắt nhỏ

- Hàn bảo có lẽ Hàn phải nghỉ học luôn.
- Tại sao vậy? Y Vân ngạc nhiên - Bài vở khá, học hỏi tốt, lại không bệnh hoạn, tại sao Hàn lại muốn nghỉ học?
- Thưa cô, nó đã lỡ làm mẹ nó giận.

Tiêu Y Vân ngạc nhiên:

- Em nói gì lạ thế, tôi không hiểu?
- Thưa cô, Hàn bảo nó làm sai khiến mẹ nó giận, và trước khi mẹ nó hết giận, nó không làm sao đến trường được.

Hà Tâm Như nhanh nhẩu

- Thưa cô, tại cô không hiểu đấy chứ? bà ấy không phải là mẹ ruột của Hàn, lại mất phải chứng bệnh sadiem.

Bệnh sadiem? Bệnh hành hạ người khác? Tầm bậy. Con nít biết gì mà nói chuyện đó? Nhưng sống trong một gia đình phức tạp như gia đình của Hàn, cũng dám có những chuyện phiền muộn xảy ra. Tóm lại là Hàn đang gặp cảnh rắc rối. Nhưng ta cũng không nỡ để con bé đáng thương kia phải nghỉ học. Làm chuyện tâm phào?

Mặc, cô giáo không có quyền can thiệp vào chuyện gia đình riêng tư của học sinh.

Nhưng đến giờ tan học, Vân cầm địa chỉ Bích Hàn mà Hà Tâm Như đã cho nàng, gọi chiếc taxi qua bao con đường ngách nhỏ: Khu Tùng Sơn. Vân ngạc nhiên với cảnh hai bên đường, những ngôi nhà gỗ lụp xụp giống như những chiếc hộp quẹt chồng chất lên nhau. Thành phố dơ bẩn bên những vũng nước đọng.

Chắc chắn phải là những căn nhà cất bất hợp pháp, tối tăm, mịt mù. Đời sống nhiều khi lạ lùng, mọc từ những u ám. Trẻ con đông quá, quần áo rách rưới, chân trần đuổi nhau trong mưa. Và rồi xe ngừng, bác tài xé đưa mảnh giấy lại cho Vân:

- Đến rồi, cô ạ.

Y Vân do dự một chút, rồi xuống xe. Nhà của Bích Hàn cũng giống như bao nhiêu căn nhà khác chung quanh. Nhà gỗ, cửa mở, bên trong một người đàn bà trên 30 đang cho con bú với chiếc vú vạch trần, thản nhiên nhìn Y Vân bước tới với đôi mắt tò mò, xa lạ.

- Dạ xin hỏi có phải đây là nhà của cô Du Bích Hàn không ạ?

Người đàn bà nheo mắt rồi mở to lạ lùng:

- Cô là ai. Tìm nó có việc gì?

- Tôi là cô giáo của Hàn. - Đột nhiên Vân thấy bực mình trước thái độ bất lịch sự đến sỗ sàng của người đàn bà trước mặt. - Tôi muốn ghé qua thăm cô ấy thế thôi.

- Vậy à? Người đàn bà tò mò: - Cô là cô giáo sao? Giáo sư gì mà trẻ tuổi như vậy?

Nụ cười ngu ngơ trên môi. Y Vân không hiểu người đàn bà đối diện đang mỉa mai hay ca tụng mình.

- Xin bà cho biết, cô Bích Hàn có phải ở đây không?

- Phải.

Người đàn bà nép sang một bên, để lộ nền xi măng sần sùi bên trong.

- Tôi chính là mẹ nó đây, cô tìm nó có việc gì?

Người đàn bà thế này mà là mẹ Bích Hàn được à? Y Vân tròn mắt:

- Thưa bác, thế Hàn có ở nhà giờ này không ạ?

- Có.

Người đàn bà trả lời cụt ngùn với cái nhún vai, nhưng chẳng có ý gì mời Y Vân vào nhà cả.

- Thế, tôi... tôi có quyền nói chuyện với cô ấy một chút không ạ?

Người đàn bà tảng lờ như chẳng nghe thấy, thay đầu vú cho đứa bé:

- Cô muốn gặp nó làm gì? Con Bích Hàn nhà tôi đến trường hay không đâu có liên hệ gì với trường học đâu?

Câu trả lời như đinh nhọn, Vân ngẩn ra một chút với giận dữ, bản tính ương ngạnh, cứng đầu, tự ái cao khiến nàng không chịu thua, nàng sấn dạp vào nhà vừa nói:

- Vâng, nhưng tôi muốn gặp cô ấy một chút.

- Ô lạ chưa!

Người đàn bà kêu lên!

- Cô giáo gì mà ngang thế, muốn vào nhà ai thì vào sao?

Vân tảng lờ như tai điếc, nhưng vừa xông khỏi cửa, nàng đã va mạnh vào đứa bé đang ụa đến, vết bầm trên đôi tay nhỏ bé in rõ trên nền áo trắng tinh. Vân né sang bên, vừa kịp nhìn thấy một đứa bé khác chạy đuổi tới. Hai đứa nhỏ như chơi trò cút bắt, vừa đuổi, vừa la, vừa hét, nên xi măng lấm lem nước. Người đàn bà xông vào, vừa đưa cao tay đánh, vừa mắng:

- Bích Hàn, Bích Hàn đâu rồi? Mà làm cái giống gì mà chết trong nhà thế? Bảo tắm cho mấy đứa nhỏ cũng tắm không xong.

Du Bích Hàn xuất hiện, mãi đến bây giờ mới chịu xuất hiện, vừa chạy vừa phân bua:

- Con đang chuẩn bị đồ chứ, tại nước chưa nóng, con lại đang nấu ăn...

Vừa nói đến đây nó đã phát giác ra sự hiện diện của Y Vân, những bước chân chùn lại:

- Ủa, mà sao cô đến đây?

Du Bích Hàn. Y Vân ngắm cô học trò đáng thương trước mắt, chiếc áo mỏng manh, váy ngắn... Trong khi trời buốt giá thế này, không có lấy một chiếc áo len. Chiếc mũi đỏ như quả cà, những vết bầm xanh trên mặt.

Tiêu Y Vân thở dài:

- Du Bích Hàn! Thấy vắng, cô tới thăm em, tại sao em lại bỏ học vậy?

- Dạ... Dạ... Tại vì Du Bích Hàn có vẻ lúng túng - Cô... Cô đến làm chi vậy?... Mời cô vào nhà trong ngồi.

Hàn vừa nói, vừa đưa mắt nhìn bà mẹ ghẻ:

- Thưa mẹ, đây cô giáo của con.

- Biết rồi!

Người đàn bà lạnh lùng

- Đến thăm? Cô giáo rảnh rồi đến thăm học trò. Có chuyện đó nữa sao? Thôi đừng mời người ta vào nhà ngồi, nhà dơ bẩn như vậy không sợ cô giáo người ta cười sao?

- Mẹ!

Du Bích Hàn nhìn mẹ như khẩn cầu, rồi quay sang Vân với cái nhìn hối tiếc, vừa cảm động.

- Bao giờ rảnh mời cô vào dùng trà.

- Trà à?

Người đàn bà lại kêu lên - Nhà này làm gì có trà, thôi đừng làm bộ làm sang nữa cô ơi.

- Được rồi, Hàn ạ

Y Vân nói nhanh, nàng không muốn người đàn bà kỳ cục này chen vào nữa, sự chen vào của bà ta chỉ tổ làm Hàn khó xử thêm thôi.

- Tôi thích ở ngoài này hơn, tôi đến đây chẳng qua chỉ muốn biết tại sao Hàn không đến trường? Vẫn khỏe mạnh như thường phải không? Vậy mai tiếp tục đi học chứ?

- Dạ... Dạ... Bích Hàn lấm lét nhìn bà mẹ kế - Thưa mẹ...

- Gọi gì đây?

Người đàn bà quắc mắt

- Ai là mẹ của mày? Bà ta chết từ khuya rồi.

- Dạ..

Hàn bước tới, quỳ xuống:

- Xin mẹ tha cho con, để mai con được đi học.

- Trời đất ơi! Mi làm gì vậy?

Người đàn bà the thé giọng

- Quỳ làm gì? Đóng kịch hả? Đóng kịch để cô giáo mày thấy là tao bạc đãi, ăn ở tệ bạc với mày phải không? Ác vừa vừa thôi chứ?!

Du Bích Hàn vội vã đứng dậy, nhưng vẫn khẩn cầu:

- Con xin mẹ mà!

Tiêu Y Vân không nhin được, bước tới:

- Thưa bà.

Nàng chận đứng cơn lửa đang bốc lên trong tim:

- Trẻ con có làm điều gì không phải, bà rầy phạt nó thế nào cũng được, sao lại cấm nó học? Bích Hàn là đứa học trò ngoan, xin bà rộng lượng một chút, tha thứ cho nó.

- Cái gì?

Người đàn bà ngoác mồm

- Ai không cho nó đi học? Tôi làm gì có quyền đó. Cô giáo, cô đừng để học trò nó qua mặt, nói khoác. Con Hàn không đến trường có liên hệ gì đến tôi đâu? Tôi có cột cẳng cột tay nó bao giờ đâu? Muốn trốn học là tội của nó chứ. Cái con khôn nặn này này, giả vờ hay lắm, nó muốn hại tôi, muốn tôi mang tiếng ác mà.

Máy đã mở thì lời sẽ không bao giờ dứt. Tiêu Y Vân xiết mạnh tay Hàn:

- Du Bích Hàn, mai em cứ đi học, mẹ em đã bằng lòng rồi đây, chắc chắn không nói ngược lại đâu, có gì cần, cô sẽ cố gắng giúp em.

Nói xong, Vân bước nhanh ra cửa, nhưng vừa ra khỏi nhà, Vân đã nghe tiếng những tát tai như mưa, nàng hoảng hốt quay lại, người đàn bà chưa kịp rút tay về.

- Tại sao bà lại đánh người vậy?

- Trời ơi!

Người đàn bà trợn mắt

- Có ai lại cấm mẹ đánh con bao giờ Cô là cô giáo mà không biết chuyện đó sao? Tôi không phải học trò cô mà? Cô giáo mặc cô giáo chứ. Tôi đánh con tôi mà.

Người đàn bà sấn tới, chống nạnh như sẵn sàng ăn thua đủ:

- Tôi đánh nó đó, rồi làm gì tôi? Làm gì tôi?

Y Vân muốn ngất xỉu, chưa bao giờ nàng gặp một người đàn bà đánh đá như vậy.

- Bà đánh cô ấy nữa, tôi sẽ đi kêu cảnh sát cho coi.

- Kêu cảnh sát hả? Hử?

Người đàn bà cười nhạt thách thức

- Đi kêu đi! Đi kêu đi! Tôi đánh con tôi chứ? Có giết chồng cô bao giờ đâu mà tôi sợ.

Chưa bao giờ Vân nghe một lời chối tai thô lỗ như vậy:

- Bà nói gì?

Nhưng Hàn đã bước tới, nó đẩy mạnh tay Vân, với ánh mắt cầu khẩn van xin:

- Cô ơi! Em van cô! Cô đừng đôi co nữa! Tội nghiệp cô, ở lại chỉ tỏ nghe thêm những danh từ chẳng đẹp thôi.

Những giọt nước mắt đã trào ra mắt, lăn khỏi má:

- Em xin lỗi cô! Xin lỗi cô! Cô về đi!

Y Vân nhìn khuôn mặt đau khổ của học trò:

- Tại sao em có thể ở mãi trong một gia đình thế này chứ. Tại sao em không chống đối, vùng dậy?

Y Vân nói một cách xúc động

- Tại sao em có thể chịu đựng một cách khổ sở như vậy?

Bích Hàn ngược mắt nhòa lệ:

- Tại cô không hiểu. Đây là nhà em, em đã lớn lên. Dù không đẹp, không hoàn toàn nhưng ít ra nó đã che chở. Nếu rời khỏi nơi này, em sẽ ở đâu?

Câu nói khiến Y Vân bưng tỉnh. Phải, rời khỏi nhà này rồi, Hàn sẽ ở đâu? Nhìn khuôn mặt yếu đuối, nhịn nhục của đứa học trò, đột nhiên Vân thấy mình còn ngây thơ quá. Ta chỉ thấy xã hội là một bức tranh tuyệt vời, một kiệt tác toàn vẹn của vũ trụ. Nhưng thực tế? Ta có thể giúp được gì cho Hàn? Những lời an ủi trống không? Hoàn toàn vô dụng.

- Thôi được rồi. Y Vân nuốt nước bọt - Mai đến trường, ta sẽ nói chuyện với nhau nhiều hơn.

Du Bích Hàn gật nhẹ đầu.

Nhìn cô bé ngây thơ vô tội, bất giác Vân vuốt nhẹ cánh tay xương xẩu, nổi đau dâng đầy tim. Nàng cởi chiếc áo choàng mới của mình ra, đắp lên vai đứa học trò bất hạnh.

- Ở nhà cô còn nhiều áo lấm, em cứ mặc áo này đi. Vân nói - Cố giữ cho vững tinh thần, đừng để bị vấp ngã. - Mặc đi mà. Y Vân nói như ra lệnh - Em mặc ngay cho tôi.

Và không đợi con bé đủ kịp để khước từ, Y Vân rảo nhanh ra hẻm. Nàng không muốn bị giữ lâu bên ngôi nhà kinh tởm và con bé bất hạnh. Vân muốn rời ngay khỏi thế giới khổ đau.

Du Bích Hàn với chiếc áo trên vai, ngẩn ngơ nhìn theo cô giáo trẻ đến lúc chiếc bóng nhỏ cô đi và mất hút.

Mưa vẫn lất phất rơi, từng hạt nước nhỏ như bụi triền miên trên áo, trên cổ, nhưng Hàn không thấy lạnh, vì đã có một tâm hồn hiểu nàng, yêu nàng.

- Bích Hàn!

Tiếng gọi thật lớn ở phía sau kéo Hàn ra khỏi thế giới mơ mộng.

- Dạ!

Hàn quay lại, chưa kịp bước thì bà mẹ nuôi đã đến trước mặt, giật mạnh chiếc áo trên vai:

- Hừ! Cô giáo tốt quá nhỉ? Một chiếc áo tốt như vậy mà muốn cho là cho, người ta có tiền rộng rãi quá nhỉ?

Bà ta đưa cao chiếc áo lên ngắm nghía:

- May quá, tao cũng đang muốn được một chiếc áo như vậy, tiếc là màu trắng mau bẩn quá!

- Mẹ!

Hàn kêu lên, nước mắt lại trào ra mắt.

- Chiếc áo này, chiếc áo này...

Hàn nói không ra lời. Sự tiếc rẻ không phải ở chiếc áo quý mà ở tấm lòng.

- Sao?

Bà mẹ gھẻ trườg mắt:

- Chiếc áo này rồi làm sao chứ. Tao mặc không được à? Nuôi mày tốn bao nhiêu cơm, bao nhiêu gạo, lấy có chiếc áo cũng không được sao? Thứ đồ bỏ, mặc không được thì tao xé.

- Dừng, dừng mẹ! Mẹ cứ lấy mặc đi. Hàn hoảng hốt - Mẹ cứ mặc đi, đừng xé!

- Ồ, vậy có phải được hơn không?

Bà mẹ nuôi nhướg mày, mặc chiếc áo vào người, rồi bế đứa nhỏ lên, - Có chiếc áo này, mai mày đi học được rồi đấy.

Rồi bà bỏ vào nhà Hàn cúi mặt, những hạt nước mắt chảy dài như cơn mưa.

CHƯƠNG 6

Vừa tan sở về, Cao Hạo Thiên đã thấy mẹ với khuôn mặt rực rỡ đứng đón:

- Hạo Thiên, mẹ có một tin hay lắm này.

- Tin gì vui thế mẹ?

- Con nhớ con bé Trương Tiểu Kỳ không? Mẹ vừa mới nhận được điện thoại của mẹ nó, bảo là chẳng có gì trở ngại hết, vấn đề là ở con.

Hạo Thiên chau mày:

- Trương Tiểu Kỳ nào?

- Trời đất!

Mẹ Thiên trừng mắt

- Tật đến nữa rồi, mày muốn giả vờ thối thác nữa phải không? Hôm trước dùng cơm chung với người ta, mẹ còn nghe con khen nó đẹp nữa mà.

Hạo Thiên cười lớn:

- Chuyện con trai khen con gái đẹp có gì lạ đâu? Không lẽ nghe con khen đẹp là mẹ lại nhất quyết bắt con phải cưới làm vợ sao? Nếu vậy con bảo cô đào Elizabeth Taylor đẹp đấy, mẹ tìm mối mai cho con đi.

Bà Cao sa sầm nét mặt:

- Hạo Thiên, mẹ nói thật với con mà, tại sao con cứ pha trò mãi thế

- Con có dám pha trò lúc nào đâu? Hạo Thiên giả vờ nghiêm trở lại - Ngay từ khi còn học ở đệ nhất, con đã yêu Elizabeth Taylor nhưng không nói đấy chứ?

Bà Cao chau mày:

- Xạo bấy nhiêu đủ chưa?

- Mẹ giận con sao? Giận con rồi nếp nhăn trên trán lại nhiều thêm, mẹ không sợ lại già thêm à?

- Mặc tao! Nói chuyện Trương Tiểu Kỳ với mày, mày lại bắt qua cái này cái nọ. Cho con hay, mẹ đã xin với người ta một buổi hẹn rồi đấy, mai con phải dẫn nó đi xem chiếu bóng hay muốn dùng cơm gì đó thì làm.

- Trời đất! Sao mẹ lại hẹn như vậy?

Nụ cười trên môi Cao Hạo Thiên biến mất.

- Đó đâu phải chuyện giỡn đâu mẹ?

- Thì tao có nói chuyện giỡn bao giờ đâu Tiểu Kỳ vừa trẻ, vừa đẹp lại có học, như vậy chưa đủ xứng với mi à?

Cao Hạo Thiên gãi gãi đầu:

- Theo lời mẹ thì cô ấy hoàn toàn quá!

- Chứ sao!

- Vậy thì...

Cao Hạo Thiên lại cười

- Con không xứng với người ta đâu.

- Con nói thế là thế nào?

Bà Cao có vẻ giận cực điểm

- Con muốn ở độc thân suốt đời à? Lúc nào nghe mẹ bàn chuyện hôn nhân là bị con tìm đủ cách để chê bai, để trốn tránh. Bao giờ con mới hài lòng chứ? Đầu mẹ đã bạc trắng thế này con vẫn chưa thấy sao? Mấy năm gần đây, hy vọng duy nhất của mẹ là có một đứa cháu để bông, mẹ đã già rồi. Hạo Thiên, mẹ đâu còn sống bao nhiêu năm nữa.

- Thôi mà!

Hạo Thiên vội cắt ngang

- Mẹ đừng nói vậy chứ? Con thấy ít ra mẹ cũng sống trên trăm tuổi.

- Tao đâu cần sống đến độ rụng hết răng đó làm chi? Tao chỉ muốn mày sớm lập gia đình, có con cái. 30 tuổi rồi còn nhỏ nhắn gì nữa?

- Con biết, con biết mà.

Hạo Thiên gãi đầu

- Thôi được rồi, con biết ba mẹ, tất cả bà con thân thuộc, ai cũng đều muốn con sớm lập gia đình cả. Nhưng lập gia đình để làm cái gì? Có phải chẳng là để kết hợp 2 người thương nhau, hiểu nhau, chứ? đâu có nghĩa là để sản xuất con cái. Nếu mẹ hiểu con, thương con thì đừng tổ chức những buổi gặp mặt, hẹn hò mai mối gì cả, làm vậy chỉ tổ khiến con khó chịu thêm thôi. Tình yêu tự nó sẽ đến chứ không phải đi tìm. Sợ lúc con tìm được người rồi mẹ lại lo không kịp chứ, cái gì cũng để tự nhiên tốt hơn.

- Để tự nhiên à? Tự nhiên đến bao giờ?

- Đến bao giờ con gặp người con yêu.

- Nếu rủi suốt đời không gặp thì sao?

- Thì chịu vậy

Hạo Thiên nhún vai

- Không lẽ cái số con nó hẩm hiu như vậy.

Bà Cao trừng mắt:

- Số mày hẩm hiu hay số tao vô phúc. Sanh ra đứa con bất hiếu như mày, thà không có còn hơn.

Cao Hạo Thiên cười lớn:

- Con làm gì hư đốn đến độ mà mẹ bảo là vô phúc lận?

- Sự thật trước mắt như vậy đó mà bảo là không à?

- Vậy thì, Cao Hạo Thiên vờn vai - Con không xứng với cô Trương Tiểu Kỳ đâu. Người ta toàn là ưu điểm, còn con khuyết điểm cùng mình.

Hạo Thiên chui vào phòng tắm, tìm dao cạo râu, bà Cao chẳng buồn tha.

- Lúc gần đây mẹ thấy con bận mãi. Mỗi tối là trốn biệt khỏi nhà. Con đi đâu vậy?

- Con đến nhà Tiêu Chấn Phong.

- Tiêu Chấn Phong à?

Bà Cao có vẻ khó chịu

- Cái thằng mà lúc trước thường đến đây, đụng tí là đòi hạ cẳng thượng cẳng đó phải không? Nó có vợ chưa?

- Cũng chưa có.
- Hừ, đúng là một lũ kỳ cục!
- Mẹ nói đúng.

Hạo Thiên cười to

- Chính cô em gái của hấn cũng bảo thế

Mắt bà Cao mở to:

- Hấn có em gái à? Phải rồi, tao nhớ ra rồi, phải con nhỏ mà lúc trước nó thường đưa đến đây chơi đó không? Coi cũng khá đấy chứ?

- Mẹ muốn nói đến cô bé Y Tiêu Hà đấy à? Hạo Thiên vừa lau mặt vừa hỏi - Người ta bây giờ đã 2 con rồi.

- 2 con rồi!

Mắt bà Cao sa sầm

- Vậy còn nhắc tới làm gì? Mỗi tối con đến nhà nó làm chi?

Hạo Thiên bước ra khỏi phòng vệ sinh, chàng chọn một chiếc áo loại vải cứng:

- Mẹ cứ hấp tấp mãi, nó còn một đứa em gái khác nữa cơ.
- Vậy à?

Bà Cao ngờ vực

- Chắc chỉ mới 7 hay 8 tuổi thôi phải không?
- Đâu có chuyện đó.

Cao Hạo Thiên cười to:

- Hơn 20 rồi, đẹp hơn cô chị nhiều.
- Ơ!

Bà Cao tò mò:

- Chúng bay... Chúng bay có tính toán gì chưa?

Hạo Thiên ngấm mình trong kính, kéo thẳng cổ áo vuốt mái tóc, cố tình kéo dài thời gian chờ đợi của bà mẹ.

- Chuyện đó. Con bé tôi ngày cứ ví con với gấu, với khỉ, ruồi bọ và quạ đen.

- Gì mà kỳ cục như vậy?

Bà Cao ngạc nhiên, nhưng chưa kịp hỏi tiếp thì Hạo Thiên đã vù ra cửa. Bà vội nói theo:

- Còn buổi hẹn với Trương Tiểu Kỳ ngày mai, con tính sao?
- Hủy đi!

Hạo Thiên nói lớn rồi khuất nhanh ngoài cửa Bà Cao ngăn người một chút mới trở lại thực tế. Cả một căn nhà rộng trống vắng. Bà ngồi xuống ghế. Với những người đứng tuổi như bà, sự yên lặng là cả một điều uy hiếp. Muốn gọi cô tớ tên Liên lên cho vui nhưng nghĩ lại thôi. Gọi để làm gì? Nhà chỉ có mấy người và tuổi trẻ ngày nay. Chịu không hiểu nổi được chúng. Ngay lúc đó, Hạo Thiên vẫn hồn nhiên với nỗi cô đơn của mẹ, chàng cao hứng huýt sáo ra xe. Chiếc Mustang từ ngoại quốc mang về mới tinh, bóng loáng.

Vừa tới cửa nhà Vân, Thiên đã nghe giọng nói oang oang của Tiêu Chấn Phong vọng ra:

- Với những hạng đàn bà như vậy, cách duy nhất để đối phó là cho mấy quả đấm, như vậy họ mới biết không phải muốn dữ dằn với ai cũng được.

Hạo Thiên đẩy cửa bước vào:

- Làm gì nữa đó anh Phong, không lẽ bây giờ anh lại đập lộn với đàn bà nữa sao? Ai chọc giận anh thế?

Thấy Thiên, Phong vồn vã ngay:

- Tức quá mà, phải đập mới được.
- Chuyện gì vậy? Ai thế?
- Một con mẹ không biết điều, dám ăn hiếp học trò của con Vân.
- A!

Hạo Thiên nhìn về phía Vân đang ngồi thiếu não trên ghế salon.

- Thì ra vậy, nhưng tại sao bà ta lại ức hiếp học trò của Vân chứ?

Chấn Phong không đợi Vân trả lời, nói hốt:

- Vì bà ấy là vợ của cha con bé, nhưng ông đó không phải là cha ruột, vì vậy bà ta không phải là mẹ ruột của học trò con Vân.

- Trời đất! Anh nói cái gì mà tôi chẳng hiểu gì hết.

Hạo Thiên tròn mắt

- Cái gì là vợ của ông cha, rồi mẹ của con bé?

Y Vân nghe những lời giải thích lộn xộn của ông anh, không nín được cười. Chấn Phong vô tay:

- A, thôi được rồi, được rồi. Mãi đến bây giờ mới thấy cô ba nhà này cười. Hạo Thiên thế mà hay đấy. Nãy giờ tao tưởng trời đất muôn sụp đổ cả. Người ta đi dạy có được tiền, còn con Vân nhà này, không những chẳng được tiền mà mất áo nữa chứ?!

Hạo Thiên càng ngơ ngác:

- Máy người nói chuyện gì mà tôi chẳng hiểu gì hết. Cái gì mà mới hết cha, hết mẹ, bây giờ lại đến áo nữa.

Tiêu Y Vân ngồi thẳng dậy với nụ cười:

- Thôi anh Thiên, anh đừng nghe anh Phong nữa, càng nghe chỉ càng thấy rối thêm. Ở đây, sau khi nghe, sau khi thấy, tôi chỉ có thể kết luận được một điều là : con người sinh ra đã bất bình đẳng, và hạnh phúc không phải là một ai cũng có thể có được. Thượng đế chẳng bao giờ biết đến con người. Ta sống hạnh phúc thì biết thế là đủ, đừng nên đòi hỏi nhiều hơn.

Cao Hạo Thiên trợn mắt:

- Nữa rồi, lại đến cô nữa, làm gì bữa nay lại xỏ triết nữa thế. Nhóc con mà lại cũng triết với lý.

- Đừng bảo tôi là nhóc con nữa.

Tiêu Y Vân nhún vai.

- Bữa nay tôi có cảm giác như mình già đi đến 5, 6 tuổi.

- Thế à?

Hạo Thiên chau mày:

- Chuyện gì xảy ra mà quan trọng như vậy?

Giữa lúc đó, bà Tiêu từ nhà sau bước ra:

- Thôi, dẹp hết đi. Vào đây, vào đây! một mình con Hương làm không xuể, hôm nay cho tất cả ăn món lẩu nhé!

- Lẩu à? Tiêu Chấn Phong nhảy nhóm lên - Thế thì tuyệt quá, nhưng có lẩu thì phải có rượu. Mẹ, cho khai một chai Napoleon nghe mẹ?

- Rượu có quyền uống. Bà Tiêu cười khoan dung - Nhưng không được lạm dụng đến say nhé?

- Không bao giờ con say đâu.

Tiêu Chấn Phong tự đắc, vừa bưng hỏa lò ra vừa tán:

- Việc kỳ thú nhất trên đời này là giữa đêm đông lạnh lẽo, ta quây quần bên hỏa lò vừa ăn vừa uống rượu, rồi cùng mấy bạn tri âm tâm sự đến trắng đêm.

- Em không thấy như vậy? Đời có gì kỳ thú đâu?

Y Vân nhu roi vào mộng tưởng

- Buổi tối mùa đông, mưa lạnh như cắt reo ngoài cửa, bụng đói còn chẳng có lấy hạt cơm...

- Rồi rồi, nữa rồi!

Tiêu Chấn Phong cắt ngang phản đối:

- Mới đi dạy có mấy ngày mà làm gì ngớ ngẩn như triết gia vậy? Thôi, ngày mai em đừng có đi dạy nữa đi.

- Bộ anh tưởng em ham cái nghề đó lắm sao? Em đã quyết định rồi, dạy hết tháng này xong là em cũng từ luôn cái chức ngộp thở đó.

Hạo Thiên rót rượu vào ly, ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Ông Tiêu Thành Âm nhìn con gái:

- Cha đã sớm đoán rồi mà. Cha hiểu con Vân, người nhiều tình cảm, dễ xúc động, làm sao có thể chịu được sự tình nghịch của hơn 50 đứa học trò.

Y Vân không buồn cãi, im lặng chia thức ăn vào đĩa cho mỗi người, Hạo Thiên gật gù:

- Mãi bây giờ tôi mới hiểu, thì ra Vân bị lũ học trò làm buồn phiền phải không?

Thiên bước tới cạnh Vân, lửa hỏa lò làm đỏ mặt chàng:

- Thôi đừng khổ sở nhân nhó nữa. Vân nghe này, bản chất của đời sống tự nó đã có nghĩa vui buồn lẫn lộn. Vân lại không là thượng đế, thì làm gì phải gánh trách nhiệm với những hi, nộ, ái, ố đó chứ?

- Nói như anh thì... Vân ngược mắt lên - Ai là kẻ có trách nhiệm? Thượng đế à? Nhưng trước khi xác định điều đó, anh làm ơn cho biết anh tin là có thượng đế hay không?

- Anh không bảo là có hay không có thượng đế.

Hạo Thiên nhún vai

- Kẻ phải gánh trách nhiệm trực tiếp với đời sống con trẻ là cha mẹ, vì chính họ là người đã tạo ra mầm sống đó.

- Vậy thì... Vân nghĩ ngợi - Nếu cha mẹ tạo ra đứa bé kia không gánh được trách nhiệm, vì sau khi sinh con xong, họ đã chết?

- Chuyện đó... Con bé đáng thương thật, nó phải tự gánh lấy đời sống, phải chịu sự mài dũa, dần vặt của xã hội. Nhưng sự dần vặt đó không phải lúc nào cũng xấu. Vân có thấy những thanh thép cứng không? Nếu không chịu được sự tôi luyện của lửa nóng thì sức mấy mà hữu dụng được.

Lời nói Thiên khiến Vân ngẩn ra. Đúng rồi! Nàng nhìn thẳng vào mắt Thiên. Gã con trai trước mặt đột ngột khác hẳn cái nhìn bao năm trước. Sâu thẳm và vững vàng. Hình thức ồn ào bên ngoài không hẳn là nông cạn. Vân chợt cười. Suốt một đêm không ngủ, bị thức mắc, buồn phiền dần vặt, chỉ một câu nói mà khung trời trước mặt lại sáng. Lời giải thích chính xác đã xua tan đám mây đen. Nâng ly lên, Vân cười với Thiên:

- Mời anh một chút rượu.

Ông Thành Âm trợn mắt:

- Ủa, hôm nay con gái ba lại uống rượu nữa à? Tình hình có gì đổi khác?

- Đó là chuyện bất khả kháng, Y Vân cười nói - Bao giờ con thấy mình đã toàn vẹn, lúc đó con sẽ đứng thẳng với đời.

Tiêu Chấn Phong hỏi:

- Có cần tao giúp đập ai không?

Y Vân không trả lời anh mà quay sang Thiên:

- Nếu điều anh nói là đúng, sắt thép chỉ thành hình từ lửa đỏ, thì ta đập tắt làm gì? Y Vân nói sau chút tự ái - Nhưng nếu rủi ro Hàn không phải là kim khí thì sao? Lửa sẽ thiêu tàn tất cả.

Vân nâng cao ly:

- Mong rằng Hàn sẽ là sắt thép. Xin cầu nguyện cho Du Bích Hàn.

- Du Bích Hàn là ai? Hạo Thiên ngỡ ngàng - Tại sao lại là Du Bích Hàn?

Y Vân cười:

- Đây là một thỏi sắt đang được tôi luyện thành thép. Anh Thiên, xin cảm ơn anh, anh đã giải đáp được điều tôi thắc mắc mấy hôm nay.

Hạo Thiên ngẩn ra không hiểu mình đã nói gì mà Vân phải cảm ơn. Nhưng thắc mắc đó không tồn tại lâu. Dưới mắt chàng hiện nay, Vân đang ngập đầy hào quang, ánh mắt là cả một biển nhu tình. Chàng chợt trở thành lúng túng. Người con gái tinh nghịch ngày nào: nhóc con! Cái đụng mạnh như trời giáng ở cầu thang máy đã kéo luôn mảnh hồn chàng. Một chút rượu đã làm say, Thiên cười nói huyền thuyên suốt buổi cơm.

- Ê này Thiên, Phong lẽ nè - Hôm nay mày làm gì mà ba hoa thế?

Chỉ có ba mẹ Vân ngồi yên lặng bên bàn tiệc này giờ theo dõi là hiểu.

- Anh nói gì? Tôi ba hoa?

Thiên ngạc nhiên nhưng Phong đã quay sang cô em gái:

- Còn mày nữa, Vân! Làm gì mà như đũa mất hồn vậy?

Vân chưa kịp phản ứng, bà Tiêu đã tăng hắng:

- Chấn Phong, làm gì lẽ nè thế? Tốt nhất là con nên ra ngoài một chút cho tỉnh.

- Ra ngoài? Chi vậy? Chấn Phong tròn mắt - Làm gì con phải ra ngoài? Ra ngoài làm gì?

Hạo Thiên chợt nhìn Y Vân:

- Vân, chúng ta ra phố một chút nhé! Xe anh mới lãnh từ quan thuế thương cảng về.

- Đi phố à? Cho tôi theo với.

Tiêu Chấn Phong nghe đến tiếng đi phố đã reo lên. Nhưng bà Tiêu đã nắm lấy áo con trai kéo mạnh:

- Làm gì kỳ cục vậy? Ở nhà.

- Trời đất! Sao lại có chuyện lạ thế này! Chấn Phong vò đầu - Mẹ mới vừa đuổi con ra ngoài bây giờ lại cấm con bước ra khỏi cửa? Sao kỳ cục vậy? Không lẽ con nghe lầm chăng?

Y Vân đưa mắt nhìn mẹ cha hỏi ý, bà Tiêu vội cười:

- Bên ngoài gió khá lạnh, con nên mặc thêm chiếc áo.

Đôi má Vân phớt hồng, nàng lặng lẽ rút lui về phòng lấy chiếc áo đồ.

- Xong rồi, chúng ta đi.

Hạo Thiên vẫn tròn mắt ngắm Vân:

- Khen Vân đẹp thì tâm thương quá nhưng... không biết tìm câu nào hay hơn.

Mắt Vân rực sáng, họ cùng bước ra cầu thang.

Tiêu Chấn Phong nhìn theo lẩm bẩm:

- Kỳ cục thật! Cái thằng... Tôi mới là bạn bè mà. Sao nó chẳng chịu mời tôi?

- Có gì đâu mà thắc mắc? Bà Tiêu cười nhìn con trai - Mà mà còn thắc mắc thì mày đúng là thằng ngu nhất đời.

Chấn Phong càng tỏ ra ngạc nhiên:

- Con có làm gì đáng giận đâu mà mẹ lại mắng con?

- Trời đất!

Bà Tiêu vỗ mạnh lên vai con

- Đến bao giờ con mới chịu mở mắt? Không lẽ chịu ở vậy suốt đời à?

Bây giờ Tiêu Chấn Phong mới hiểu ra:

- À Thằng quỷ thật! Lúc xưa, "người trong mưa" đã cướp đi cô em gái lớn của con, bây giờ đến lượt Cao Hạo Thiên... Ai cũng dẫu vào đó cả. Còn con... Lỗ thật!

CHƯƠNG 7

Thế là một tháng trôi qua. Hôm nay là ngày dạy cuối cùng của Tiêu Y Vân. Ngày mai, giáo sư Lý Nhã Quyên sẽ nhận lại lớp và Vân phải xa đám học trò. Chẳng hiểu sao, Vân chẳng có một chút cảm giác gì mình là thầy cả. Đám học trò như những đứa em. Mai chia tay rồi. Chợt nhiên Vân thấy buồn, một thứ tình cảm lạ lùng vương vấn. Hình như đám học trò cũng có cảm giác tương tự như nhau. 8 giờ sáng, Vân vừa bước vào lớp đã trông thấy một gói qua nhỏ nhắn, xinh xắn, cột bằng những sợi dây màu nằm trên bàn. Đám học trò nhao nhao lên:

- Mở ra đi cô! Mở ra đi cô! Quà tặng của chúng em đây!

Vân cảm động cẩn thận mở từng sợi dây nhỏ. một chiếc hộp nhung! Nàng quay lại nhìn những khuôn mặt ngây thơ với chút ngỡ ngàng.

- Mở ra đi cô! Mở ra đi cô!

Cảm động, tò mò bao lấy trái tim. Chiếc hộp nhỏ với những tâm hồn đẹp và Vân mở ra. Một sợi dây chuyền bạch kim với mề đay hình hoa đẹp. Đóa hoa màu xanh da trời. Phải rồi, đây là hoa "Forget Me Not".

- "Đừng bao giờ quên tôi".

Vân cảm động ngược lên nhìn lũ trẻ. Phía sau mặt hoa là hàng chữ "Cho người chị cả yêu dấu. Của 52 đứa em khờ dại"

Cả gian phòng chìm trong yên lặng 52 khuôn mặt đang hướng về phía Vân đợi chờ. Đột nhiên Vân muốn khóc, nhưng rồi nhớ đến vị trí của mình, Vân cười gượng:

- Các em làm cô cảm động quá!

Bấy giờ cả phòng mới tiếp tục ồn lên:

- Mang nó vào đi cô.

- Đừng quên chúng em nhé

- Chúng em mến cô, đừng nghỉ dạy cô ạ!

- Cô cho phép tụi em ghé nhà thăm cô nhé!

Sợi dây chuyền được mang vào cổ, nổi bật lên giữa chiếc áo nhung đen. Đám trẻ vỗ tay sung sướng. Thế này kể như không còn dạy được. Vân quay lên bảng, viết địa chỉ và số điện thoại của mình.

- Bất cứ có điều gì phiền muộn, lo lắng mà cảm thấy cần đến tôi, các em cứ đến, tôi rất mong được kết bạn lâu dài với những cô học trò dễ thương.

Đám học trò lại vỗ tay, lật vở ghi vội địa chỉ, Hà Tâm Như thắc mắc:

- Thưa cô, địa chỉ này là nhà ở của ba mẹ cô.

- Vâng.

- Thế bao giờ cô lấy chồng, chúng em làm sao tìm cô được?

Lũ nhỏ lại ồn lên:

- Đúng rồi! Phải rồi!

- Hay là cô cho tụi em biết luôn địa chỉ của thầy đi.

Má Vân ửng hồng. Lũ học trò thắc mắc chi lạ. Nhưng sự ngây thơ và nhiệt tình như cơn sóng vỗ Vân cười và quên lãng đi với những mẩu chuyện hàn huyên. Từ đi học, tương lai đến chuyện giáo sư Quyên sinh con gái. Rồi thời gian cũng qua nhanh. Và Vân cố gắng bình tĩnh nói 2 tiếng tạm biệt với lũ học trò rồi bước ra khỏi lớp. Một cảm giác xót xa, buồn bã đè nặng trên tim.

Ra khỏi lớp một khoảng, Vân mới để ý đến chiếc bóng nhỏ nhắn đang đuổi theo mình. Quay lại thì ra Du Bích Hàn.

- Thưa cô!

- Tôi không còn là cô em nữa, từ rày có gặp gọi tôi là chị được rồi.

Vân nói, nhưng Hàn không chịu:

- Cô là chị nhưng vẫn là cô của em.

Hàn chớp nhanh mắt

- Thành thật cảm ơn cô, cô đã làm em không bao giờ quên được, chính nhờ cô mà em mới biết rằng, trên đời, ngoài khổ đau ra còn tình thương, nhờ vậy em sẽ không bao giờ tuyệt vọng.

Vân cảm động nhìn thỏi sắt đã nung đỏ trong lò một ngày nào đó em sẽ là thép, biết đâu?

- Du Bích Hàn! Chị chẳng an tâm tí nào cả ! Dù cả lớp em, ai cũng có điều đáng quan tâm, nhưng em..

Du Bích Hàn cười gượng:

- Em sẽ cố gắng, cô đừng lo. Em sẽ không bao giờ bi oan nữa, không còn tiêu cực.. Cô yên tâm.

Vân gật gù, tư lự nhìn Hàn:

- Này Hàn, em hãy nghe chị nói. Nếu trong gia đình kia, em nhận thấy không còn tiếp tục chịu được, hãy đến tìm chị. Đừng phải sống gượng ép, rồi chị sẽ cố gắng tìm cho em một chỗ ở, một việc làm để em tiếp tục học... Nhớ em nhé! Đừng bao giờ quên là không bao giờ có ngõ cụt trong cuộc đời, nếu ta biết tranh đấu ta vẫn sống, hiểu chứ?

- Vâng.

Hàn ngoan ngoãn như cừ non.

- Em sẽ nhớ mãi.

- Còn nữa, riêng bà mẹ nuôi của em.

Vân nhớ tới thái độ hung dữ quá quắc của người đàn bà vô học.

- Bà ta...

- Thưa cô, Hàn cười - Em rất tiếc về chuyện đã xảy ra hôm đó, thật có lỗi với cô.

- Không có gì phải xin lỗi, em ạ.

- Vâng, nhưng xin cô đừng buồn mẹ em.

Nghe Hàn nói, Vân ngạc nhiên:

- Sao thế

- Vì... Vì mẹ em...

Hàn ửng đỏ má

- Mẹ em ít học, về ở với cha em từ lúc 16, khi mà cha đã có 3 con, trong đó có một đứa không liên hệ một chút huyết thống nào với người là em. Đối với mẹ đó là một chuyện khó có thể chịu được. Vì vậy người thường trút cơn giận lên đầu, lên cổ em... Nhưng...

nhưng không vì thế mà em giận, vì em biết rằng, ai cũng vậy, bắt người khác phải yêu mình là chuyện không tưởng, phải không cô?

Tiêu Y Vân mở to mắt, nhìn đứa con gái trước mặt. Nàng không ngờ những câu nói già dặn thế lại có thể xuất phát từ một quả tim chưa đầy 17 tuổi. Đúng là thép đã tôi luyện qua lò.

Vân nói trong cảm xúc:

- Tội em! Nhưng hãy hứa với chị một điều là, bao giờ gặp chuyện gì khó khăn.. hãy đến với chị.

Mắt Hàn chớp nhanh:

- Ngoài cô ra, em còn biết tìm đến ai nữa?

- Chắc nhé!

- Dạ.

Chuông vào học reo, Hàn nhìn Vân lưu luyến:

- Cô là vị thầy khả kính nhất trong đời em.

Và Hàn quay lưng khuất nhanh trong hành lang. Vân nhìn theo, tay mân mê râu chuối trên cổ. Thời gian như đóng lại. Không ngờ thoáng chốc mà ngày dạy học tạm bợ đã chấm dứt. Xin giã từ vị trí làm thầy! Dĩ nhiên Vân đâu ngờ rằng quãng thời gian đi dạy vừa qua ngắn ngủi thật, nhưng nó đã gắn liền với định mệnh đời sống dằng dai. Du Bích Hàn đã đi qua đời nàng, sẽ mãi mãi và mãi mãi. Sợi giây ân oán như một chiếc dây cột chặt. Khoác áo ngoài, Y Vân thở ra với gánh nặng đã trút. Nắng mùa đông cần thiết lạ. Bước ra khỏi ngôi trường, nhìn lên bầu trời âm u, tia nắng chói chang nhưng thật ấm. Có mấy đám mây phiêu lãng trên trời. Mùa đông không còn bị dẹt buồn bằng những đám mưa ngâu. Mải nghĩ, Vân không để ý. Tiếng còi xe kêu to phía sau lôi Vân về thực tại. Rồi chiếc Mustang quen thuộc trở tới. Cao Hạo Thiên thò đầu ra xe với nụ cười:

- Thưa cô, có cần Taxi không? Ở đây giá đặc biệt, bớt 20%.

Vân cười, tự nhiên chui vào xe:

- Anh lại bỏ sở sớm nữa, phải không?

- Dạ không ạ. Thiên hóm hỉnh - Bây giờ đã quá Ngọ rồi, phải có cơm máy mới chạy chứ. Sao, Vân định đi đến đâu kiếm cái gì ăn để mừng ngày Vân thoát nợ?

- Tại sao lại bảo là thoát nợ?

- Bởi vì từ đây Vân sẽ không phải bận tâm lo lắng về chuyện học trò, khỏi phải buồn bực chuyện mẹ ghẻ hiếp con nuôi, khỏi phải lo đến con bé gì gì. Dù Bích Hàn... Không phải là đã thoát nợ sao?

Quay sang nhìn Vân, Thiên ngạc nhiên:

- Ủa, ở đâu có sợi dây đeo cổ đó.

Vân cười thật sâu:

- Đóa hoa vớt được từ biển nợ đấy, học trò mới cho.

Thiên ngấm nghĩa:

- Nhưng Vân chẳng có một uy phong nào của cô giáo cả. Anh thấy Vân vẫn giống trẻ con.

Tay cầm lái, mắt hướng về trước, Thiên nhoẻn miệng cười:

- Nếu 7, 8 năm trước mà có ai bảo ngày nay Vân sẽ nắm lấy vận mệnh đời anh thì không bao giờ anh tin hết.

Vân liếc ngang

- Ai nắm vận mệnh đời anh bao giờ?

- Em.

- Không bao giờ có chuyện đó.

- Có.

Thiên đột ngột dừng xe lại:

- Anh bảo là có và em phải tin.

Vân mở to mắt:

- Làm sao thế này? Giữa xa lộ ngưng xe chi vậy?

- Anh muốn hôn em.

Rồi không đợi Vân kịp phản ứng, Thiên chồm người qua.

- Anh điên rồi, chạy mau không cảnh sát đến bây giờ.

- Bây giờ em tin chưa?

- Được, được rồi! Cho xe chạy mau đi, em tin, em tin! Cản trở lưu thông thế này có ngày ở tù cho xem.

Thiên thỏa mãn, cười và mở máy:

- Em phải tin bất cứ điều gì anh nói, đó là điều tiên quyết trong đời sống lứa đôi ở phương đông.

- Cái gì mà lứa đôi? Vân lại trừng mắt - Em có là vợ anh bao giờ đâu mà nói thế?

Thiên lại thắng xe lại:

- Sao, em không chịu làm vợ anh à?

Vân xua tay:

- Không thể dùng cách này cầu hôn được, em không đồng ý.

Thiên lắc đầu:

- Nhưng em trả lời thẳng câu hỏi của anh đi, chịu làm vợ anh không?

- Anh cho xe chạy đi. Vân làm dữ - chưa thấy ai cầu hôn như anh bao giờ. Hôn nhân đâu phải trò đùa.

- Em không biết là anh yêu em sao?

- Nếu anh không cho xe chạy, em sẽ giận ngay cho mà xem. Em không thích thái độ vừa rồi của anh. Trên đời có nhiều chuyện không thể giải quyết bằng cách bông đùa như vậy.

Thiên thở ra và mở máy. Xe lao vút tới, chàng yên lặng, chẳng nói gì cả trên suốt quãng đường còn lại Vân chợt thấy hơi hận, khẽ liếc về phía Thiên:

- Sao? Giận rồi à?

Thiên vẫn hướng mắt về trước không trả lời. một lúc, xe ngừng lại trước một hiệu ăn ở đường Bắc Trung Sơn. Tắt máy xong, Thiên mới nói:

- Xuống xe chứ? anh biết em chẳng thích dùng cơm tây, nhưng ở đây khung cảnh đẹp.

Vân xuống xe, quay lại nhìn Thiên, anh chàng vẫn tỉnh bơ với khuôn mặt đưa đám. Thái độ hoàn toàn khác hẳn với chiếc miệng bô bô hàng ngày khiến Vân càng bứt rứt khó chịu. Nàng không ngờ những lời quá đáng của mình vừa rồi lại làm Thiên giận, nhưng Vân cũng thấy tức làm sao ấy. Vì vậy, vừa ngồi xuống ghế, mắt nàng đã ướn.

- Em muốn dùng gì?

- Tùy anh.

Thiên nhìn Vân và chọn món cá chiên sà lách, một ít mì ống với 2 cốc rượu.

- Uống rượu nhé?

Vân hờn lẫy trước thái độ lạnh lùng của Thiên, nàng yên lặng nâng ly lên uống cạn. Thiên hoảng hốt ngăn chặn:

- Em làm gì thế?

- Không có gì hết! Em ghét khuôn mặt anh, em không ăn, em muốn về ngay bây giờ.

Vân vùng vằng đứng dậy, nhưng đã bị Thiên nắm lấy tay:

- Em ngồi yên! Em chưa trả lời anh mà về đâu?

- Anh nói sao?

- Em nhận làm vợ anh không?

Vân bối rối, khuôn mặt nghiêm nghị, trịnh trọng trông dễ khiếp, nàng không biết phải trả lời sao, nước mắt vờn quanh.

- Sao chịu không? Trả lời anh đi chứ?

CHƯƠNG 8

Tháng 5, lễ cưới được cử hành. Với gia đình họ Tiêu, lễ cưới cử hành như vậy có vẻ gấp rút quá, gấp rút đến độ không chuẩn bị kịp để đón nhận.

Bà Tiêu cứ giữ Y Vân trong tay:

- Con vừa mới ra trường, mẹ còn muốn giữ con ở lại nhà ít lâu chứ? chưa muốn...

Với chính Vân, nàng cũng thấy có điều hơi hẫng quá. Tình yêu đến hôn nhân phải qua con đường tìm hiểu, suy tư dài chứ? đâu thể ngắn thế này. Vân có cảm giác như kẻ ngồi phi thuyền lên cũng trắng. Đúng ra phải là một cuộc đính hôn trước rồi 2 năm sau mới cưới, nhưng Hạo Thiên, khi nghe Vân đề nghị, đã kêu lên:

- Đợi? Đợi gì nữa? Với anh, một phút, một giây là một thế kỷ dài, 12 năm qua chưa đủ sao?

Mỗi lần nghe thế, Vân nhún vai:

- 12 năm à? Thôi đừng phóng đại nữa, 12 năm đó chưa hẳn là có hình bóng tôi trong ấy, sao anh không bảo là đợi 30 năm, từ ngày trong bụng mẹ đến bây giờ?

- Cũng có thể lắm.

Hạo Thiên gãi đầu nói

- Đúng rồi, khi xưa, nguyệt lão đã xe tơ hồng, vì vậy vừa chào đời anh đã ngơ ngơ ngẩn ngẩn, đợi chờ nhưng chẳng biết chờ ai. Mãi đến hôm đụng nhau trên cầu thang, anh mới giác ngộ là 30 năm kia chẳng qua là chờ em.

Y Vân vừa thấy khó chịu vừa thấy tức cười:

- Thôi ông ơi, miệng ông trơn lắm.

- Nói xàm mãi.

Và cả nhà nghe nói cũng cười theo. Bà Tiêu nhìn đôi vợ chồng trẻ con. Hạnh phúc ngọt mật là những gì quý giá nhất còn mong gì hơn? Thật ra, chuyện nôn nóng cử hành hôn lễ không hẳn

chỉ có Hạo Thiên, mà kẻ ngồi trên lửa là vợ chồng ông Cao. Ông Cao là một thương gia giàu có, tổng giám đốc một hãng ciment. Mấy năm nay, vì nhu cầu kiến thiết, xây cất những cao ốc làm đẹp thành phố, tài sản của ông đã gia tăng gấp bội. Sự nghiệp càng lớn, buôn bán càng to, càng thấy gia đình đơn chiếc. Cả hai vợ chồng chỉ có một đứa con duy nhất, nhưng con đã 30 tuổi rồi, mà chưa lập gia đình. Còn gì bất mãn hơn? Bây giờ nó đã chịu phép, nếu không cử hành hôn lễ ngay rủi nó đổi ý thì sao? Bà Cao càng nóng lòng hơn, lần đầu đến nhà Vân, không đợi mẹ Vân lên tiếng đã trấn an:

- Chị cứ yên tâm, nhà tôi chỉ có một mình Hạo Thiên thôi, vì vậy Vân mà có về, chúng tôi sẽ coi nó hơn cả con ruột. Hạo Thiên chẳng dám ức hiếp nó đâu. Con trai tôi cũng 30 rồi, chúng tôi mong nó lập gia đình để còn có cháu bông bế nữa chứ?

- Nhưng mà... Bà Tiêu cười nhẹ - Con gái tôi vì út nên nuông lắm, chúng tôi lại quá nuông chiều, bây giờ tuy đã 22 nhưng vẫn không hơn một đứa bé lên 5. Tôi sợ nó chưa đủ tư cách làm vợ, làm mẹ.

- Chị đừng bao giờ lo chuyện đó.

Bà Cao không đợi mẹ Vân hết lời đã nói nhanh:

- Nhà tôi có người làm, tất cả công việc bếp núc, gia đình, tôi sẽ không cho động móng tay. Tôi biết con Vân, từ nhỏ đến lớn chỉ biết học thì làm gì trách chuyện đó? Riêng về chuyện con cái...

Bà Cao cười sung sướng:

- Việc đó tôi mong mãi lâu lắm rồi, có con tôi sẽ nuông chiều lắm.

Và bà Tiêu đành chịu. Hôn lễ không thể nào kéo dài được nữa. Với một người đã mong mỏi cháu nội bao năm nay thì không thể không gả được. Vả lại, làm cha mẹ ai chẳng mong con cái hạnh phúc? Thế là một màn sắm sửa rối loạn lên, nào áo quần, nữ trang, vật dụng, bàn ghế, đặt rượu, in thiệp... 3 tháng liên tiếp lo một phở người và khi công việc vừa lo xong thì Y Vân đã trở thành người của gia đình họ Cao.

Vì Hạo Thiên là con trai độc nhất trong gia đình, nên tổ ấm của vợ chồng mới vẫn đặt trong nhà cha mẹ chồng. Ông bà Cao Kế Thiện không muốn Thiên và con dâu ra riêng. Họ chọn một căn phòng lớn, đẹp với những vật liệu trang trí mới làm phòng riêng

cho đôi vợ chồng mới cưới. Y Vân về với gia đình Thiên, sự chung đụng với người lớn tuổi khiến nàng e ngại:

- Em thấy lo quá, anh Thiên.

- Lo gì?

- Lo là em chẳng đóng tròn vai trò dâu con, sợ khoảng cách khó nối liền giữa 2 lớp tuổi.

Hạo Thiên trấn an vợ:

- Đừng ngại chuyện đó em ạ! Cho em biết, anh đã sống ở trời Tây 7 năm, hiểu và quen lối sống của những gia đình Âu Tây Anh cũng thuộc lớp tuổi của thế hệ mới, không ưa sống chung với những người lớp tuổi già, nhưng...

Thiên nắm tay vợ:

- Đừng sợ cha mẹ anh khó, có thể đầu óc người lớn tuổi hơi bảo thủ và phong kiến... Nhưng bảo đảm với em, cha mẹ anh rất tốt, cả 2 cùng yêu anh, chắc chắn cũng sẽ yêu em. Với những người yêu mình thì còn gì đáng để sợ, để lo nữa, phải không?

Y Vân cười và vùi đầu vào lòng Hạo Thiên:

- Vâng, em sẽ cố gắng làm một dâu con toàn vẹn.

- Không cần phải cố gắng lắm.

Hạo Thiên hôn lên trán vợ

- Em hiền lành, thành thật, trực tính, lại biết suy nghĩ và có chiều sâu thì làm gì chẳng được mọi người yêu?

Y Vân ngẩng đầu lên:

- Nhưng anh có yêu em không?

Lắm cảm thật? một câu hỏi như vậy trong thế giới tình yêu quả thật lắm cảm, nhưng cần thiết. Suốt thời kỳ trăng mật, Vân cứ hay hỏi những câu lắm cảm như vậy:

- Anh Thiên, anh cảm thấy yêu em tự bao giờ?

- Anh Thiên, có bao giờ anh sẽ chán em không?

- Anh Thiên, anh yêu em nhiều không? Bao nhiêu lần?

Và để trả lời, thường Thiên tặng vợ những nụ hôn nồng cháy. Có lúc chàng bế vợ vào lòng và thủ thủ bên tai:

- Từ thời khai thiên lập địa, từ lúc có ông Bàn Cổ, anh đã yêu em. Lúc đó có thể ta chưa thành người đúng như em nói, ta là hai chú khỉ đực và khỉ cái, anh đi tìm hoa quả mang về và dâng cho em...

Vân cười khúc khích:

- Và anh kêu chí thít, chí thít, phải không?

- Ồ, đó là ngôn ngữ của khỉ mà, anh thông dịch mấy chứ? đó cho em nghe nghe? Anh yêu em, anh yêu em...

Y Vân cười nghiêng ngửa:

- Anh quả lắm mồm.

Nhưng Thiên vẫn chưa thôi:

- Riêng về vấn đề em hỏi bao giờ anh sẽ chán em thì thật khó nói " Bao giờ sông cạn đá mòn, tình anh cũng vẫn vun tròn với em". Biết không?

- Xạo.

- Chưa hết đâu vì dù vun tròn nhưng chắc chắn sẽ có một ngày chúng ta sẽ cãi nhau.

- Tại sao vậy?

- Vì em nghĩ coi, mặt trời cháy sáng mấy ngàn năm rồi cũng có ngày nguội lạnh, trái đất cũng thế. Rồi phải đổi thay, vạn vật sẽ biến hóa, tình chồng vợ chúng ta kéo dài mấy mươi thế kỷ, từ lớp khỉ đến lớp người rồi cũng sang lớp khác chứ?

- Lớp gì?

- Lớp khủng long, lúc bấy giờ ta không còn nói với nhau bằng tiếng " anh yêu em " nữa là những tiếng rống.

- Không phải chửi lộn nhau sao?

Y Vân cười thờ không ra hơi.

Và đời sống họ gần như ngập đầy hạnh phúc như vậy. Ông bà Cao Kế Thiện ngồi ngoài phòng khách cứ nghe những lời bông đùa vang ra. Họ nhìn nhau, tuổi trẻ bây giờ không giống ngày xưa, hình thức trình diễn về tình yêu của họ táo bạo đến độ gần như tự nhiên chứ không lén lút e thẹn nữa.

Sau tuần trăng mật, Hạo Thiên lại tiếp tục đến sở. Sáng đi tối về nhưng ngập đầy yên vui. Hiệu năng do đó dâng cao và kết

quả việc làm của chàng khiến công ty dâng cao và kết quả việc làm của chàng khiến công ty kiến trúc thu lợi lớn. Đầu tháng 7, ngôi building do Thiên thiết kế khởi công, qua tháng 8, đồ án thứ 2 được chấp thuận và tháng 9 cả một khu biệt thự được công ty giao cho Thiên xây cất. Và người cha giám đốc hãng xi măng của Thiên phải động lòng tham. Kết quả Thiên trở thành một giám đốc hãng thầu mới. Trong khoảng thời gian đó, Y Vân nhàn rỗi với vai trò cô vợ trẻ. Nhiều lúc, nàng muốn tìm một việc gì để làm, nhưng nhà họ Cao giàu có, lương Hạo Thiên lại cao, nên Vân không thể tìm một cơ nào để nhận việc.

- Ở nhà làm bạn với mẹ chớ đi làm cái gì? Có đi đi nữa, vài hôm có bầu lại xin nghỉ phải thôi không?

Và Vân đành chịu khuất phục, bà mẹ chồng cứ nhắc nhở chuyện có bầu. Mới đầu nghe tới, Vân đã đỏ mặt tía tai, nhưng lâu ngày rồi cũng quen, Vân đâm ra mong mỏi. Thiên khi nghe Vân đề nghị chuyện đi làm, cũng đã cười nói:

- Tại sao ở không sung sướng không muốn lại muốn kiếm việc làm? Nếu thế sao em không thử viết xem?

- Viết? Làm nhà văn? Một chút kiến thức về học vấn làm sao có cao vọng đó?

Vân bỡ ngỡ dù nàng rất thích viết, nhưng Hạo Thiên cười khuyến khích.

- Thử thử xem, nhiều nhà văn nổi tiếng lúc đầu cũng chỉ vì thấy thích thôi.

Thế là Vân bắt đầu viết tản văn, tập làm thơ. Thỉnh thoảng nàng cũng viết vài truyện ngắn gửi đi đăng báo. Bài được bài không nhưng cũng đủ khiến Vân vui thú. Hạo Thiên đôi khi cười đùa:

- Vợ tôi bây giờ cũng là nhà văn như ai rồi chứ bộ.

- Thôi anh ơi, cứ ngạo em mãi.

Vân giả vờ phụng phịu nhưng thật ra rất sung sướng, thành thơ viết thật. Buổi sáng nàng theo mẹ Thiên xuống phố hoặc về nhà cha mẹ ruột hay chị Y Hà chơi, nhưng chiều xuống là nàng ngồi vào bàn viết và buổi tối dành riêng cho chàng. Cuộc sống ngập đầy nguồn vui. Và mùa hạ chóng tàn, giữa cuộc sống đầy hạnh phúc, Vân khám phá ra một tin vui, đó là tin ông anh cả.

Nguyên một hôm theo mẹ chồng xuống phố, vì đi lâu khát nước, nên Vân và bà Cao tập qua một gian hàng giải khát. Cùng lúc ấy lại trông thấy anh Tiêu Chấn Phong cặp tay một thiếu nữ đi lại. Thiếu nữ không ai xa lạ hơn là Trương Tiểu Kỳ. Tối hôm ấy, Thiên và Vân kéo về nhà, tố cáo hết sự thật. Tội nghiệp ông anh cả đã phải đổ mặt tía tai, bị đòn quá phải hét:

- Ai bảo mấy người cho tôi làm chuyện lén lút? Đại trượng phu yêu thì bảo là yêu chứ? sợ gì ai mà phải chối? Mấy người nên vợ nên chồng cả thì tôi như vậy có gì lạ đâu?

Nhìn thái độ lúng túng của Tiêu Chấn Phong, ai cũng thấy tức cười. Tối hôm ấy, khi trở về tổ, Y Vân đã nằm trong vòng tay của Hạo Thiên, thắc mắc.

- Trương Tiểu Kỳ cũng đẹp, cũng dễ thương, tại sao khi xưa anh lại không yêu?

Hạo Thiên nháy mắt:

- Vì con khỉ cái đẹp hơn

Y Vân giận quá đâm mạnh vào ngực chồng:

- Đừng xạo! Nói thật em nghe mới được.

- Ui da! Thì tại anh nhường cho anh cả mà, em út phải biết nể vì người lớn chứ?!

- Không phải là lý do chính đáng, anh xạo!

Và Hạo Thiên phải xiết chặt vợ vào lòng:

- Còn hỏi tại sao nữa? Tại lúc bấy giờ trong mắt anh chỉ có em là đẹp nhất, dễ thương nhất. Nhưng mà... Đến bao giờ em mới cho anh một chú khỉ con chứ?

Y Vân đỏ mặt rút lên giường đánh lảng. Nhưng sáng hôm sau, nàng vẫn không tránh được vòng vây của bà Cao.

- Vân này, nghe nói những đôi vợ chồng trẻ bây giờ hay uống thuốc ngừa thai lắm, phải không?

Y Vân lại đỏ mặt:

- Đâu có, mẹ.

Bà Cao cười tươi:

- Như vậy mới được.

Nhìn cô dâu trẻ, bà nói

- Cho con hay, đừng sợ chuyện có con, bao giờ có mẹ sẽ nuôi, sẽ chăm sóc cho. Nhà chúng ta ít người buồn lắm, mẹ thích có cháu thật nhiều. Thích có thật nhiều; Càng nhiều càng tốt.

Y Vân bồi rồi lẩn tránh tia mắt tò mò của mẹ chồng, nghĩ tới lời thì thầm bên gối của Thiên:

- "Bao giờ em cho anh được chú khỉ con đây?"

Một niềm vui nhẹ lan nhanh trong tim Vân. Có con, phải có con, con của ta và Hạo Thiên. Trước kia ít lâu, Vân vẫn còn hoài nghĩ về ý nghĩa của cuộc sống. Con người sinh ra để làm gì? Nhưng bây giờ nàng biết, nếu có thêm một mầm sống, mầm sống kia sẽ được đón nhận bằng tiếng cười và niềm vui.

CHƯƠNG 9

Mùa hè trôi qua chẳng bao lâu thì Bích Hàn biết vận xui mình đã đến. Trước hết là mảnh giấy thành tích biểu. Trước đó Hàn đã đoán được chắc chắn là nàng sẽ không bao giờ đủ điểm trung bình. Bỏ giờ học nhiều quá, đến trễ. Bài vở lớp 11 đâu phải nhẹ? Những công thức hóa học, định lý hình đại, vật lý, rồi những tên tuổi khó nhớ của môn sửa địa thê giới. Nhưng nếu Hàn được rảnh rỗi nhiều để học thì chắc cũng không đến nỗi nào, nhất là những buổi tối thức khuya, những buổi sáng dậy sớm, xong xuôi công việc là lê thân đến trường với một thân xác rã rời. Đó là chưa kể đến cái dạ dày tối ngày cứ hành hạ bằng những chuỗi đau thắt. Đau óc đau buốt muốn xỉu. Bây giờ phải thi lại. Thi lại cũng không sao, có điều khổ nhất là bây giờ học bỗng bị bãi bỏ. Tóm lại, mảnh giấy học trình này chính là một bản án tử hình. Không có học bổng, Hàn không làm sao đến trường được nữa. Chỉ năm nữa là chấm dứt học trình trung học, chỉ còn một năm nữa thôi. Cầm mảnh giấy trong tay mà lòng đau như cắt, mắt không lệ mà vẫn lòa. Nhất là những lời chua ngoa của bà mẹ nuôi càng làm Hàn khổ sở:

" - Trời ơi! Tưởng cô cả rồi sẽ là đại trạng nguyên chứ?, có một chuyện thi lên lớp thôi mà cũng không xong nói gì học với hành. Học với hành! Tôi tưởng nhà này rồi sẽ khá. Hừ! Nhà thiếu đức mà đòi có trạng nguyên, nghèo mà ham!"

Những lời đó không chỉ làm nhức tai thôi, mà còn khiến tim Hàn đau buốt, nuốt lệ ngậm bồ hòn. Biết nói sao bây giờ? Có lẽ số phận. Trời ơi! Định mệnh sao lại khe khát thế này? Hay tại ta? Tại ta chẳng vụn hết sự cố gắng? Hàn cắn môi đêm rướm máu nhưng máu có rướm đi nữa cũng muộn rồi. Sự học sẽ vĩnh biệt từ đây.

Chuyện xui xẻo thứ hai của Hàn trong mùa hè là bà mẹ nuôi có thai. Lần khám phá ra chuyện mình bị tắt kinh, bà đã vén môi lên chửi, đào bới từ giòng họ tổ tông của cha Hàn đến Hàn. Đó cũng không có gì quan trọng. Việc quan trọng nhất là từ đây Hàn phải gánh hết công việc trong nhà, từ lớn chí nhỏ. Từ chuyện đi

chợ, nấu cơm, giặt quần áo, quét dọn đến cả chuyện bông em, thay tã, tắm trẻ con... Mùa hè nóng bức, mồ hôi lúc nào cũng đổ ra như tắm. Công việc thì như bất tận, mỗi ngày, lúc được ngã lưng xuống là Hàn cảm thấy như từng lóng xương rã rời. Nhắm mắt chưa được mấy phút thì trời lại sáng. Không phải chỉ thế thôi, Hàn chợt thấy cơ thể biến đổi kỳ lạ. Nàng không dám nói, không dám kể lại cho một ai nghe. Mỗi đêm, lúc nằm xuống, phần chân thủy như bị đau nhói, cơn đau muốn ói mật xanh. Hàn đã cắn răng, cố gắng chịu đựng, mồ hôi vã ra như tắm. Có mấy lần cơn đau khiến Bích Hà nằm cạnh giặt mình thức giấc. Cô em gái khác cha đã quay sang dùng bàn tay nhỏ nhắn xoa bụng cho Hàn, con bé luôn miệng hỏi:

- Chị ơi chị, chị làm sao thế chị?

Hàn chịu đựng, giả vờ bình yên:

- Đau có gì đâu, có lẽ chị vừa nằm mơ đấy.

Con trẻ dễ tin, và chỉ một lúc sau nó quay lưng ngủ tiếp. Hàn thấy sức khỏe mình yếu kém đi thấy rõ và thường trong những cơn đau như vậy nàng phải thức luôn đến sáng trắng. Ngày tháng trôi qua, việc làm tuy có mệt nhọc, nước mắt và mồ hôi tuy có vụn đầy nhưng rồi cũng qua. Mùa học tới bắt đầu, Hàn không còn đến lớp, hôm đó nàng vẫn tiếp tục công việc thường nhật. Đi chợ, nấu cơm, giặt quần áo. Có điều máu trong tim như cứ rỉ ra. Nước mắt không còn chảy ra má mà đã ấp đầy lòng ngực.

Buổi chiều, Hà Tâm Như đến thăm, câu hỏi đầu tiên của người bạn quý là:

- Hàn, hôm nay sao mi không đến trường?

Hàn vừa rửa cái, vừa cố tạo vẻ thản nhiên:

- Bây giờ chán học quá rồi!

- Chán học?

Con bạn dễ mền tròn xoe mắt

- Mà có điên không? Chỉ còn một năm nữa là xong rồi, sao không tiếp tục? Nếu không có tiền đóng học phí, tao bảo cả lớp hùn lại đóng cho. Đừng có khùng, cha mẹ nuôi mà, ở nhà làm đầy tớ không lương à? Đừng có ngu như vậy.

Du Bích Hàn cố ngăn sự xúc động:

- Thôi mà Như, thương tao với, đừng lớn tiếng như vậy chứ?!

- Làm gì sợ.

Con nhỏ Như thật gàn

- Mày sợ bà ta chớ tao đâu sợ. Làm gì được tao? Hàn! Nghe tao nói này, đừng có yếu đuối như vậy, phải tranh đấu, phải phản kháng, nếu cần đập lộn...

Mặt Hàn tái ngắt:

- Như! Mày để tao sống với chứ?! Tao van mày, không phải mẹ tao không cho học mà tại tao chán.

- Mày đừng dối tao.

Hà Tâm Như vẫn bất chấp

- Tao nhìn là biết rõ ngay, gầy ốm như vậy, chỉ có da với xương... mày còn giấu làm gì nữa. Con mẹ tàn ác chẳng kém quỷ dạ xoa.

Lời của Hà Tâm Như chưa dứt thì bà mẹ nuôi của Hàn đã xuất hiện, đôi mắt lộ trên khuôn mặt xanh trông dễ sợ:

- Đồi khôn nạn, mi ở đâu chun ra đó? Tại sao dám nói tao là quỷ dạ xoa, tại sao?

Hà Tâm Như giật mình quên hết tất cả mọi chuyện. Đôi mắt hung dữ khiến nó lùi ra sau mấy bước.

- Nói đi chứ. Tại sao mày lại ví tao như vậy chứ? hờ con quỉ cái? Mẹ mày, bà nội mày, cả giòng họ mày cũng là thứ đi điếm mà.

Hà Tâm Như bàng hoàng, chưa bao giờ nó nghe một người chửi bới thô tục như vậy. Bích Hàn đứng dậy, đẩy mạnh vai bạn ra cửa:

- Thôi mà Như, tao rất cảm ơn sự ghé thăm của mày.

- Nhưng bà ta nói gì kỳ cục vậy?

- Đừng để ý, đừng để ý.

Hàn đẩy mạnh vai bạn:

- Mày về đi, về nhanh đi!

Nhưng bà mẹ nuôi kia chẳng chịu buông tha:

- Cái gì, nói cái gì? chửi người ta đã rồi muốn đi đâu thì đi à?

Hà Tâm Như hiểu ra, không chịu thua không được.. vì bạn... Người đàn bà trước mặt như một con chó điên. Ta có thể cãi lý với

một người ngang ngược, nhưng cãi lý với con chó điên là một điều sai lầm. Như quay người lại, bỏ chạy nhưng bản tính trẻ con vẫn không chịu thua sông:

- Thứ quỷ dạ xoa! Bà điên! Quỷ thần vòng! Đồ chết yếu!

Như vừa chạy vừa la lớn và la lớn mãi đến lúc mất hút ngoài đầu ngõ vẫn còn nghe tiếng. Bà mẹ nuôi của Hàn giận phát điên lên. Không đuổi theo kịp, bà trút hết cơn giận lên người Hàn, lại những cái tát như trời giáng.

- Đồ khốn nạn! Mi dẫn đâu về con đi thúí đó. Để nó chửi tao à? Tại sao? Tại sao? Quỷ dạ xoa này? Đồ chết treo! Trước khi tao thành quỷ, tao phải treo cổ mày trước. Mày giỏi cứ xuống địa ngục thưa tao đi.

Du Bích Hàn bị đánh mất đồ đom đóm, toàn thân tê buốt, nhưng vẫn câm miệng. Nàng biết nếu mở miệng xin tha chỉ tổ thiệt thân thôi. Nhưng sự yên lặng kia như chọc giận thêm bà mẹ xa lạ:

- Mày muốn cứng đầu, muốn lì phải không? Không sợ thì tao cho chết luôn coi mày cứng đến đâu, cứ đi gặp Diêm Vương mà đòi mạng. Đừng có chửi tao đồ điên, chửi rồi thì tao điên cho mày xem.

Hết tát tai lại đến ngất, đến véo rồi sau cùng là những cơn đấm đá. Mồ hôi đã chảy ra đầm cả lưng, cả người, Hàn vẫn đứng chịu trận.

- Thôi! Bao nhiêu đó đủ rồi, ngừng đi!

Có tiếng quát của cha, rồi người xuất hiện và kéo tay bà ra.

- Đánh gì mà đánh dữ vậy? Một chút dần mặt thôi chứ?

Bà mẹ nuôi đang đánh ngon trớn bị cản, có vẻ ngỡ ngàng. Hàn tựa vào ghế, cố giữ cho thân hình đứng vững, tư thế của nàng khiến người đàn bà thất học chợt khám phá ra. Đứa con nít đang rùng mình trở thành thiếu nữ. Dáng dấp tiêu tụy, thân thể có dù gầy còm, áo quần dù không đủ che vẫn không đầy được vẻ đẹp của nụ hoa chớm nở. Đột nhiên, máu ghen lồng lộng dâng lên:

- Á, thì ra, con đi này trở mã rồi.

Bà nện chân đi tới trước mặt chồng, ưỡn ngực:

- Bây giờ thì tôi đã hiểu ra tại sao ông lại bệnh nó, ông đau lòng lắm phải không? Hả? Bà kéo dài giọng nói rồi quay sang Hàn:

- Tao biết rồi mà, tụi bây đừng hòng giấu tao. Mày lớn rồi, mày trở mã, tao nuôi thứ hồ ly trong nhà, nước lụt mà không hay. Nói đi! Nói đi! Chúng bây đã làm chuyện gì?

- Đừng có nói bây! Cha Hàn quát, ông có vẻ đã bị chọc giận. - Mày mà còn nói bây nữa, tao đập bẻ đầu.

Và kho thuốc súng như bị châm ngòi nộ một màn la hét có nước mắt nước mũi đổ ra.

- Trời đất ơi! Ngó xuống mà coi quân súc vật này này, nó làm chuyện kinh thiên động địa, tôi thấy không hợp mắt tôi nói mà chúng còn hùa nhau lại hiếp đáp tôi. Trời ơi!

Và không đợi người chồng phản ứng, bà húc đầu tới:

- Đây, đây, có giết thì giết tao đi, đồ vô lương tâm. Giết luôn cái giống báo đời trong bụng tao nữa! Tao chết cho mấy người yên lòng, cho mấy người sung sướng. Giết đi! Giết đi!

Du Bích Hàn tròn xoe mắt. Nàng như rớt từ trên mây. Thế này thì không bao giờ ở lại đây được nữa rồi. Từng cơn đau nhói nơi thắt lưng. Hàn cắn răng nhưng hình ảnh trước mặt cứ nhật nhòa. Tất cả như những bóng mờ múa may trước mặt.

- Im! Có nghe không?

Và tiếp đó là những tiếng tát tai như trời giáng. Bà mẹ Hàn đã yên tiếng, sự yên tiếng tạm thời của ngạc nhiên. Vì vậy, chỉ một lúc sau, Hàn lại nghe tiếp tiếng la hét the thé:

- Trời đất ơi! Xuống coi nó giết tôi rồi đây này. Cha mà ngủ với con gái thì còn đất nào nữa! Ôi trời ơi!

Trời đất! Hàn muốn hét lớn. Nàng không ngờ bà mẹ nuôi lại dám đặt điều như vậy. Nhưng cơn đau thắt ở dạ dày như bóp nát cả lồng ngực. Hàn muốn kêu to lên nhưng kêu không ra tiếng vì một luồng nước nóng đã dâng lên cổ họng và tràn ra ngoài. Máu! Trời ơi, máu! Mắt Hàn tối nhòa và nàng ngã nhoài xuống đất. Trong cơn mê còn nghe tiếng Bích Hà hét:

- Chị Hàn! Chị Hàn! Trời ơi, chị Hàn chết rồi!

Rồi nàng không nghe thấy gì nữa. Thời gian hình như trôi qua thật lâu. Lâu lắm... Hàn mới tỉnh dậy. Cơn đau vẫn hoành hành. Hàn không phân biệt được là mình đã bị đau ở đâu, hôn như dật dờ trôi nổi theo từng đợt sóng. Nàng nghe có tiếng khóc, tiếng

khóc của Bích Hà Và Hàn nghĩ: có lẽ mình đã chết, hoặc sắp chết. Cổ họng khô nhưng ngọt.

- Chị ơi, chị! Chị ơi, tỉnh dậy đi!

Hàn cố gắng mở mắt, nhưng đôi mi thật nặng... Khuôn mặt Bích Hà giống như chiếc bóng xao động trong nước, lung linh...lung linh... Ta phải trấn an Hà bảo nó đừng sợ. Hàn nghĩ nhưng không làm sao nói thành tiếng được. Nàng định đưa tay lên vuốt tóc cho em, nhưng cánh tay như không còn chịu sự điều khiển của óc...

Chỉ nghe tiếng hét bên cạnh càng lúc càng rõ:

- Cha ơi, chị Hàn tỉnh rồi này!

- Tỉnh rồi? Giọng nói chua chát của bà mẹ nuôi - Tao biết nó giả chết mà. Đồ giả chết!

Hàn cố gắng lay lay đầu và nàng bắt đầu nhìn thấy rõ bóng đèn vàng vọt. Trời đã tối mới có đèn, Hàn nghĩ, như vậy ít ra ta cũng đã bắt tỉnh trên 2 tiếng đồng hồ, Hàn quay lại và thấy mình đang nằm trên giường, khuôn mặt Hà đang nhìn nàng với đôi mắt còn đầy vết lệ:

- Chị Hàn, bây giờ chị thấy thế nào? Khỏe không?

Vậy thì ta chưa chết, Hàn nghĩ. Chị chưa chết phải không Hà? Muốn hỏi nhưng không làm sao hỏi được. Ta còn trẻ, ta không muốn chết sớm như vậy. Rồi không biết thời gian trôi qua thêm bao lâu Hàn mới tỉnh dậy một lần nữa và nghe thấy tiếng cha nói:

- Như vậy không được, phải đưa nó vào bệnh viện.

- Đưa vào bệnh viện à? Có tiếng mẹ nuôi - Ở nhà này làm gì có tiền mà cho nó vào nhà thương? Tiền ăn còn không có.

- Nhưng... Giọng cha vừa mệt mỏi vừa buồn - Để thế này nó dám chết..

Bà mẹ Hàn vẫn cương quyết giữ vững lập trường và Hàn lại ngất đi. Cứ như vậy, một chập tỉnh rồi một chập lại ngất đi. Thời gian cứ lặng lẽ trôi. Hàn chỉ cảm thấy sự sống mất dần trong thế xác, nó như những chiếc kén bị rút chỉ, chỉ càng lúc càng ít dần... Sau cùng, không còn đủ khả năng tập trung tư tưởng. Nàng nghe có tiếng Bích Hà khóc:

- Chị ơi, sống lại đi, sống lại đi, em van chị mà.!

Tội nghiệp! Hàn nghĩ trong cơn mê, tội nghiệp Bích Hà quá!

- Chị ơi, chị nói chuyện với em đi! Chị muốn gì cứ nói, em sẵn sàng làm theo ý chị, chị Hàn...!

Vâng... Nói lên đi chứ?! phải sống chứ? Đời sống đẹp quá mà, nó vui và ngập đầy mộng tưởng...Tia sáng chợt lóe qua Hàn muốn chụp lấy. Ý thức thềm muốn được sống bay nhanh qua đầu. Ta phải sống. Một số điện thoại hiện trong óc, số điện thoại mà Hàn mỗi ngày đọc đến độ thuộc lòng.

Nàng thều thào:

- Bích Hà! Bích Hà!

- Chị Hàn, chị đã tỉnh? Chị muốn gì?

- Nghe này. Em làm ơn đi gọi giùm điện thoại số tìm cô giáo tên Tiêu Y Vân... Nhanh đi. Số điện thoại đó là... Và Hàn lại muốn rơi vào cơn mê, cơn đau nhói trong ngực khiến nàng đọc muốn hết nổi. Số... số... Rồi trước nàng mắt tối sầm lại.

CHƯƠNG 10

Đã hơn 12 giờ khuya, điện thoại nhà họ Cao đột ngột reo vang. Đây là một chuyện lạ, vì từ xưa tới đến nay ở đây không bao giờ có chuyện điện thoại reo khuya. Hạo Thiên và Y Vân mới lên giường, họ còn chưa ngủ.

Nghe tiếng chuông reo, Y Vân đẩy nhẹ Hạo Thiên:

- Anh đi nghe đi, ai gọi lại tôi thế?

- Có lẽ ông anh ba trợn của em nữa đấy. Cao Hạo Thiên vừa xỏ giày vừa nói - Từ khi ông ấy có tình yêu đến giờ, ông ấy càng tỏ ra "tốc" hơn.

Y Vân cười:

- Vậy anh mau ra nghe điện thoại đi, để nó reo mãi ba mẹ lại bị đánh thức.

Hạo Thiên bước ra phòng khách, một lúc lại vào, mặt trông khó coi:

- Y Vân, dậy! Mẹ em gọi điện thoại cho em chứ? không phải anh.

- Điện thoại của mẹ gọi lại.

Y Vân nhồm dậy, mặt tái hân:

- Chắc ở nhà có gì đấy chứ? mẹ gọi điện thoại giữa khuya làm gì?

- Em đừng hoảng. Mẹ nói có một đứa bé gái tìm em, nó vừa khóc vừa bảo muốn gặp cô giáo Vân. Bất đắc dĩ lắm mẹ em mới gọi lại.

Hạo Thiên vừa dứt tiếng, thì điện thoại trong phòng khách lại tiếp tục reo:

- Chắc chắn là con bé gọi lại.

Thiên nói, Y Vân chạy vụt ra khỏi phòng. Nàng cảm ông nói hỏi:

- Ai? Ai đó?

Bên kia đầu giây, giọng nói xa lạ của một đứa trẻ, nó vừa khóc vừa nói:

- Con muốn tìm cô Vân dạy chị con học đấy!

- Chính tôi đây. Y Vân trả lời nhanh, vừa tò mò vừa ngạc nhiên: - Em là Ai? Tìm tôi có việc gì?

- Cô ơi! Con bé khóc không thành tiếng - Cô lại nhà con nhanh đi, chị con sắp chết rồi!

- Em nói gì?

Vân ngơ ngác

- Em là ai, em là ai mới được chứ. Còn chị em sao lại chết?

- Chị con gần chết rồi, chị ấy tên là Du Bích Hàn. Cô Vân, cô làm ơn đến nhanh đi, chị con muốn gặp mặt cô, chị ấy sắp chết...

Du Bích Hàn! Cái tên như tiếng sét lóe nhanh trong đầu Vân và lập tức đôi mắt buồn buồn trên gương mặt xanh xao của cô học trò hiện ra.

- Bây giờ chị em đang ở bệnh viện nào?

- Không có ai chở đi bệnh viện hết.

Con bé nức nở

- Mẹ không cho, mẹ bảo phải để ở nhà...

- Nghe này, em hãy về nhà canh chừng, tôi sẽ đến.

Y Vân nói và bỏ ống nghe xuống, khoác vội chiếc áo định xông ra khỏi phòng. Hạo Thiên níu lại:

- Em làm gì thế? Em biết bây giờ mấy giờ rồi không?

Y Vân trầm giọng:

- Anh Thiên, anh yêu em chứ??

- Cái gì?

Hạo Thiên ngạc nhiên

- Dĩ nhiên là anh lúc nào cũng yêu em.

- Nếu thế thì anh đừng nên hỏi gì cả.

Y Vân nói nhanh, thái độ nghiêm nghị.

- Anh mặc áo và ngay bây giờ và đưa em đi, cứu người quan trọng như cứu hỏa chúng ta không được bê trễ, mau lên, mau lên!

Hạo Thiên vội vã ngồi dậy thay áo chàng cần nhân:

- Nhưng ít ra em phải cho anh biết là em đang cuống lên vì cái gì chứ?

- Có một đứa học trò cũ của em gặp tai nạn. Y Vân cảm ví lên, vừa nói vừa bước ra ngoài trước

- Em gái nó bảo sắp chết rồi.

- Nhưng em đâu phải là bác sĩ? Em đến đó làm gì?

Hạo Thiên vừa bước theo vừa cần nhân

- Đến cũng vô ích thôi, đến làm chi không biết!

- Nhưng em phải đến.

Vân cắt ngang

- Anh biết Du Bích Hàn không? Con bé mà lúc trước em đã nói với anh một lần...

- Trời đất!

Hạo Thiên ngẩn ra

- Thế mà anh tưởng em đã cắt đứt với cái tên đó từ lâu rồi chứ??

Bà Cao và ông Cao cũng đã thức dậy, nhìn thấy đôi trẻ chuẩn bị như sắp đi đâu, bà kinh ngạc:

- Làm gì thế? Nửa đêm nửa hôm chúng bây lại sửa soạn đi đâu?

- Xin lỗi mẹ

Y Vân nói nhanh

- Nhưng con có một người bạn bệnh nặng lắm, con phải đến thăm, nếu thấy không có gì trở ngại, chúng con sẽ về ngay, mẹ đừng lo.

Và không đợi bà Cao phản ứng, Vân đã vù ra cửa, Hạo Thiên vẫn lầu nhàu:

- Anh thấy em có lẽ điên mất. Học trò thì học trò chứ?! Mới dạy có một tháng mà. Người ta còn có ông bà cha mẹ. Việc gì đến mình? Bệnh thì có bác sĩ, sao không tìm đến bác sĩ mà tìm đến

em? Cả nhà con bé chắc lại điên mất. Điên lại gặp điên nên mới nửa đêm đa...

Y Vân choàng tay qua người chồng, hôn lên miệng không để câu nói dứt:

- Nếu anh yêu em thì anh đừng câu nhàu nữa.

Hạo Thiên nhìn vợ, lắc đầu:

- Không bao giờ anh thắng được em.

Cả 2 chui vào xe, Thiên nổ máy:

- Đi đâu đây?

Y Vân chỉ đường. Khu phố tên gì nàng cũng đã quên mất. Xe chạy giữa những con đường tối tăm, vòng qua khu phố lụp xụp gần Tòng Sơn, sau cùng ngừng trước một xóm lao động với những căn nhà hộp quẹt.

- Ở đây sao thấy ớn quá!

Thiên nhún vai

- Để anh đi với em. Căn nào, nhớ không?

Y Vân nhìn những căn nhà gần giống nhau. Không làm sao phân biệt được nhất là trong bóng tối om om thế này. Đứng giữa hẻm, khi còn ngơ ngác thì chợt thấy một chiếc bóng nhỏ nhắn, kéo lách cửa chạy ra:

- Cô là cô giáo Vân?

Y Vân đáp nhanh:

- Phải, em là em của Hàn?

Bích Hà kéo tay Vân lôi nhanh, bàn tay con bé lạnh buốt.

- Chị con.. chị con.. sắp chết rồi!

Nó thút thít, Y Vân phải trấn an:

- Đừng sợ, hãy bình tĩnh, chúng tôi sẽ vào ngay.

Và nàng quay sang Hạo Thiên:

- Anh Thiên, đi với em anh, ở trong này có người đàn bà kỳ quặc lắm, em chống không lại đâu.

Tất cả xông vào nhà. Vừa qua cửa, Vân đã thấy một người đàn ông cao lớn ngồi trong chiếc ghế mây cũ với chai rượu trên

bàn. Cả gian phòng ngập đầy mùi rượu, mùi mốc và mùi nước tiểu. Bên cạnh gã đàn ông, một người đàn bà dơ bẩn trông thấy Hạo Thiên và Y Vân bước vào đã nhảy lên:

- Mấy người là ai? Tại sao nửa đêm nửa hôm vào nhà người ta làm gì?

Y Vân có Hạo Thiên đứng cạnh, điềm tĩnh:

- Nghe nói Bích Hàn bệnh, chúng tôi ghé thăm, hiện nó nằm ở đâu?

- Đây này, đây này!

Y Vân bỏ mặc người đàn bà, theo chân cô bé vào trong. Căn phòng tối mờ, tanh mùi máu. Ngọn đèn 60 watts không đủ sáng. Một lúc, Vân mới thấy trên giường tre tấm thân gầy vọt của Hàn, co ro trong chăn nệm rách.

Đầu con bé ngheo qua một bên, máu lấm lem cùng khắp... Cảnh này khiến Vân nghe rụng rời, nàng quay sang chồng:

- Họ định giết chết con bé!

- Không, không phải đâu, Bích Hà lắc đầu - Tại chị Hàn bệnh, chị ấy ói máu từ chiều đến giờ.

Hạo Thiên bước tới cúi xuống nhìn, chàng đưa tay sờ mũi bệnh nhân. Vẫn còn thở.

- Còn sống...

Vân cũng bước tới giường, nắm tay Hàn:

- Hàn ơi, Hàn!

Bích Hàn vẫn nằm bất động, chỉ có lỗ mũi còn thở. Ngọn đèn leo lét giữa cơn gió lộng. Đột nhiên, Vân thấy tức giận. Bệnh thế này mà vẫn tỉnh bơ! Cha lo uống rượu, mẹ bình thản. Đúng là họ muốn cố sát mà.

- Hàn bệnh bao lâu rồi?

- Dạ, chị ấy mới ngất xỉu chiều nay.

Bích Hà thút thít khóc, cha muốn đưa vào bệnh viện nhưng mẹ chẳng chịu.

Hạo Thiên lên tiếng cắt ngang:

- Y Vân, nếu em muốn cứu cô bé thì đừng chần chờ nữa, đưa ngay vô nhà thương mới kịp.

Giữa lúc đó, người đàn ông bước vào:

- Máy người... quý vị hãy làm việc thiện, hãy mang nó đi đi.

Giọng ông ta lè nhè sặc đầy mùi rượu.

- Mang đi và đừng bao giờ cho nó về đây nữa. Sống trong gia đình thế này nó làm sao sống nổi. Chết còn sướng hơn...

Y Vân giận phát run, nàng trừng mắt nhìn người cha vô trách nhiệm:

- Ông đã làm gì ông biết không? Để người ta bệnh gần chết như vậy mà vẫn thần nhiên là đồng nghĩa với mưu sát. Cho ông biết, Bích Hàn mà có điều gì, chúng tôi sẽ không tha ông đâu.

- Làm gì tôi? Đi thưa à? Người đàn bà mà Bích Hàn gọi là mẹ bước vào. Thái độ hung dữ tuy có giảm vẫn không biến mất - Nó bệnh, bệnh nó cũng đâu phải do tôi gây ra thì có ăn nhằm gì tôi?

Y Vân quắc mắt về phía người đàn bà:

- Ăn nhằm gì bà à? Chính bà mới là thủ phạm của cuộc mưu sát này.

- Y Vân! Hạo Thiên can thiệp. - Em đứng đó cái tay tôi đôi với bà ta làm gì? Lo cứu người đây này, lấy tấm khăn bàn cuốn tròn Bích Hàn lại cho anh mang ra xe, mau lên!

Câu nói của Hạo Thiên đánh thức Vân, nàng vội đi tìm, nhưng chẳng có tấm khăn bàn nào hết, sau cùng đành chọn tấm chăn rách. Cơ thể Bích Hàn mềm nhũn, con bé mê man. Hạo Thiên bất giác nhìn xuống, hơi thở vẫn còn thoi thóp trên lồng ngực. Còn sống? Đây là một sinh vật... Sự cảm thông tràn ngập tim và Thiên tự hứa phải cứu sống ngay, không thể để thua cuộc với thần chết được. Chàng xiết chặt thân hình thiếu nữ trên tay và vội vã mang ra xe.

Y Vân ngồi cạnh Hàn ở băng sau trông chừng, trong khi Thiên ở băng trước cầm lái, Bích Hà chạy theo khóc:

- Cho con theo với, con muốn theo chị Hàn.

Thiên mở cửa trước cho con bé cùng lên. Xe mở máy và Thiên rú ga phóng tới như tên bắn, con đường vắng người không phải lo sợ tai nạn. Bất cứ giá nào cũng phải chạy nhanh hơn tử thần.

Thiên nghĩ và nhắm ngay bệnh viện lớn nhất Đài Bắc. Bích Hà không còn khóc nữa, con bé yên lặng nhìn chị Y Vân cảm động.

Trong ngôi nhà mục nát kia có lẽ chỉ có con bé này là thương Hàn thôi.

- Cô Vân, cô là người tốt nhất trên đời này.

Bích Hà không biết trình bày sao sự xúc động của nó với Vân, chỉ nhìn nàng với đôi mắt biết ơn và nói:

- Đừng gọi chị là cô nữa, phải gọi là chị.

- Vâng.

Hà có vẻ ngoan ngoãn không kém chị.

- Chị Vân sẽ là chị mãi mãi của tụi em chứ?

Y Vân gật đầu, đưa tay vuốt tóc Hà:

- Em tên gì?

- Dạ, Du Bích Hà.

- Bích Hà à?

Nàng vỗ nhẹ vai em gái của Hàn

- Em ngoan lắm, không những ngoan mà còn can đảm, em đã cứu sống chị em.

Mắt Bích Hà ngời hy vọng:

- Chị em sẽ không chết hờ chị?

Vân quay lại nhìn Hàn. Cái sống thật mong manh. Nàng rùng mình:

- Chị cũng không biết, đợi một chút gặp bác sĩ mới biết được.

Cánh tay Hà buông lỏng, con bé không nói gì mãi đến lúc xe ngừng lại trước phòng cấp cứu của bệnh viện.

Hạo Thiên nhảy xuống xe, bế vội bệnh nhân. Bích Hà sau những cái xóc mạnh, có vẻ tỉnh lại, nàng rên khẽ và cố nhướng mắt nhìn ân nhân. Bác sĩ và ý tá đã ủa ra. Nằm trong phòng cấp cứu, Hàn bị bao nhiêu trái tim sốt sắng vây quanh, họ vạch mắt, lấy đồng hồ huyết áp đo. Và ông y sĩ đã quay lại trừng mắt:

- Tại sao không mang đến sớm một chút chứ?

Y Vân không kịp kể rõ sự liên hệ giữa mình và Bích Hàn, nàng hỏi dồn:

- Bác sĩ thấy sao? Nặng lắm à? Bệnh gì thế bác sĩ?

- Nặng không hả?

Ông y sĩ nhiệt tâm nổi nóng:

- Huyết áp tôi đã chỉ có 82, tôi thiếu chỉ có 54, máu chảy ra gần hết rồi còn nặng hay không nặng? Bà biết cô ta sắp chết rồi không?

Quay lại, hình như đã nguội bớt cơn nóng, bác sĩ thấp giọng:

- Bây giờ trong đám thân nhân này có ai biết cô đây loại máu gì không? Chúng tôi cần phải vào máu gấp cho cô ấy.

Y Vân lắc đầu:

- Dạ không biết.

- Không biết!

Vị y sĩ lại trừng mắt với Vân rồi quay sang đám y tá:

- Mấy cô tiêm một mũi cầm máu trước đi, rồi thử máu liền nghe không?

Quay sang Y Vân, ông hát hàm:

- Có mang tiền theo không? Cô ấy phải nằm lại đây lâu lắm đây.

Y Vân nhìn Hạo Thiên:

- Anh làm ơn về mang tiền đến ngay cho em đi!

- Bao nhiêu?

Bác sĩ bận rộn với những kim chích, bắt mạch, đo huyết áp. Một tấm bình phong được kéo qua ngăn cách người bên ngoài với bệnh nhân. Một lúc mới thấy ông bước ra với khuôn mặt sa sầm:

- Kết quả sơ khởi là dạ dày xuất huyết. Cô bé chắc chắn đã bị bệnh loét bao tử từ lâu, có điều không trị để chứng bệnh biến từ trường hợp nhẹ sang cấp tính, vì vậy mới bị ra máu. Chúng tôi đang vô máu cho cô ta, nếu một chút nữa mà cầm máu vẫn chưa được có lẽ phải đưa sang phòng giải phẫu ngay. Tôi thấy với tình trạng này, nếu không cắt bỏ chỗ loét, cô ta có thể chết được. Tất cả quý vị đây là gì của cô ấy? Thân nhân đâu?

Hạo Thiên và Y Vân nhìn nhau, và sau cùng đẩy Bích Hà tới trước.

- Dạ thân nhân đây ạ.

- Còn cha mẹ bệnh nhân? Ai có trách nhiệm trong việc này? Mổ là phải có chữ ký của cha mẹ? Rồi ai chịu sở phí mổ, tiền máu, tiền phòng...?

- Thưa bác sĩ, Hạo Thiên bước tới ưỡn ngực - Yêu cầu bác sĩ hãy cứu người trước. Riêng về tiền thuốc men, tiền giải phẫu, tiền nằm bệnh viện, tôi sẵn sàng lo hết.

Quay lại nhìn Y Vân, Thiên nói:

- Em cứ ở lại đây lo thủ tục, anh về lấy tiền.

Y Vân gật đầu. Thiên quay người chạy nhanh ra khỏi bệnh viện.

CHƯƠNG 11

Thời gian trôi qua, trôi mãi, hình như lâu lắm, mấy ngàn năm, mấy vạn năm thì phải. Trong cơn mê sảng, trong nỗi đau chập chờn, Du Bích Hàn cảm thấy hình như có thật đông người vây quanh, áo trắng, ngập đầy áo trắng... Rồi tiếng gọi của Bích Hà, tiếng thút thít khóc... Chị ơi! Chị ơi!... Dưới ánh đèn... Bàn tay êm ái của một người đàn bà vuốt trên mặt.. Thân xác bênh bồng trong đôi cánh tay đàn ông... Rồi những cơn mê. Những cơn mê xóa tan hết...

Lúc tỉnh dậy, vật đầu tiên hiện ra trước mắt là bình máu đỏ treo trên đầu giường nối liền với cánh tay bằng một sợi dây cao su. Quay đầu lại, ở đầu giường bên kia lại một bình huyết thanh. Đôi tay bị giữ chặt với thành giường không cử động được. Thân thể rồi cũng không muốn cử động, nằng nặc yên cô gắng tập trung tư tưởng, ôn lại những gì đã xảy ra. Gối trên đầu thật êm, chăn nệm trắng, mùi thuốc và cồn lẩn trong không khí. Khung cửa sổ rộng.. người bệnh nằm trên giường tất cả xác định một sự thật:

Ở bệnh viện? Thế này có nghĩa là ta đã sống? Hàn chớp mắt thở ra.

- Chị Hàn!

Tiếng thở dài của Hàn làm Bích Hà mừng rỡ. Nó chồm người qua, Hàn nhìn em cố gắng cười:

- Hà!

- Chị!

Hà giữ tay chị, mắt sáng với nguồn vui:

- Chị thấy sao? Đau không?

Bích Hàn đưa mắt nhìn quanh, không tìm thấy cha cũng không thấy mẹ.

- Làm sao chị lại vào đây nằm?

- Chị Vân đưa chị vào đây.

- Chị Vân?

- Phải, chị Vân mà chị gọi là cô giáo Vân đây! Chị ấy bắt em phải gọi bằng chị.

Cô Vân? Phải rồi, Hàn nhớ ra là đã bảo Bích Hà gọi giây nói cho cô Vân. Chuyện đó Hàn vẫn còn nhớ rõ. Vậy thì cô Vân đã thực giúp ta ư?

- Chị ơi! Bích Hà riu rít như chú chim non - Chị Vân với anh Thiên đúng là những người tốt nhất thế giới, không có ai tốt bằng.

- Anh Thiên nào?

- Anh Thiên chồng chị Vân, Hà giải thích - Hai người mang chị đến nhà thương này, bác sĩ giải phẫu bảo phải cắt bỏ một phần da dày của chị. Suốt đêm họ đã không nghỉ chờ đợi kết quả. Mãi đến sáng, khi việc giải phẫu đã hoàn tất, bác sĩ bảo là chị không chết nữa, anh chị ấy mới chịu về và chị Vân còn bảo chiều sẽ ghé qua thăm chị

- A!

Đôi mắt Hàn chớp nhẹ, đầu óc bỗng bình với bao ý nghĩ.

- Như vậy... như vậy chắc...phải tốn nhiều tiền lắm, phải không? Cha làm sao có được một số tiền lớn như vậy?

Bích Hà nhìn xuống:

- Cha đâu có xuất tiền, chỉ tất cả đều do anh Thiên và chị Vân lo hết cho. Khi chị giải phẫu xong, đưa vào phòng dưỡng bệnh rồi chị ấy mới về.

Lời của cô em gái khiến Hàn chảy nước mắt. Hà hốt hoảng:

- Sao thế? Sao thế chị? Làm sao chị lại khóc? Đau lắm à? Em gọi y tá đến nhé?

- Đừng, chị khỏe lắm, đừng để bận lòng người ta.

Nàng ghen ngào. Nàng không dám nghĩ đến chuyện có một cô giáo chỉ tạm thời dạy Hàn có một tháng, một bà ân nhân chỉ lớn mấy tuổi. Nước mắt tuôn dài theo má.

Nếu người ban một ân nhỏ cho ta, lời cảm ơn cũng đủ để ta thấy báo đền đầy đủ, nhưng với một ân cứu sống? Không chỉ có ân thôi mà còn tình, còn nghĩa. Một thứ tình nghĩa chẳng bình thường.

CHƯƠNG 12

Đến lúc Bích Hàn xuất viện, trời đã vào thu. Gió tháng mười lạnh lẽo nhưng nắng vẫn còn đủ ấm. Tháng 10 ở Đài Loan phải kể là một trong những tháng đẹp nhất trong năm. Gió vừa đủ lạnh để người thấy hồn nhẹ. Hôm đó, Hàn đã được Hạo Thiên và Y Vân tới đón. Thu dọn một số của cải riêng, nói là của cải chứ thật ra chỉ là mấy chiếc áo cũ, một số đã bạc màu, số còn lại cũng bị rách. Tất cả đều nhờ ở Hà, con bé chịu khó lén lút mang lại bệnh viện cho Hàn. Vì vậy, khi sắp xếp vào giỏ, Hàn đã không cầm được những giọt nước mắt bồi hồi. Chuyện cũ kể như đã vào với quá khứ. Hàn đã biết thân mình sẽ về đâu một tuần sau khi bị giải phẫu, Y Vân đã nói hết.

- Hàn đừng buồn, như vậy càng hay. Em hãy về với anh chị. Chị rất cần em, anh Thiên suốt ngày đi làm, ở nhà một mình cũng buồn lắm. Cha mẹ anh ấy hiểu hoàn cảnh em, ai cũng mong em về ở chung hết.

Y Vân đã trấn an Hàn, nhưng Hàn vẫn lo. Thực tế với kinh nghiệm đã qua Hàn thấy ai cũng vì quyền lợi mà sống cả, có ai lại vô cớ vô can rước một con bệnh về nhà để chịu thiệt thòi. Nhất là khi con bệnh đó lại không ruột thịt. Hàn hiểu tất cả chỉ do ở sự quá nhiệt tình của Vân, lòng tốt của một cô giáo đáng kính. Giả sử như được hết mọi người trong gia đình Thiên vui vẻ đón nhận đi nữa, nhưng khi vào nhà người rồi ta sẽ ra sao? Tất cả khoảng tới trước mặt ngập đầy sa mu. Tương lai nhốt kín sau đôi cửa khép. Hàn chỉ biết tự nhủ thầm: Hàn ơi, Hàn! Mi là một cánh chim bơ vơ!

- Cha ơi! Hàn gọi. Người mà đã có công nuôi dưỡng nàng trên 14 năm, cũng là một người cha, đã hơn một lần viếng thăm khi Hàn nằm ở bệnh viện. Người cha có vẻ tiều tụy xanh xao, lúc nào cũng mặc cảm với hai tay luôn thừa thãi trên đùi, ngồi áp úng cạnh giường bệnh:

- Bích Hàn... Con ngã bệnh lần này, cha thấy bứt rứt quá. Cha đã không tròn được lời hứa với mẹ con... Cha xấu hổ vì không

chăm sóc con được nên người. Nhưng con hiểu cho, đám em con còn đông quá. May là có ông bà họ Cao đây nhân từ thương xót... Có thể nói ông bà là người tốt nhất cõi đời này. Con cứ an tâm theo họ... Cha nghĩ, ít ra với một tấm lòng như thế, tương lai của con cũng không phải tối tăm như lúc ở với cha. Không phải cha bỏ mặc con...

Và người cha cúi mặt xuống. Bích Hàn nhìn mái tóc rối lấm lấm muối tiêu. Nàng muốn bật khóc. Cha! Cha! Người cha mới hơn 40 mà đã già quá nửa kiếp người.

- Cha làm thế chẳng qua cũng vì con... Sống với cha đời con chỉ tổ phải khổ tâm. Mẹ con lại mang bụng... Tính tình bà ấy cộc cằn thô lỗ. Nếu con chỉ phải nấu cơm, giặt giũ quần áo, bông em thì cũng không gì đáng sợ. Đàng này, con càng ngày càng lớn rồi. Con càng lớn càng đẹp như mẹ con... Mẹ ấy dốt nát chỉ mong con kiếm được nhiều tiền như con Lan ở cạnh nhà. Vì vậy tốt hơn con đi đi. Một ngày nào đó kiếm được tấm chồng khá giả, sống hạnh phúc, thì kể như cha đã đền bù được chút lỗi lầm nào với mẹ con.

Những lời của cha Hàn đầy mặc cảm, không thành văn, nhưng đủ để Hàn hiểu rõ. Ngôi nhà xưa không còn là nơi trú ngụ của nàng nữa. Nó đã từ chối sự đón nhận ngày về vì càng lớn Hàn càng là chiếc đinh trong mắt mẹ nuôi. Hàn nhìn cha, chỉ thấy mặt nhòa lệ:

- Cha! Con hiểu. Con không bao giờ trách... cha mẹ đâu.

Người cha ngược mắt lên thật nhanh. Ánh mắt thương xót lẫn cảm động, đủ để xoa dịu niềm đau trong tim Hàn:

- Bích Hàn! Con lành lắm, trời phạt sẽ phò hộ con.

Hàn cảm động. Thế là xong. Chỉ cần mấy lời như vậy là đủ làm bằng chứng cho một sự cắt đứt liên hệ cha con! 14 năm... Hàn sẽ không còn được trở về, trở về mái nhà quen thuộc... Ở đó có ầm mốc, muỗi mòng, có những công việc quần quật suốt ngày không hết nhưng cũng chứa đựng bao nhiêu kỷ niệm.

- Xin cha lưu ý đến Bích Hà nhiều hơn.

- Con cứ yên tâm, người cha đứng lên - Con Hà dù sao cũng là ruột thịt của cha. Cha làm sao để nó bị khổ cho được.

Và người cha bỏ đi. Ông không quay lại nhìn Hàn một lần cuối. Hàn hiểu vai trò và công việc của ông quá nặng nhọc, bản

tính của mẹ nuôi lại khắc nghiệt, sẽ không bao giờ cha quay lại thăm mình. Xa ngôi nhà cũ, đối với Hàn đúng ra phải là một niềm vui, một sự giải thoát khỏi ách khổ sai, nhưng không hiểu sao Hàn vẫn cảm thấy buồn. Nàng không yên tâm nhất là về cuộc sống của Bích Hạ. Riêng thằng em trai, tuy cũng không phải là con mẹ kế, nhưng dù gì nó cũng là trai. Hàn hiểu tính cha, quan niệm trọng nam khinh nữ vẫn còn được trọng vọng. Chắc chắn mẹ nuôi sẽ không dám đụng đến hắn. Chỉ có Bích Hà, nhưng rồi... Hàn lại thở dài. Chính ta cũng chưa hiểu đời mình rồi sẽ trôi về đâu, thì có lo cho em cũng vô ích. Sống trong bệnh viện hơn tháng, người thường ghé thăm Hàn nhất là Y Vân, thường như mỗi ngày. Trong những cuộc tiếp xúc thường xuyên, tình cảm sẵn có càng thắt chặt. Hàn nhìn Vân như một thần tượng mến yêu. Vừa đáng kính, vừa có ơn nghĩa, tình chị em và cả một tình mẫu tử muộn màng. Nếu có một dịp nào đó được trả ơn bằng sự tan xương nát thịt, ta vẫn sẵn sàng... Hàn thường nghĩ như vậy.

Còn Y Vân? Nàng càng lúc càng thấy đời mình dính liền với Hàn, nàng yêu nó với một tình yêu ruột thịt. Con bé có một tâm hồn dễ rung cảm nhất. Nhỏ nhắn, dễ thương, vì vậy thường lúc Vân cứ gọi Hàn bằng những danh từ như : "Chú chim nhỏ", "Chú thỏ con", " Bé tí"... Và lúc Hàn buồn Hàn khóc, Y Vân đã vỗ về "Con bé tội nghiệp".

Thế mà, một tháng rồi cũng trôi qua, ngày xuất viện của Hàn cũng đến. Hôm ấy nhằm chủ nhật. Hơn 10 giờ sớm mai, Y Vân và Hạo Thiên đã có mặt, thanh toán hết tất cả những phí khoản bệnh viện, họ vào phòng đã thấy Hàn tươi tắn đứng chờ:

- Coi kìa, con chim nhỏ bị không khí bệnh viện làm ngán tận cổ được dịp là đã chực sẵn muốn bay rồi.

Hàn cười ngượng nghịu, không bao giờ nàng vui một cách thư thái như Vân. Hoàn cảnh sắp đến lúc nào cũng làm đầu óc căng thẳng.

Y Vân cười nói:

- Sao yên lặng vậy cô bé... Em lo chuyện gì mà mày châu ử dột như vậy? Không lẽ chưa sợ mùi ê te à? Muốn ở lại nữa sao? Hay là chẳng thích về nhà tôi?

Du Bích Hàn đính chính:

- Dạ không phải thế. Em chỉ ngại ngại hai bác không thích em.

Hạo Thiên bước lại, những chuỗi ngày thân mật không còn phải khách sáo:

- Em yên tâm, Bích Hàn. Ba mẹ anh không phải là cộp, sư tử hay điều hâu gì cả, vì vậy hãy vui lên, không ai ăn thịt em đâu mà sợ.

Nghe Thiên nói, nhìn nụ cười đầy nét khôi hài, Hàn không nhận được tiếng cười. Bây giờ thì dù quả thật có cộp, sư tử, điều hâu hay cái gì cũng mặc, thực tế phải đối diện, Hàn cười nói:

- Dạ không đâu, em không lo gì cả, có anh chị rồi còn lo gì.

Và cả ba đứng dậy. Nhìn gói quần áo nhỏ một cách tội nghiệp của Hàn, Vân lên tiếng:

- Về nhà xong, vài hôm chị sẽ đưa em ra thương xá kiếm một vài bộ quần áo mới nhé!

- Thế này là làm phiền anh chị nhiều lắm rồi.

Bích Hàn thở dài

- Đừng mua thêm cho em gì nữa, mua thêm chỉ khiến em bứt rứt thôi.

Y Vân cắt ngang:

- Tại sao phải bứt rứt? Ngay từ đầu chị đã bảo em đừng phân biệt thế này thế kia rồi mà? Nếu chị còn nghe em nói những lời khách sáo như vậy nữa, chị giận cho xem.

Bích Hàn nhìn Y Vân, khuôn mặt bộc trực khiến nàng nghe tim xao động. Ra khỏi bệnh viện, gió mát từ bốn phương lùa về, trời xanh thăm, phiêu bồng bởi những đám mây trắng xốp nhẹ, tất cả như một vũ khúc luân lưu giữa ánh nắng mặt trời Bích Hàn hít thật đầy khí trời vào lồng ngực. Trong thoáng giây nàng có cảm tưởng như mình vừa thoát khỏi kiếp địa ngục mong để hồi sinh. Một đời sống mới, một kiếp người hoàn toàn lột vỏ. Mắt Hàn chớp sao, má Hàn ửng hồng.

Nắng đẹp quá! Gió mát quá! Trời đẹp và Đời cũng đẹp. Hàn quay mặt lại nhìn Hạo Thiên với Y Vân. Họ đang theo dõi những biến chuyển trên mặt nàng. Lên xe, tất cả đều ngồi dồn ở băng trước. Vân giữ chặt tay Hàn trong tay nàng như muốn san sẻ một

phần sự can đảm, sức sống vui tươi qua người con gái bệnh hoạn, qua trái tim yếu ớt như những hạt sương trên cành. Hàn ngồi yên lặng ngắm những tòa nhà đồ sộ 2 bên đường. Xe vẫn thẳng hướng đường Nhân Ái, qua một con lộ nhỏ nhưng lại đầy những building, biệt thự. So sánh với ngôi nhà gỗ của mình, Hàn thấy một sự cách biệt không bao giờ với tới. Xe ngừng trước cổng một tòa building lớn, Y Vân vỗ mạnh vai Hàn:

- Đến rồi! Đây là nhà mới của cô đây.

Bích Hàn xuống xe, nụ cười ngượng ngập. Nhìn chiếc sân rộng có bốn phun nước, có những cây tùng xanh lá quanh năm và những kiến trúc cầu kỳ, Hàn tò mò, kinh ngạc, nàng có cảm giác như mình đang lạc vào giữa vùng đất thần tiên.

- Vân! Em đưa Hàn vào nhà trước đi, anh mang đồ đạc vào sau.

- Dạ.

Vân vâng lời Thiên đưa Hàn vào nhà. Ngôi nhà không phải của riêng một mình ông bà Cao. Họ bước vào thang máy.

- Hàn đừng quên là nhà chúng ta ở số 8A, lầu tám nhé!

Bích Hàn thắc mắc:

- Lầu 8 lận à? Rủi thang máy hư thì sao?

Y Vân cười:

- Nhà rộng thế này thì thang máy phải được bảo trì luôn chứ. Nếu không, những người ở lầu thứ 11 làm sao xuống?

Vừa dứt thì thang máy cũng vừa ngừng, Vân đưa Hàn đến số 8A, ngừng lại mở ổ khóa.

- Em nhớ nhắc chị là phải làm thêm một chìa khóa cho em nữa nhé!

Vân vừa mở cửa vừa dặn dò nhưng Hàn có nghe thấy đâu, nàng đang bị khung cảnh xa lạ làm ngỡ ngàng. Vân kéo Hàn vào căn phòng khách rộng rãi, trải thảm mềm, bộ salon hồng nhung chễm chệ một góc phòng khách. Chiếc bình bông bằng pha lê trong suốt.

- Ba mẹ ơi! Con mang Hàn về rồi đây này!

Y Vân gọi vọng vào trong và vợ chồng ông Cao gần như xuất hiện ngay Bích Hàn phập phồng đón nhận giông bão sắp xảy tới Ông Cao Kế Thiện cao và gầy, đôi mắt kính thẳng với một khuôn mặt cương nghị. Bà Cao mập hơn, tóc búi, quý phái trong chiếc áo dài xanh. Hàn không dám nhìn lâu nàng lí nhí trong miệng:

- Chào hai bác.

Bà Cao Kế Thiện nói:

- Đừng khách sáo như vậy

Bà đã biết hết lai lịch của Hàn. Đời sống khôn khổ đáng thương, cộng thêm những gia vị mắm muối khi Vân tường thuật.

- Lại đây con, chuyện của con bác biết hết rồi, không ngờ trên đời này còn có những chuyện khổ ải như vậy! Đến đây con, đến đây với bác.

Hàn thu hết can đảm nhìn lên, bao nhiêu xúc động ray rứt, sợ hãi làm mắt nàng đóng đầy lệ. Bà Cao kéo Hàn đến trước mặt, ôm trong vòng tay, an ủi:

- Đừng, đừng khóc nữa con. Bắt đầu từ bây giờ con cứ nghĩ như con đã có một đời sống mới, không có ai ức hiếp con nữa đâu.

Câu nói như con sóng phá vỡ cửa đê, Hàn òa lên khóc. Hàn khóc không phải vì sợ hãi, buồn lo mà vì bị khơi đúng tâm sự. Trước kia, có lúc Hàn đã nghĩ tới nhưng nàng không ngờ bà Cao lại hiền hậu như thế này. Một con bé mồ côi, một cánh chim cô đơn mệt mỏi đã qua được vùng bão tố và đáp trúng một tổ ấm bình yên. Nó lúng túng không biết phải ứng phó thế nào với hoàn cảnh mới. Bà Cao dìu Hàn về phía ghế:

- Đẹp thế này mà chẳng ngờ phải khổ như vậy.

Bà Cao lấy khăn tay chùi mắt cho Hàn.

- Dì ghê tàn nhẫn quá hử con? Nếu bác mà có được một đứa con như vậy, chắc bác phải cưng lắm.

Y Vân đứng cạnh chột nẩy ra ý kiến:

- Bích Hàn, em mất cha mất mẹ từ nhỏ, coi như là mồ côi, cha mẹ chồng chị lại muốn có một đứa con nuôi, thì sao em chẳng chọn dịp này nhận người làm cha mẹ nuôi đỡ đầu đi chứ?

Ý của Y Vân đánh thức Hàn, nàng quỳ xuống ghé chấp tay lại bà Cao:

- Xin lấy mẹ ạ.

Bà Cao mừng quá đổi sinh ra lúng túng:

- Ô khỏi khỏi con! Kiếp trước chắc mẹ phải tu nhiều lắm mới có được đứa con gái đẹp như con thế này.

Và quay lại Y Vân, bà gọi:

- Vân ơi, Vân! Con vào trong bàn trang điểm lấy chiếc vòng cẩm thạch cho mẹ. Nhận con nuôi phải có một món quà ra mắt chứ?!

Y Vân vui mừng, không ngờ Hàn lại tốt phúc như vậy, vừa mới bước chân vào gia đình họ Cao đã được mọi người yêu thích. Nàng chạy vội vào trong lấy chiếc vòng, trong lúc Bích Hàn quay sang ông Cao Kế Thiện với một lạy ra mắt cha nuôi.

- Thưa cha!

Ông Cao Kế Thiện cười thật to. Từ xưa đến nay ông là người ít chịu bày tỏ tình cảm riêng tư, nhưng hôm nay đặc biệt, ông quay sang vợ:

- Em bảo con Liên tôi nay cho một con gà quay, làm thêm mấy món ăn ngon, khui một chai rượu để ăn mừng nhé!

Y Vân mang chiếc vòng ra, cũng vừa lúc Thiên ôm gói áo bước vào. Trông thấy trước mặt mẹ vừa cười vừa chảy nước mắt, chàng ngạc nhiên:

- Ủa! Có chuyện gì nữa đây?

Y Vân sung sướng vọt miệng:

- Không có chuyện gì cả. Mẹ cha vừa mới nhận Hàn làm con nuôi, từ đây cô bé sẽ được ở lại nhà chúng ta một cách danh chính ngôn thuận rồi.

Bà Cao mang chiếc vòng vào tay Hàn khiến Hàn cảm động:

- Món quà này của mẹ quý quá, con không dám nhận đâu.

- Đừng nói vậy!

Bà Cao cười nói:

- Tại sao lại không dám nhận? Vòng này mẹ có đủ một đôi, một chiếc mẹ đã cho chị Vân con, còn một chiếc phải là của con chứ?

Chiếc vòng có vẻ to so với cườm tay ốm yếu của Hàn. Bà vuốt ve nói:

- Tội nghiệp, ốm quá rồi! Mai phải bảo con Liên mua thêm một ít gan heo, gà ác... nấu canh cho con tắm bổ. Con gái phải mập mạp hồng hào trông mới đẹp chứ?

Hạo Thiên đứng gần đấy chêm vào:

- Mẹ chăm sóc Hàn kỹ quá, con phải gọi cô Liên ra mới được.

- Gọi Liên làm gì?

- Gọi cô ấy mang ra đây cho con chai giấm.

Bà Cao ngạc nhiên:

- Con bảo lấy giấm chi vậy?

- Thì để con uống chứ?!

Hạo Thiên giả chau mày ủ dột.

- Mẹ yêu Hàn quá con không ghen sao?

- Ô! Cái thằng quỷ này!

Bà Cao cười tức hơi:

- Được rồi, nếu con muốn. Vân này, bảo con Liên mang chai giấm ra để thằng Thiên uống trước mặt mọi người.

Y Vân cười và gọi vào trong, cô Liên ngơ ngác, mang chai giấm ra. Hạo Thiên nhìn chai giấm trợn mắt:

- Bây giờ con phải uống thật à?

- Tại con đòi.

Bà Cao cười nói

- Đòi rồi bây giờ không chịu à?

Y Vân tiếp tay với mẹ trêu Thiên:

- Đúng rồi, đại trượng phu mà không lẽ lại rút lại lời nói sao?

Cao Hạo Thiên nhìn quanh, chàng thấy mình không còn ai đồng tình nên đưa cao tay lên đầu:

- Được rồi, uống thì uống chứ?!

Và giựt lấy chai giấm trong tay cô Liên mở nắp, nhưng Bích Hàn đã chạy đến.

- Dừng anh, dừng anh! Giấm chua lắm, anh uống thật không sợ bị lũng bao tử ư?

Hạo Thiên giả vờ gục gặt:

- Cả nhà chẳng còn ai thương anh hết, nhưng chỉ có cô em nuôi, vậy thì để chịu em, anh không uống nữa.

Bích Hàn cười thích thú trong khi Y Vân kêu to:

- Không được mẹ ơi, chúng ta lại bị mắc mưu anh Thiên rồi!

Bà Cao vẫn chưa hiểu rõ:

- Tại sao?

- Chai giấm con nguyên kìa.

- À thì ra.

Bà Cao cũng kêu lên

- Thiên, tại sao ban nãy bảo uống mà chẳng uống đi?

- Uống sao được mẹ?

Hạo Thiên nhìn Bích Hàn cười nói

- Con mới được thêm một đứa em nuôi, vui còn không hết nữa lại vả lại Bích Hàn vừa bảo con đừng uống, con thương em con, con phải nghe lời nó.

Y Vân nói:

- Cái miệng anh trơn lắm. Vậy mà cũng cho rằng mình là kẻ đại trượng phu.

- Anh chẳng phải là đại trượng phu, còn em? Em là tiểu thê tử à?

Chưa ai hề nghe qua danh từ tiểu thê tử kỳ cục đó nên cả nhà cười ầm. Giữa căn phòng ngập đầy tiếng cười, trong hạnh phúc vô biên. Hàn mất hết những ngượng ngập nguyên thủy Nàng như cánh hoa vươn mình lên từ địa ngục. Đời là một thiên đàng ngập nắng.

CHƯƠNG 13

Tháng 11, trời lập đông, Y Vân đưa Bích Hàn đến thương xá may sắm. Nàng giúp Hàn chọn thật nhiều kiểu áo đẹp, từ những kiểu pull đến áo lông, quần tây dài, áo choàng, áo ngủ. Bích Hàn không kịp can gián hay từ chối, vì mỗi lần định mở miệng là gặp ngay cái trừng mắt của Vân:

- Sao? Hàn không còn muốn nhận tôi là chị của Hàn nữa à?

Thế là Hàn đành ngậm miệng, mặc tình cho Vân bày vẽ, chọn lựa, mua sắm và trả tiền. Ở gần Vân lâu ngày, Hàn đã biết cá tính của chị: cứng cỏi, rộng rãi, nhiệt tình nhưng lúc nào cũng thích đóng vai chính. Hàn ngoan ngoãn, chiều chuộng, vâng lời. Vì vậy tình cảm giữa hai người rất khăng khít, Y Vân rất thích trang điểm cho Bích Hàn, nhất là khi khám phá thấy, với những bộ áo mới khoác lên, Hàn đã hoàn toàn lột xác.

Vân đưa Hàn đến mỹ viện làm tóc, đến tiệm giày đặt giày, các kiểu áo thời trang. Qua đến tháng 12, Hàn không còn là Bích Hàn ngày xưa nữa.

Giữa lúc Y Vân bận rộn với việc trang điểm cho Hàn, thì bà Cao lại lu bù với việc chăm sóc, chọn lựa thức ăn. Máy năm qua, Thiên vì xuất ngoại, thiên chức làm mẹ của bà gần như đã bị xếp bỏ ở một xó, bà không có cơ hội sử dụng. Bây giờ có Hàn, bà lại có dịp mang ra. Bữa nay món gà quay, mai canh thập cẩm, một gan heo. Gần như bao nhiêu nghề mọn trong việc bếp núc đều được bà mang ra thi thố. Không những chỉ có những thức ăn thường thôi mà cả nhân sâm, dương qui, những vị thuốc đại bổ cũng được bà nấu xào cho Hàn dùng cả, Bích Hàn chẳng biết làm sao từ chối được hảo ý của mẹ nuôi, nàng chỉ còn biết ngoan ngoãn vâng theo với những tiếng cảm ơn lí nhí:

- Mẹ tốt quá! Mẹ thương con quá!

Bà Cao là người đàn bà rất đàn bà, tuy không được hấp thụ một nền giáo dục cao đẳng, nhưng nhờ xuất thân từ một gia đình lễ giáo nên ngoài một chút tư tưởng bảo thủ, bà rất thông cảm và

dễ dãi với mọi người. Y Vân rất được bà yêu, nhưng vì tánh Vân cứng cỏi quá, tư tưởng lại hỗn tạp, nhiều ý kiến, lạnh lẽ, vì vậy sự kính yêu thì có thừa nhưng sự thân mật lại chẳng đủ đong đầy khoảng trống. Với Bích Hàn thì lại khác, bản tính con bé ngoan ngoãn có sẵn lại mất cha mất mẹ từ nhỏ, nên chẳng được hưởng qua không khí ấm êm của gia đình. Vào nhà họ Cao, được tất cả mọi người tăng tiu yêu quý, Hàn cảm động đến độ sẵn sàng móc hết tim mình ra cho mọi người thấy. Vì vậy, thái độ vừa thành khẩn vừa nhu thuận của Hàn làm đẹp lòng hết mọi người. Hàn có thể ngồi hàng giờ để nghe bà Cao kể lại những kỷ niệm buổi thiếu thời, hay những chuyện lắm cảm của ngày xa xưa nào đó mà không tỏ vẻ mệt mỏi hay chán ngán.

Trong hoàn cảnh hạnh phúc như vậy, sức khỏe Bích Hàn dần dần bình phục, càng ngày càng đẹp ra. Mười tám tuổi, cái tuổi đẹp nhất của đời con gái. Má chớm hồng, mắt sáng, nhất là nụ cười. Hàn thích nhất là chiếc áo màu đỏ với cái quần cao bồi có thêu hoa. Thỉnh thoảng, để vâng lời Y Vân, Hàn đội thêm cái nón đỏ đi phố. Thân hình dong dỏng cao như ngập đầy sức sống thanh xuân. Đến đôi có nhiều lúc Hạo Thiên phải tro mắt nói với Y Vân:

- Em với mẹ làm riết rồi Hàn nó thành hoa khôi bây giờ. Không chừng một, hai năm nữa là nhà ta bị mấy anh chàng săn đuổi Hàn dầm nát cả.

Và thừa lúc không có Hàn ở đây, Y Vân đùa:

- Nếu anh sợ mấy anh chàng săn đuổi kia sẽ đoạt Hàn đi, thì anh cứ lập thêm phòng nhì đi, bây giờ em quý nó, mẹ cũng yêu nó, làm thế không chừng hài lòng cả ba đấy.

- Nói bậy.

Cao Hạo Thiên kéo Y Vân đến gần, kề tai nói nhỏ

- Không bao giờ anh làm chuyện thất đức như vậy. Anh cũng chẳng có một chút tình ý gì với Hàn, trong tim anh bây giờ chỉ có một con khỉ cái thôi.

Y Vân trợn mắt:

- Ai là con khỉ cái của anh?

- Em chứ? còn ai nữa?

Hạo Thiên nói, chàng nhìn thẳng vào mắt vợ - Y Vân, em có biết là từ ngày Bích Hàn nó vào nhà chúng ta, em với mẹ đối tính

thấy rõ hai người như những đứa con nít thích chơi búp bê. Chính nhờ thế mà anh hiểu tâm hồn của em với mẹ đều cô đơn, điều mà mẹ và em cần không là Bích Hàn mà là bóng dáng một đứa trẻ.

Hạo Thiên ngừng lại, đưa mắt thăm dò vợ rồi nói:

- Chúng ta lấy nhau cũng hơn nửa năm rồi, tại sao đến nay em chẳng có một tin tức nào cả thế?

Y Vân chớp mắt, mỗi lần nghe nhắc đến chuyện đó, nàng đều thấy máu nóng như dôn cả lên mặt:

- Em cũng không biết, có điều anh thấy đó, em có ngựa đâu, em vẫn để tự nhiên mà.

Và nàng ngước mắt lên nhìn chồng với nụ cười:

- Chúng ta hãy còn trẻ, anh gấp làm cha lắm sao?

- Không phải anh gấp.

Hạo Thiên đĩnh chính

- Nhưng anh yêu trẻ con.

Và chàng vả lả:

- Theo em thì chúng ta nên có bao nhiêu đứa con?

- Anh muốn có bao nhiêu đứa?

- 12 đứa, 6 trai 6 gái, song sinh thì tốt hơn.

Nghe Thiên nói, Vân kêu lên:

- Gì dữ vậy? Muốn vậy sao lúc xưa anh chẳng tìm heo nái ấy?

Hạo Thiên vẫn không bỏ tính khôi hài:

- 12 đứa có gì đâu mà nhiều? Anh sẽ đi mua một chiếc xe loại wagon, ngày lễ nghỉ chở hết cả đám đi picnic. Chỉ cần một tiếng còi ré lên là đứa bưng đĩa, đứa bưng chén, đứa nhóm lửa, đứa làm thức ăn... Như vậy không tuyệt sao?

Y Vân trề môi:

- Phải rồi. Anh còn nhớ hình ảnh ở nhà Bích Hàn chứ. Trẻ con như vậy nhiều hay ít? Lúc đó cả nhà tã lót, chai sữa, tiếng khóc, tiếng la hét đến điếc tai cho anh đã luôn.

Hạo Thiên hạ thấp giọng:

- Tại em không hiểu đây, với những gia đình có hoàn cảnh như Bích Hàn thì không nên sinh con nhiều, vì với hoàn cảnh eo hẹp thế có sinh nhiều cũng bằng bạc đãi trẻ thơ thôi. Nuôi nấng không đầy đủ, không giáo dục đàng hoàng thì sinh ra làm gì? Không phải chỉ có con cái bị khổ thôi mà ngay bậc cha mẹ cũng bị bứt rứt, bị hành hạ Trái lải, với gia đình như chúng ta thì cuộc sống đã khác, có sinh ra bao nhiêu, chúng ta vẫn chu đáo chăm sóc được mà?

Qua lời của Hạo Thiên, Y Vân thấy chồng cũng phần nào có lý. Hiện nay tất cả đổ dồn tình yêu cho Hàn chẳng qua là để khóa lấp nỗi trống trải trong tim. Một đứa con? Vâng. Gia đình này đang cần thiết một đứa bé, Y Vân nghĩ. Hàn càng ngày trở nên dễ thương. Bây giờ nàng giống như chiếc bóng của bà Cao và Y Vân. Hết đi phố hay hầu chuyện với bà Cao là Hàn phải theo chân Y Vân đi chợ, về nhà ngoại. Ở gia đình họ Tiêu, Bích Hàn cũng được hoan nghênh như ở nhà họ Cao. Ngay cả ông anh trực tính của Vân, có lúc cũng nói:

- Lúc xưa, nếu chưa gặp Tiểu Kỳ mà gặp Hàn trước chắc tôi chẳng buông tha Hàn.

Bích Hàn đỏ mặt, trong khi Y Vân dọa:

- Được rồi, để em đi mách lại chị Kỳ cho anh xem.

- Đừng! Đừng! Đừng!

Ông anh gàn coi thế mà cũng biết sợ

- Không phải chuyện giỡn chơi nhé! Tiểu Kỳ mà nổi giận thì khổ.

- Ủa, ông trời mà cũng biết sợ vợ sao?

- Không phải, người xưa có câu "Đàn bà đáng sợ hơn cả hùm beo, rắn độc." Anh là người biết trọng người xưa nên phải tuân theo lý lẽ của người xưa đây chứ?

Y Vân cười:

- Anh giải thích xem tại sao đàn bà lại đáng sợ.

- A!

Tiêu Chấn Phong làm bộ thờ dài

- Bởi vì họ quá dễ thương. Khi ta đã lỡ yêu họ rồi ta phải sợ họ, bằng không họ khóc hay họ không thêm ngó ngang đến ta, thì

đó là lúc đời ta tàn. Em không hiểu chứ những lúc như vậy, ta không nên nổi nóng, vì chỉ cần ta hét 5 phút thôi là ta phải khò lưng đèn bù lại những mấy tiếng đồng hồ hay cả tuần lễ nài nỉ.

Nghe biện thuyết của Phong, mọi người không làm sao nín được cười.

Cao Hạo Thiên chêm:

- Tôi thấy cái tên Phong Tái Tiêu của anh bây giờ nên đổi lại là Phong Bất Tiêu (Gió ngừng hú) cho rồi.

- Làm gì mà Phong Bất Tiêu? Chấn Phong lớn tiếng đính chính - Bây giờ Phong cũng không còn nữa là tái tiêu!

Mọi người lại cười. Bích Hàn nhìn cảnh ầm cúng trước mặt, nàng ngạc nhiên không hiểu tại sao nhà nhà lại ngập đầy tiếng cười trong khi ở ngôi nhà gỗ trước kia của nàng, chỉ có nước mắt?

Hôm ấy, trên đường về nhà, Hạo Thiên đã nói với Y Vân:

- Em xem nhé, anh Phong sắp cưới vợ đến nơi rồi đấy.

Và thật vậy, đến mùa Giáng Sinh năm ấy, Tiêu Chấn Phong và Trương Tiểu Kỳ đã làm lễ cưới nhau. Hoàn cảnh họ sau ngày cưới cũng giống như vợ chồng Thiên, đôi vợ chồng trẻ không ra riêng mà ở chung với cha mẹ. Họ cũng rất hạnh phúc, một năm mới bắt đầu. Sức khỏe Bích Hàn đã hoàn toàn hồi phục. Nàng nài nỉ Hạo Thiên kiếm giùm cho nàng một công việc, lời nàng cũng hợp tình hợp lý:

- Em không thể ở mãi thế này trong nhà. Ăn không ngồi rồi em ngại lắm, nhất là đồng tiền đó là mồ hôi nước mắt của anh chị và ba mẹ. Dù chẳng ai nói gì em, nhưng lương tâm em cứ ray rứt mãi, vả lại, em gái của em là Bích Hà, đậu tiểu học sắp lên trung học rồi, em định... em định giúp đỡ nó một chút. Vì vậy anh Thiên, anh giúp em, nghề gì em làm cũng được cả, công nhân hay thợ kỹ cũng được miễn có việc làm thôi.

Hạo Thiên nhìn Hàn, chàng biết cô bé nói thật. Dù sao nó cũng không phải là người họ Cao. Ăn nhờ ở đậu không phải là một cách sống lâu dài, nhưng Hàn yếu đuối quá, biết công việc gì thích hợp cho nó? Suy nghĩ thật lâu, Thiên mới tìm ra. Chàng giới thiệu Hàn vào làm họa viên cho công ty mình. Về phương diện hội họa và trang trí, Hàn có vẻ rất có khiếu. Công việc cũng nhàn, mỗi ngày chỉ cần đến sở có một buổi. Sáng đi nhờ xe Thiên, trưa lại

theo xe chàng về. Công việc làm khiến tinh thần Bích Hàn phần chần chừ hơn. Dĩ nhiên Hàn cũng biết, nàng được tuyển dụng vào làm hầu như hoàn toàn vì cái thế của Hạo Thiên cả.

Biết thế, nên Hàn lúc nào cũng tỏ ra hòa nhã với mọi người trong sở, công việc bao giờ cũng tròn vẹn trước lúc ra về. Vì vậy làm chỉ hơn một tháng, Hàn trở thành cái đinh trong công ty, nhất là những chàng thanh niên chưa có vợ, họ vây quanh Thiên:

- Anh Thiên, cô em gái của anh chưa có bạn trai chứ?
- Anh Thiên, anh giúp tôi xin một bữa gặp mặt đi.
- Anh Thiên, chúa nhật này tôi ghé nhà anh nhé!

Và đúng như lời Hạo Thiên đã đoán, lũ con trai không buông tha Hàn. Trong đám những anh chàng chưa vợ kia, có một gã tên Phương Chính Đức, vừa tốt nghiệp đại học, mặt mày cũng sạch sẽ, chỉ tiếc cái hơi miệng lưỡi thôi. Anh chàng là một trong những mũi dùi tấn công Hàn mạnh nhất. Sáng nào cũng viết một bức thư để trên bàn Hàn, rồi lại cố ý lượn qua lượn lại trước mặt cô nàng mấy lượt, không những thế có lúc lại mời Hàn đi xem chiều bóng nhưng Hàn chỉ trả lời bằng nụ cười làm chết bao gã con trai. Và rồi, cái ngày ấy đã đến. Hàn không còn làm ngơ mãi trước những lời xin xỏ của gã con trai Tan sở, nàng nhận lời Đức đi dùng cơm tối và xem hát. Cả buổi chiều hôm ấy, Hạo Thiên bỗng trở chứng bực dọc lạ, chàng ném bỏ sổ sách sai lầm chỉ chút ít của đám thuộc quyền, cau có với cả cấp trên và trên đường về nhà, Thiên cho xe đâm sầm vào đít một chiếc Taxi chạy trước. Cuộc đấu khẩu suýt đưa đến cảnh thượng tay thượng chân. Đến được nhà, vẫn chưa nguôi được cơn bực. Cô Liên nấu cơm khét! Loa tivi lớn tiếng ồn ào! Mẹ cứ hay cần nhân!

Đời sống trở nên ngập đầy phiền toái lật vạt... Thiên la, Thiên hét... Mãi đến lúc Bích Hàn vẫn hát về nhà, trông thấy vẻ hằm hằm trên mặt Thiên, nàng lặng lẽ rút lui về phòng riêng. Còn Y Vân, Đợi mãi lúc Thiên vào phòng ngủ mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Hôm nay anh làm sao thế? Uống lộn thuốc rồi à?

Hạo Thiên chột tỉnh, chàng mới nhớ ra vẻ bất thường vừa qua. Tại sao? Tại sao vậy? Thiên cũng không hiểu.

Nhìn vợ, đột nhiên chàng thấy hối hận. Nỗi bất ổn ray rứt xoa mạnh tim:

- Anh nghĩ, có lẽ anh mệt mỏi quá rồi!

- Vậy thì anh xin phép nghỉ mấy hôm đi. Chúng mình đi về miền Nam chơi nhé?

Y Vân hỏi, nàng tựa vào chồng

- Mấy hôm rồi em thấy anh làm việc nhiều quá, cũng nên nghỉ ngơi một chút.

- Ờ, để anh nghĩ xem.

Hạo Thiên nằm dài trên giường úp mặt vợ vào ngực.

- Anh yêu em.

Y Vân chợt thấy bất an, nhưng vẫn nói:

- Em cũng yêu anh.

Thiên cho những ngón tay lùa vào tóc vợ, họ yên lặng bên nhau, không nói thêm điều gì nữa. Ngày hôm sau, trên đường đến sở, Thiên trở nên đăm chiêu lạ, đầu chàng căng thẳng, tổng hết ga, bỏ mặc Hàn sợ hãi ngồi cạnh:

- Anh Thiên, anh giận em à?

Hạo Thiên cho xe cập chậm vào lề:

- Ai bảo cô là tôi giận?

Bích Hàn chớp mắt, nàng cúi đầu mân mê nếp áo. Sự yên lặng bao trùm, chỉ một lúc sau, Thiên khám phá thấy những giọt nước mắt nhiều xuống:

- Sao thế Bích Hàn? Anh có nặng nề gì em đâu?

Bích Hàn ngẩng mắt lên, đôi mắt đen long lanh lệ:

- Từ rày về sau em không dám nữa đâu, em sẽ không đi chơi với Đức nữa.

Hạo Thiên ngỡ ngàng, nhìn khuôn mặt đau khổ một cách tội nghiệp. Không! Không! Không! Ta làm gì có quyền can thiệp vào đời tư Bích Hàn? Đời tư của một người khác? Nhưng tại sao ta làm như vậy? Thiên quay mặt đi, lòng trăm mối ngổn ngang, cuộc xung đột giữa trái tim và lý trí, chàng cố gắng dần lấy lòng:

- Bích Hàn, anh không có ý can thiệp vào chuyện giao tiếp giữa em với bạn trai, nhưng chẳng qua vì thấy em còn nhỏ, chưa hiểu đời nhiều nên anh sợ em sa bầy thôi. Phương Chính Đức cũng

không đứng đắn cho lắm, hấn làm việc lơ đãng, hay quên, lại thiếu tinh thần trách nhiệm, chỉ được nước lạnh lợi, vì vậy anh sợ... Em đẹp lại thật thà, sống giữa một xã hội đầy gian trá này, chỉ cần em nhìn lu con trai cười một cái là họ tưởng em đã có tình ý gì với họ. Đàn ông ghê lắm chứ? không phải như em tưởng đâu. Bây giờ em còn ở trong nhà anh, gọi anh bằng anh rể, vì vậy anh phải có một chút trách nhiệm. Anh muốn em để thùng thảng, anh sẽ cố tìm một người khá hơn, có tương lai hơn cho em... Em hiểu chứ?

Bích Hàn nhìn Thiên thật lâu, đôi mắt lại sáng:

- Em hiểu rồi, thưa anh, em đã hiểu.

Kể từ đó, Bích Hàn không còn nhận lời mời của Chính Đức nữa. Vào sở làm nàng cũng nghiêm hấn đi. Sự thay đổi của Hàn khiến nhiều người thất vọng nhưng lại được Thiên hài lòng. Vì dù làm nghiêm trong sở nhưng khi bước lên xe là Hàn lại cười nói như xưa. Và Thiên bỗng nhiên chợt thấy yêu thích khoảnh khắc ngăn ngủ từ sở về nhà vô cùng.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh. Xuân qua rồi hè đến. Chứa nhật hôm ấy, Hàn thật vui, vì nàng mới vừa về nhà thăm Bích Hà, đưa một ít tiền dành dụm kiếm được cho bố. Do đó khi vào tới nhà là nàng đem chuyện Bích Hà ra kể huyền thuyên, nào là con bé càng lớn càng đẹp, nào là con bé học giỏi thế nào cũng có tương lai. Sự sung sướng của nàng làm cả nhà vui lây. Y Vân nhìn Hàn, nàng không dám tin rằng một cô bé đầy mặc cảm sợ sệt mới năm rồi nay đã rùng mình biến thành một thiếu nữ vừa đẹp, vừa sang như vậy.

Hạo Thiên cũng thế, chàng say sưa ngắm, say sưa lắng nghe, nhất là khi thấy chiếc vòng trên tay Hàn, một chiếc vòng in hệt trên tay vợ, chàng chợt thấy lòng miên man một ý nghĩ lạ lùng mà xưa mãi không đi.

Tiếng gọi của Y Vân kéo Thiên trở về thực tại. Trước mặt Thiên là Y Vân với nụ cười thật tươi. Y Vân đề nghị Thiên đem xe ra, chở Hàn và nàng đi một vòng.

Hôm ấy được một ngày thật vui, đến hồ Bích Đàm bơi thuyền, lại Dung Thạch Viên xem khỉ rồi chụp hình ở vườn hoa Vinh Tinh... Bích Hàn trong chiếc áo màu xanh lá, áo Y Vân một màu đỏ tươi, họ đứng kề nhau như hai tiên nữ, nhiều lúc ngắm mà Hạo Thiên quên cả bấm máy. Chiều đến, ngồi trong hoa viên

ngắm mặt trời lặn, mọi người đã mỏi mệt, nhưng vẫn còn say dư âm của cuộc đi chơi. Họ hết bàn nhau về tiểu thuyết đến văn chương, thi phụ Hồng lâu Mộng, Tào Tuyết Cần... đều là những đề tài thật hấp dẫn. Ráng chiều ửng đỏ má, long lanh mắt và tạo nên hào quang trên tóc... Hạo Thiên ngồi đối diện với hai người, hết ngắm người này đến người kia. Chàng lơ đãng với câu chuyện nên nhiều lúc cứ nói sai mãi.

- Anh Thiên này.

- Hử

Thiên nghe Vân gọi hỏi

- Chuyện gì thế?

- Em chợt khám phá thấy nếu đem tên của 3 chúng ta ghép lại ta sẽ được một trong câu thơ của Phạm Trọng Yên, anh đoán thử câu gì nào?

Hạo Thiên tròn mắt chợt nghĩ ra, nhưng chưa kịp nói thì Bích Hàn đã vọt miệng:

- Bích Vân Thiên!

- Đúng rồi. Bích Vân Thiên...

Thiên nói

- Ngộ quá hử, tại sao mãi đến bây giờ ta mới nghĩ ra nhi?

Y Vân khẽ ngâm bài thơ:

Bích Vân Thiên

Hoàn điệp địa.

Thu sắc liên ba.

Ba thượng hàn yên thúy.

Sơn ánh tà dương thiên tiếp thủy.

Phương thảo vô tình.

Canh tại tà dương ngoại.

Dịch nghĩa:

Trời trong xanh.

Lá vàng ngập đất.

Sóng nhuộm cả màn thu

*Khói xanh mờ nhẹ mặt hồ
Để cho bóng núi ngập màu hoàng hôn.*

Đoạn kè, Hạo Thiên ngâm tiếp:
Âm hương hồn.

Truy lữ tự

Dạ dạ trừ phi

Hạo mộng lưu nhân thủy.

Minh nguyệt lâu cao tu độc y?

Tửu nhập sầu trường.

Hóa tác tương tư lệ!

Dịch nghĩa:

Hình ảnh quê hương sầu ủ rũ.

Réo kẻ tha phương chợt nhớ nhà

Đêm đêm trần trọc

Mộng đẹp để người xây.

Ta ngồi tựa ghế trông trăng tỏ.

Rượu héo lòng buồn mắt lệ rơi!

Đọc xong, Thiên nhìn những giọt nắng cuối cùng rơi rớt, bóng hai người trước mặt với sắc đỏ sắc xanh mà ngẩn người.

" Rượu héo hắt lòng buồn mắt lệ rơi! "

Không hiểu sao Thiên chợt muốn chảy nước mắt, một thứ linh cảm không hay bao phủ cả ngọn đồi.

CHƯƠNG 14

Mùa hè năm ấy, trời đặc biệt nhiều mây đen, hai con giông nhỏ trôi qua tiếp theo một cơn bão lớn. Bầu trời giăng mắc bóng tối chập chùng. Không biết có phải vì ảnh hưởng của thời tiết mà không khí nhà họ Cao cũng ngập đầy bóng tối?

Người đầu tiên rơi vào tình trạng khó thở là bà Cao. Mùa hè vừa bắt đầu là bà cảm thấy nhức mỏi, đau lưng, rồi chóng mặt. Triệu chứng của bệnh phong thấp tái phát. Chẳng ai biết, có điều mỗi ngày Bích Hàn sau giờ làm việc là phải ở cạnh bà Cao, hết đưa đi khám bệnh, chụp quang tuyến là đến xoa bóp. Cuộc khảo nghiệm đủ mọi cách và vẫn không định được bệnh. Sau cùng, vị y sĩ đã gặp riêng Hàn:

- Bà nhà sức khỏe rất đầy đủ, chúng tôi chẳng thấy một triệu chứng bệnh tật gì hết. Hay là đây là chứng tâm bệnh, ở nhà có chuyện gì làm bà bức mình không?

Bích Hàn suy nghĩ, cố tìm lý do nhưng tìm mãi vẫn không ra.

- Dạ, ở nhà đầm ấm, chẳng ai dám chọc giận mẹ tôi cả.

- Người lớn tuổi, khi gặp chuyện bức mình ít khi chịu nói thẳng cho con cháu biết lắm, chính vì vậy lâu ngày cũng có thể tích lũy để sinh bệnh lắm đấy.

Vị y sĩ nói, rồi suy nghĩ một lúc, ông bảo:

- Hay là bây giờ cô đưa bà về, khỏi phải thuốc thang, chỉ cần cho người chăm sóc, đưa du ngoạn hay đi phố thường xuyên để bà không có thì giờ nghĩ đến chuyện buồn phiền nữa, tôi nghĩ chắc cũng có thể hết được.

Thế là khi trở về nhà, Bích Hàn lay quây mãi bên chân bà Cao. Nàng tìm đủ cách để khuấy động những tư tưởng bị tích lũy lâu ngày trong tiềm thức.

- Mẹ ơi, xem chớp bóng không mẹ? Trong sở nghe mấy chị bảo có một phim vui lắm!

Hay là:

- Mẹ ơi, con với mẹ xuống phố nhé! Con muốn tìm cho bố một chiếc cà vạt nhỏ bần, bây giờ ở ngoài phố họ chỉ bán loại bần to không.

- Mẹ ơi, ở đằng kia có bán nhiều lọ hoa đẹp lắm kìa, mẹ đi với con xem nhé!

Bà Cao chịu theo ý Bích Hàn, hết đến đây đến đó, lại xem hát, nhưng rồi lúc trở về bà vẫn ngã phịch xuống ghế thở dài. Bích Hàn thấy không còn cách nào làm bà mẹ nuôi vui, nên cầu viện với Vân:

- Em không hiểu lúc này sao mẹ hay cáu thế? Bác sĩ lại bảo là không bệnh, chị biết vì sao mẹ buồn không?

- Làm sao tôi biết được.

Y Vân cũng có vẻ bực, bỏ lên giường mắt đỏ hoe.

- Chắc tại chương mắt với tôi đấy.

Bích Hàn giật mình, khám phá thấy Vân cũng sinh ra khó tính:

- Sao chị lại nghĩ vậy, em thấy mẹ lúc nào cũng yêu chị mà?

Y Vân sa sầm mặt:

- Em trẻ con, làm sao biết chuyện người lớn.

Bích Hàn cười:

- Em 19 rồi mà chị cứ bảo nhỏ. Chị buồn phải không? Nằm hoài đâu hết buồn, đi phố với em nhé! Lần trước em nghe chị bảo muốn mua giày nịt da phải không?

- Bây giờ tôi chẳng muốn đi đâu hết.

Y Vân trở mặt vào trong - Em ra ngoài đi, đừng quấy tôi nữa, tôi bực lắm rồi.

Bích Hàn nhún nhục:

- Nhưng em muốn chị đi phố với em mà, đi đi chị

- Thôi được.

Y Vân ngồi dậy:

- Em thế này mà bảo sao cha mẹ chẳng yêu em. Nào, đi bây giờ chứ?

- Vâng.

Y Vân thay áo, rồi cùng Hàn ra phố

Nhưng không khí vẫn không có gì thay đổi, bầu trời vẫn vẫn vu trước cơn giông, mây đen chập chùng. Có nắng, nắng đó chẳng qua chỉ là điem của mưa gió. Trên đường đến sở, Bích Hàn tò mò hỏi Hạo Thiên:

- Anh Thiên, em không hiểu sao lúc gần đây không khí ở nhà ta lạ quá, có phải mẹ với chị Vân có chuyện hiểu lầm phải không? Sao em chẳng thấy họ vui vẻ như ngày xưa nữa?

Hạo Thiên yên lặng thở dài, một lúc lâu mới nói:

- Chuyện đàn bà làm sao tôi biết được, động tí là họ chảy nước mắt, chỉ có đàn ông chúng tôi là chịu khổ thôi.

Bích Hàn mở to mắt. Anh Thiên lại thay đổi lúc nào thế kia. Càng nghĩ, Hàn càng nhận xét thấy đã lâu lắm rồi chẳng nghe thấy tiếng cười và những lời đùa bỡn của Thiên nữa. Nàng lắc đầu:

- Thế này không được rồi.

Hạo Thiên thắc mắc:

- Cái gì không được?

- Bệnh âu sầu.

Bích Hàn nói

- Em không hiểu trên phương diện y học gọi bằng gì, nhưng ở nhà ta đã có hai người ngã bệnh, nếu để kéo dài tình trạng này mãi có ngày khổ cả nhà cho xem.

Rồi Bích Hàn nhìn Thiên:

- Anh Thiên, anh là người pha trò hay, sao không gắng khuấy một chút cho cả nhà vui chứ?

Hạo Thiên quay sang Bích Hàn:

- Hàn làm sao hiểu, khi tìm người ta buồn thì chẳng làm sao người ta pha trò được.

Bích Hàn thở ra:

- Nhưng tại sao anh không vui?

- Hàn đừng hỏi nữa. Hàn chỉ cần biết rằng gia đình tôi đang có mây ám, thế thôi.

- Sao vậy?

Hàn ngây thơ

- Trên đời đâu có việc gì là không thể giải quyết? Lúc xưa chuyện của em to như vậy mà anh chị vẫn giải quyết được, thì chuyện gia đình này, nếu có thể em cũng giúp giải quyết được chứ?

Xe đã đến sở Hạo Thiên ngừng xe, quay sang Hàn:

- Tôi thấy không có gì Hàn phải bận tâm, chẳng qua chỉ là một chút lăm lăm, gia đình nào không có. Ánh sáng rồi thế nào cũng đến, đừng nghĩ ngợi gì cho đầu óc căng thẳng thêm.

Bích Hàn nhìn Thiên thật lâu:

- Như vậy có nghĩa là anh đã biết chuyện gì đang xảy ra?

- Biết gì đâu?

Bích Hàn cúi xuống:

- Thế nào đi nữa thì em cũng chỉ mong gia đình anh được yên ấm là đủ rồi.

Hạo Thiên cảm động:

- Hàn!

Nhưng Hàn đã đẩy cửa bước xuống, nàng chỉ quay lại tặng Thiên nụ cười:

- Nếu anh muốn em vui, hãy làm sao cho mọi người cùng vui, anh nhớ rằng em cũng là một phần tử trong gia đình anh nhé!

Hạo Thiên yên lặng, chàng nhìn theo mãi lúc dáng Hàn khuất sau cổng.

Nhưng chuyện phải đến đã đến.

Trái bom nổ chậm lại không ngờ do Tiêu Chấn Phong và Trương Tiểu Kỳ châm ngòi. Tối hôm ấy, Phong đưa Kỳ đến nhà Thiên chơi. Khởi đầu không khí rất nhộn. Cặp vợ chồng trẻ có Bích Hàn hoạt náo làm bóng tối tan xa. Cả hai nhắc lại chuyện cũ, bà Cao bận rộn với bánh và kẹo, Tiểu Kỳ tuy không được làm dâu con bà nhưng tình cảm cũ dành cho Kỳ vẫn đầy ắp. Có chồng, trông Kỳ càng đẹp ra hơn. Y Vân thân mật với bà chị dâu suýt là kẻ tình địch:

- Chị mập là phải, nãy tới giờ thấy miệng không lúc nào rời kẹo. Vân bông đùa.

Nhưng chưa dứt lời thì đột nhiên thấy Tiểu Kỳ bùm miệng chạy vội vào phòng vệ sinh. Bà Cao ngơ ngác:

- Kỳ! Kỳ làm sao thế?

Tiêu Chấn Phong đứng dậy cười khi:

- Bác khỏi phải bận tâm. Nếu bác có ô mai, xí muối hoặc cái gì chua chua là vợ con sẽ hết ngay...

- À! Bà Cao chợt hiểu bà dừng lại, trở mắt nhìn Phong - Thì ra... thì ra... cháu sắp làm cha rồi?

- Hay thật. Hạo Thiên vỗ mạnh vai bạn - Vậy mà cứ giấu bạn bè hé, mấy tháng rồi?

- Mới hai tháng hơn. Phong cười hì hì tiếp - Bác sĩ tính khoảng tháng giêng năm tới sẽ sanh.

Phong cho lên vai Thiên một đấm cười lớn:

- Hạo Thiên! Tao bây giờ ngon hơn mày rồi nhé. Xuất ngoại lấy bằng thạc sĩ, kỹ sư, cưới vợ sớm hơn người rồi sau cùng thì...Ha Ha! Mày lại làm cha sau tao. Thấy tao ngon rồi chứ? Mới nửa năm thôi mà đã có kết quả. Còn mi hơn một năm rồi phải không?

Phong cười ròn rã, căn nhà như muốn nổ tung, nhưng không khí không hiểu sao lại xẹp xuống một cách kỳ lạ. Người thay đồ đột ngột nhất là bà Cao. Bà ngã phịch xuống ghế, rồi ôm mặt òa lên khóc lớn:

- Ôi giờ ơi! Tôi đúng là số đen mà! Sáng trông, tối trông, cả ngày trông. Con trai mới xuất ngoại trở về, chạy đôn chạy đáo tìm chỗ mới mai tương chỉ trong vòng một năm là có cháu bông, có ai ngờ đâu... hu hu... Người ta cưới vợ đâu cần phải tốt mã, đâu cần phải giữ gìn thân hình đẹp...

Y Vân bật dậy, mặt tái ngắt:

- Mẹ! Mẹ nói gì lạ thế? Mẹ tưởng con cố ý không muốn có con sao, mẹ cưới đâu chứ đâu phải mẹ cần cái máy để?

- Y Vân! Hạo Thiên can thiệp - Em đừng lớn tiếng với mẹ được không?

Y Vân quay lại, mắt mở to:

- Hay lắm! Bây giờ anh lại dở trò la hét với tôi nữa? Tôi biết mà, hai mẹ con anh định gì tôi cũng biết hết. Anh độc lắm, nếu

sớm biết vậy tôi đâu vào gia đình này làm chi? Không có con chưa hẳn là lỗi ở tôi. Máy người khổ không lẽ tôi vui?

Nói xong, Vân ôm mặt chạy luôn vào buồng:

- Trời... đất! Thế này thì còn ra thể thống gì nữa chứ?

Hạo Thiên bồi rồi, chàng phân vân không biết phải biết làm thế nào, nhưng tiếng khóc của Vân vọng ra đã khiến Thiên chọn lựa, chàng chạy nhanh về phía phòng mình. Việc làm của Thiên khiến bà Cao khóc lớn:

- Tôi đâu có ngờ nuôi con lớn để có ngày nay thế này? Có vợ rồi là nó không biết đến mẹ nó gì hết. Không lẽ chuyện muốn có cháu nội của tôi cũng là một thứ lỗi lầm sao? Tôi già rồi! Phải, tôi cổ hủ lắm rồi! Sắp chết mà cũng không có quyền can thiệp vào chuyện gia đình của con, vậy tôi sinh con ra để làm gì? Tội trử bây giờ coi mẹ cha không còn ra cái gì nữa. Hu... Hu...

Bích Hàn ngơ ngác. Đột biến xảy ra nhanh quá, nằm mơ cũng không ngờ được như vậy. Vì chuyện không con mà xáo xáo gia đình? Hàn không ngờ có chuyện đó. Nhưng cái khóc long trời của bà Cao đã kéo thức Hàn, nàng vội bước tới xoa dịu:

- Thôi mẹ đừng buồn nữa. Chị con lỡ lời. Thật ra chị con cũng không cố tình muốn vậy.

Ông Cao Kế Thiện nãy giờ chứng kiến hết mọi việc. Cái khóc của vợ, sự đau khổ của dâu con làm ông buồn lòng:

- Đời nay cái gì cũng thay đổi hết rồi, nhà bất hạnh quá!

Phong bứt rứt vì lời đại đột của mình làm khổ em gái, nghe ông Cao nói một câu như vậy, chàng nóng mũi ngay:

- Máy người đừng ý đông rồi bức hiếp em gái tôi nhé! Chuyện không có con chưa hẳn là lỗi Y Vân, tại sao cứ đổ cho em gái tôi mãi vậy?

Trương Tiểu Kỳ vội kéo tay Phong:

- Anh Phong, tất cả lỗi ở anh hết, chỉ tại cái miệng anh, bây giờ không về còn ở đây gây sự nữa à?

Chấn Phong đỏ mặt, trừng mắt nhìn vợ:

- Cái gì lỗi ở anh, chuyện không con là tại họ chứ sao là bảo tại anh được?

- Trời ơi! Tiểu Kỳ vừa giận vừa bực - Về ông ơi, về...về...

Và không nói không rằng, Tiểu Kỳ kéo Phong ra cửa, Phong vùng vằng:

- Làm gì phải sợ? Họ có quyền gì mà ăn hiếp Vân chứ, coi chừng đấy.

- Thôi, tôi van ông, đi về mà!

Phòng khách chỉ còn lại vợ chồng ông Cao và Bích Hàn. Ông Cao thở dài:

- Bích Hàn, con gắng khuyên mẹ đừng khóc nữa, khóc chẳng ích gì đâu, có khóc cũng chưa hẳn sinh được cháu?

Rồi ông cũng bỏ về phòng riêng, bà Cao nghe chồng nói càng khóc dữ:

- Mẹ đừng buồn nữa, chị con lỡ lời đấy, để con thay mặt chị xin lỗi mẹ nhé?

Bà Cao quệt nước mắt, đỡ Hàn dậy:

- Đâu phải lỗi ở con mà con lại xin lỗi? Đứng lên đi!

- Không, Bích Hàn lắc đầu - Mẹ nói mẹ không giận chị Vân nữa đi?

- Được rồi, mẹ hứa. Bà Cao đỡ Hàn dậy - Con thế này làm sao ai giận con được. Đứng lên đi chứ!

- Không, con biết mẹ vẫn còn giận chị Vân, mẹ chưa vui mà?

- Vậy chứ con muốn mẹ phải thế nào?

- Bích Hàn!

Giữa lúc đó có tiếng gọi của Y Vân. Hàn ngẩng mặt lên. Y Vân đã ra tự bao giờ, đôi mắt vẫn còn sưng đỏ với những giọt lệ, nhưng xúc động như đã giảm bớt:

- Bích Hàn, em đứng dậy, đâu có chuyện xin tội thế một cách kỳ cục vậy?

- Chị... chị vẫn còn buồn?

Y Vân nhìn Bích Hàn, lòng nhói đau, sự dằn co giữa lý trí và tự ái. Ta có nên xin lỗi không? Nhưng rồi sau cùng, nàng vẫn sụp xuống:

- Mẹ... Mẹ cho con xin lỗi, mẹ... đừng để ý đến những lời ban nãy của con nữa.

Vân nói mà nước mắt như mưa. Bà Cao có vẻ xúc động:

- Mẹ không giận con đâu. Y Vân.

Bà cúi xuống đỡ Vân:

- Lỗi tại mẹ hết, đúng ra mẹ không nên nói những lời như vậy làm con buồn lòng. Mẹ già rồi... Chẳng qua... Hu... Hu... Mẹ muốn có cháu nội để bế thôi.

Y Vân khóc theo:

- Con... cũng muốn lắm chứ! Con xin thề với mẹ là chẳng bao giờ con có ý ngửa thai, nhưng con không hiểu tại sao? Anh... anh Thiên con... cũng thích trẻ con lắm, con muốn... muốn cho anh ấy một đứa con vô cùng, con không sợ mất eo hay làm dáng gì cả.

Y Vân òa khóc lớn, bà Cao vuốt tóc con dâu:

- Mẹ không phải, mẹ đã trách lầm con. Bà khịt khịt mũi - Nhưng chuyện dù sao cũng xảy ra rồi, con đừng để tâm nữa, sớm muộn rồi chuyện đó cũng có. Thời nay y học tiến bộ mà, đâu sợ chuyện không con?

Y Vân gạt đầu nhìn bà Cao:

- Con sẽ đi khám bác sĩ.

Hạo Thiên bước ra, thấy mẹ và vợ đã giải hòa, thở phào. Nắm tay mẹ rồi tay Vân, Thiên xúc động nói:

- Mẹ với vợ là hai người con quý nhất trên đời. Con mong rằng sẽ không có chuyện cãi vã trong gia đình ta nữa. Tất cả những chuyện xảy ra ban nãy kể như lỗi ở con, con xin lỗi hết mọi người.

Bà Cao vuốt đầu con trai:

- Con có trách mẹ không?

- Thưa không, Hạo Thiên đáp nhanh - Con không bao giờ dám trách mẹ.

Rồi quay sang Y Vân:

- Vân cũng đừng khóc nữa chứ! Chuyện có xứng gì đâu mà phải khóc, người ta lấy nhau 3, 4 năm sau mới có con, đó là chuyện thông thường. Tại sao ta lại chỉ vì một chút việc nhỏ như vậy làm

cả nhà mất vui? Người ngoài nhìn vô họ sẽ cười chết. Bây giờ kể như không còn gì để buồn nữa nhé, phải không?

Bà Cao yên lặng, ôm sát Vân vào lòng. Không có một tiếng động nào khác.

Bích Hàn lặng lẽ rút lui về phòng riêng. Nàng hiểu giờ phút này sự hiện diện của mình là thừa thãi. Lên giường, úp mặt xuống gối, Hàn chợt hiểu. Ở những gia đình hạnh phúc, nước mắt và sự cãi nhau cũng đầy mật ngọt.

CHƯƠNG 15

Buổi sáng, khi Thiên thức dậy thì Vân đã không còn trên giường. Đồng hồ mới 8 giờ, nhưng khoảng trống cạnh bên đã lạnh. Vân đi đâu? Thiên lo lắng khi nghĩ đến chuyện đêm qua. Nhưng giông bão đã qua rồi, lúc về phòng, chính Vân còn vòng tay qua chàng thủ thỉ:

- Anh, em muốn cho anh một tá con: 6 trai, 6 gái.

Thiên đã vuốt tóc vợ:

- Nói điên hoài, anh đâu cần con lắm thế?

- Anh dối em.

Vân nũng nịu:

- Con trẻ giữ một vai trò quan trọng hạnh phúc gia đình. Ngay từ lúc lấy anh, em đã hiểu thế. Nhưng ở đời có nhiều cảnh quá ngang trái, người muốn có con lại không bao giờ sinh, trái lại có nhiều người sợ chuyện đó cứ sinh năm một. Anh cứ yên tâm, anh Thiên, anh đừng nóng, chúng ta thế nào rồi cũng có con. Ta còn trẻ, khỏe mạnh, lo gì chuyện đó. Biết đâu con chúng ta chẳng đợi thật lâu mới chịu chun ra. Càng chậm càng quý mà.

- Y Vân.

Thiên xiết chặt vợ, hôn trên má:

- Em là người tể nhị, anh rất sung sướng khi có người vợ hoàn toàn như em. Anh hiểu những lời của mẹ vừa qua làm em buồn. Người tự ái cao và không bao giờ chịu thua như em... Y Vân, cảm ơn em, anh yêu em.

Y Vân chớp mắt, để những giọt lệ rơi xuống:

- Đừng nói thế anh. Tối qua, phải nói là em rất mát dạ, để anh khó khăn, mát mặt. Em rất ân hận... Anh tha cho em không?

Thiên để đầu Vân tựa lên vai mình:

- Sao em nói thế? Em nói vậy anh đau lòng biết không? Người có lỗi trong cuộc là anh, anh đã không kiểm soát được mình, lớn tiếng với em. Vậy là tại anh điên chứ?

Vân ngậm lệ cười:

- Vâng. Nhưng anh có thể nào thì em cũng vẫn yêu anh.

Trên đời, không có gì dễ mềm lòng hơn tình yêu. Còn lời nào mật ngọt cho bằng lời những kẻ yêu nhau và nước mắt nào quý cho bằng nước mắt cuối cùng hiểu nhau sau một cuộc cãi vã. Vì vậy, đêm đó là đêm đầm ấm và hạnh phúc nhất của Thiên và Vân.

Nhưng... sáng nay vừa chợp mắt và Vân đi đâu? Thiên tự hỏi. Có thể chuyện bất trắc xảy ra không? Chàng lo ngại nhìn quanh:

- Vân ơi!

Thiên gọi, nhưng chẳng có tiếng trả lời. Chàng vừa định xuống giường thì Vân đã bước vào. Nàng vẫn còn mặc áo ngủ.

- Tiếp tục ngủ đi chứ anh?

- Tại sao vậy?

- Vì em đã bảo Bích Hàn đến sở xin phép cho anh một ngày rỗi. Anh cứ ngủ khỏe, 9 giờ hãy dậy.

Hạo Thiên nắm tay vợ:

- Em lại định giở trò gì nữa thế

- Anh nghĩ xem, chuyện cãi nhau hôm qua.

Y Vân hạ thấp giọng

- Để hòa khí giữa gia đình em và anh bị sút mẻ xem gì được? Vì vậy sáng nay em đã điện thoại về cho mẹ em hay là chúng ta không còn gì xích mích nữa. Mẹ có vẻ lo lắng, gọi Trương Tiểu Kỳ đến hỏi và giới thiệu em đến bác sĩ Lâm. Em đã điện thoại với ông ta, hẹn 10 giờ sáng nay đến khám nghiệm. Bác sĩ khuyên nên rủ cả anh cùng đi.

Cao Hạo Thiên tròn mắt:

- Chỉ một chút xiu mà em đã làm bao nhiêu chuyện rồi à?

- Vâng.

- Nhưng..

Hạo Thiên có vẻ không yên tâm

- Em làm vậy có vẻ quan trọng quá không? Lấy nhau một năm chưa có con là chuyện thường. Nếu muốn, cần gì phải đến bác sĩ, chỉ cần... yêu nhau nhiều hơn là cũng có vậy.

Y Vân đỏ mặt:

- Nhưng khám nghiệm một chút có sao đâu? Nếu không có gì thì ta càng yên tâm hơn. Và vả lại bác sĩ bảo nếu chúng ta không biết tính đúng ngày thì ông ấy sẽ tính cho, chớ có khi cũng khó có con lắm.

Hạo Thiên trợn mắt:

- Trời đất! Làm gì có chuyện gì đó. Đây là vấn đề yêu đương chứ? đâu phải công việc đâu mà phải máy móc như vậy?

- Bác sĩ bảo nếu ta muốn có con thì phải chịu xem đây như là một sự việc. Thực tế bao giờ cũng không phải là tùy hứng. Anh yêu mơ mộng hay muốn có con?

Thiên giữ chặt Vân:

- Anh muốn cả hai thứ.

- Như vậy là anh phải đưa em đến bác sĩ.

Thiên miễn cưỡng:

- Được rồi, anh nghe em.

- Sao anh có vẻ kém vui vậy?

Y Vân ngồi xuống mép giường thở dài

- Em đi khám là vì anh, vì cha và mẹ Người xưa bảo: "Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại" có ba tội rất hiếu, nhưng không con là tội lớn nhất. Em không ngờ mình sống giữa thế kỷ 20 này mà vẫn còn phải khổ vì chuyện ấy. Anh Thiên, nếu qua cuộc khám nghiệm mà bác sĩ bảo em không thể sinh con thì không biết em phải xử trí thế nào.

- Đừng nghĩ bậy.

Hạo Thiên ngắt ngang

- Em mạnh khỏe bình thường như vậy làm gì có chuyện đó. Biết đâu chẳng tại anh...

- Anh mới nói phào đấy.

- Được rồi, Hạo Thiên cười - Vậy thì chúng ta đến nhờ bác sĩ vậy.

Y Vân cười, một nụ cười e thẹn.

Và 9 giờ hơn, họ đến bệnh viện. Đây là một đường đường nằm trên đại lộ Nhân Ái. Bác sĩ Lâm tuy còn trẻ nhưng rất giàu kinh nghiệm. Sau những khảo sát tổng quát, kết quả sơ khởi cho thấy Thiên rất bình thường. Riêng về phía Y Vân, ông cân nhắc một lúc rồi nói:

- Tháng sau mời bà đến khám lại.

Y Vân muốn đứng tim, hỏi vặn lại y sĩ.

- Xin bác sĩ cho biết rõ hơn...

Bác sĩ Lâm có vẻ do dự, Vân lập lại:

- Bác sĩ cứ cho biết rõ sự thật, đừng giấu diếm gì cả.

- Tôi thấy ông dẫn trứng của bà hình như bị nghẽn, để lần sau xem kỹ lại mới biết được.

- Trường hợp đó có nghĩa là không có con?

Bác sĩ Lâm gật đầu:

- Đó là chứng tuyệt đối không sinh sản. Nhưng bà đừng lo, nguyên nhân có thể do nhiều lý do cấu thành, nếu ta dẹp được trở ngại, là ông dẫn trứng lại có thể thông như cũ. Bà hiểu tôi nói gì chứ?

Y Vân mở to mắt nhìn vị y sĩ:

- Có bao giờ ông dẫn trứng hoàn toàn bị nghẽn luôn không?

- Ngoài trường hợp bẩm sinh.

Bác sĩ Lâm nói

- Còn phần lớn vẫn hy vọng chữa trị.

- Biết đâu tôi chẳng bị chứng đó.

- Bà đừng lo.

Bác sĩ Lâm trấn an

- Đợi chúng tôi xem xét kỹ lưỡng sẽ có kết quả sau, lúc đó hãy kết luận.

Y Vân ngẩng lên nhìn Thiên, bóng tối khiến nàng thất vọng, Hạo Thiên đỡ Vân dậy, cố ý nhún vai:

- Thôi về em, đợi bao giờ có kết quả chính thức sẽ biết sau, em đừng suy nghĩ phiền muộn, thế nào bác sĩ Lâm cũng giúp cho chúng ta được mà.

Bác sĩ Lâm cười nói:

- Vâng, bà cứ yên tâm, chúng tôi hôm trước một chữa trị cho một bà lấy chồng hơn 19 năm mà vẫn không con. Thế mà, chữa trong vòng một năm là lành bệnh, bây giờ bà ta đã có con, cậu con trai 2 tuổi rồi. Vì vậy chuyện chẳng ồm nghén là chuyện thường, không có gì đáng lo cả.

Y Vân yên lặng, ngoài sự chờ đợi ra không còn cách gì khác. Về nhà buồn hiu, Vân không dám mang kết quả ra nói lại cho mẹ chồng biết. Nhưng bà Cao là người khá tế nhị, đã an ủi Vân:

- Đừng lo con à! Biết được lý do rồi là không sợ gì hết. Thiên nó bảo, có thuốc cho con uống là xong.

Y Vân e dè:

- Anh Thiên không nói với mẹ là có trường hợp người đàn bà không thể có con được à?

- Đừng nói vậy a.

Bà Cao giật mình.

- Nhà chúng ta đâu có làm gì thất đức đâu mà sợ chuyện vô phước đó.

Y Vân rùng mình. Nàng hiểu, nếu chẳng may bị không con là sẽ bị kết tội thất đức ngay. Với một người ít học, chuyện may rủi, thần thánh là tượng trưng cho uy trời. Vân hiểu trọng trách của mình to lắm, ám ảnh lúc nào cũng đè nặng trên tim. Một tháng chậm chạp trôi qua, một tháng không tiếng cười, đầy lo âu, làm Vân tiêu tụy:

Hạo Thiên nhiều lúc nhìn vợ, không chịu được nói:

- Thà là không con chứ anh chẳng muốn em khổ sở như thế này.

Vân giữ mồm chàng lại ngay:

- Anh đừng nói vậy không nên.

- Có gì lại không nên.

Thiên vùng thoát khỏi tay vợ

- Anh muốn em phải đối diện với sự thật. Cùng lắm là không con, ta có thể coi đó như số mệnh. Có gì đâu phải sợ? Vợ chồng không con là chuyện thường. Ai có thể bảo rằng chuyện không có con là một cái tội?

- Anh Thiên, Vân khổ sở - Em van anh đừng nói mãi chuyện đó mà, anh không biết là em khổ sở vì nó cả tháng nay sao?

- Chính vì muốn cởi bỏ sự khổ sở đó anh mới nói.

Chàng kéo Vân sát vào người mình

- Em nghe anh nói này, anh yêu em, yêu thật nhiều và tình yêu kia sẽ không thể vì một chút rắc rối nào mà thay đổi. Bây giờ chứ đâu phải thời thượng cổ đâu mà bốn phận người đàn bà là phải sinh con?

Y Vân cảm động nhìn chồng:

- Em cũng mong là cha mẹ cũng có cái nhìn giống như anh.

Trong không khí nặng nề, Bích Hàn trở thành nhân vật hòa giải và xoa dịu tình hình. Tiếng cười ròn rã của nàng, sự chăm sóc tỉ mỉ và những câu chuyện vui, Hàn khiến mọi người nhẹ thở hơn.

- Chị Vân nên biết chị là người dễ thương nhất trên đời này, trời cao rồi thế nào cũng phù hộ chị đừng lo gì cả.

Hàn trấn an Vân và khi gặp Thiên, nàng nói:

- Anh Thiên, anh cần phải chăm sóc chị Vân hơn, để chị ấy vui vì chị Vân yêu anh.

Hạo Thiên nhìn sâu vào mắt Hàn:

- Bích Hàn, em có thấy là trên đời này có nhiều thảm kịch xảy ra chỉ vì người ta quá yêu nhau không?

Bích Hàn tròn mắt nhìn Thiên:

- Nhưng mà chúng ta sẽ không bao giờ có thảm kịch. Ba mẹ và anh, tất cả đều hoàn thiện, đều lành hết.

- Ai bảo rằng lương thiện là chắc chắn không gặp thảm kịch?

- Ông trời. Bích Hàn có vẻ tin tưởng nói - Trời bao giờ cũng có mắt. Người ta có thể thoát khỏi pháp luật của chính con người đặt ra, nhưng sẽ chẳng bao giờ thoát được lưới trời.

Thiên nhìn Hàn thật lâu:

- Anh cũng mong điều em vừa nói là đúng.

Rồi cái ngày phải đến cũng đến. Hôm ấy Thiên đưa Vân đến bệnh viện. Bác sĩ Lâm chăm chú nhìn thật lâu vào phim quang tuyến. Sự thay đổi sắc mặt của vị y sĩ làm Vân muôn đứng tim. Nỗi thất vọng hiện lên mắt, nhưng Vân vẫn chờ đợi, như chờ đợi bản án.

- Tôi thành thật chia buồn với ông bà. Bác sĩ Lâm dàu dàu nét mặt nói - Lần đầu tiên tôi chịu bó tay trước định mệnh. Ông dẫn trứng của bà đã sa vào trường hợp bị nghẽn bầm sinh. Nói khác đi là chẳng bao giờ bà có thể thụ thai được nữa.

Nghe lời phán của bác sĩ, Vân cơ hồ thấy mọi vật trước mắt bị đảo lộn. Đầu óc là một khoảng trống thật to, nên không còn nước mắt, không còn đau khổ. Tất cả như một pho tượng gỗ. Vân không còn hiểu là mình đã ra khỏi bệnh viện bằng cách nào và trở về nhà ra sao. Nàng chỉ thấy mình nằm dài trên giường với những giây phút trống trải. Hạo Thiên đã lắc mạnh người nàng nhiều lần và hét:

- Y Vân! Y Vân! Em làm gì như ở ngày tận thế vậy? Không có con thì có gì đâu mà phải buồn? Vân! Anh chỉ cần có em, chỉ cần em chứ? không cần thứ gì khác nữa hết. Vân! Nghe anh này! Nhìn anh này em!

Và hồn phách Vân lại trở về, đối diện với thực tế, nàng chỉ "òà" được một tiếng, khóc lớn:

- Không! Không! Anh Thiên, anh phải có con, anh phải....

Hạo Thiên hét:

- Làm gì mà phải khổ sở như vậy? Vân! Vân! Em đừng khóc nữa. Anh thương em. Em càng khóc càng làm anh khổ thêm thôi.

- Em muốn có con với anh, em muốn có con với anh! Vân hét - Sao thượng đế lại bắt công thể này?

- Y Vân, nghe anh nói này. Trẻ con không phải khó kiếm, nếu em muốn, anh xin một đứa về cho em nuôi. Vấn đề quan trọng

ở đây là tình yêu, phải không? Vân, ta yêu nhau thế này chưa đủ sao? Tại sao em nhất quyết phải có con mới được chứ?

- Nhưng em phải ăn làm sao, nói làm sao với cha mẹ anh? Em không muốn nghe ba mẹ nhắc đến việc tuyệt tự của người.

Và Vân càng khóc thảm:

- Anh Thiên, em không tròn trách nhiệm làm đàn bà, đứng ra lúc xưa anh đừng nên lấy em.

- Y Vân, em phải bình tĩnh một chút.

Hạo Thiên vòng tay ôm vợ, mắt chàng cũng đóng lệ

- Không phải lúc này anh mới nghĩ, ngay từ khi chưa cưới em, nếu biết em không thể sinh sản anh vẫn cưới em như thường.

Y Vân đưa mắt nhìn chồng:

- Anh...

Và không còn nói được tiếng nào nữa, nàng ngã ngay vào vòng tay ấm.

Trong phòng khách, bà Cao ngồi yên trên ghế, bà thút thít khóc, trong khi ông Cao Kế Thiện chấp tay sau đít đi tới đi lui. Bích Hàn ngồi cạnh đó, không biết phải làm sao xoa dịu tình hình. Thật lâu nàng mới tìm được lời:

- Mẹ, mẹ đừng buồn nữa, trẻ con bây giờ thiếu gì, những người họ nghèo quá, họ sinh con ra như một cái nợ, họ đâu thích nuôi. Gặp gia đình khá giả như ta chắc chắn họ không mong gì hơn, nếu mẹ muốn, con đi xin về một đứa ngay cho mẹ?

Bà Cao lắc đầu:

- Con không hiểu gì hết, mẹ đâu cần trẻ nít người khác, mẹ muốn có máu mủ nhà họ Cao thôi.

Bích Hàn không hiểu:

- Bộ chuyện đó quan trọng lắm sao?

- Nếu không quan trọng thì tại sao cha mẹ nuôi của con không yêu con?

Bích Hàn ngẩn ra, bấy giờ mới hiểu điều mà người ta bảo là máu mủ ruột thịt. Hàn đứng dậy bước tới cửa sổ, nhìn bầu trời cao bên ngoài. Hạo Thiên từ phòng riêng bước ra, chàng có vẻ tiều tụy hơn trước. Bà Cao nhìn con hỏi nhỏ:

- Y Vân thế nào?

- Cô ấy ngủ rồi.

Hạo Thiên ngồi xuống ôm lấy đầu.

- Trời thật bất công, chúng ta ai cũng muốn có trẻ trong nhà mà chẳng làm sao có được?

Ông Cao dừng bước nhìn Thiên:

- Bây giờ con định thế nào?

- Thế nào là sao?

Hạo Thiên nhìn lên:

- Con còn biết phải làm sao nữa? Đây là vấn đề vượt quá khả năng con người, chẳng còn cách nào khác hơn là đi xin một đứa con nuôi.

Ông Cao nhìn thẳng mắt Thiên, dần từng tiếng một:

- Gia đình này không chấp thuận chuyện đó, không thể để giòng họ nhà ta đến đây là tuyệt tự. Sản nghiệp của cha cần phải có người để thừa kế, vì vậy cha muốn con phải suy nghĩ thật kỹ.

Và không đợi Hạo Thiên phản ứng, ông bỏ ra khỏi nhà. Hạo Thiên ngẩn người, chàng cảm thấy cả khối óc rối như tơ, không có một ý kiên chui lọt ra được. Thật lâu Thiên mới khám phá ra Hàn. Hàn đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

- Bích Hàn! Hàn làm gì đấy?

Thiên hỏi, Bích Hàn quay lại, mắt nhòa lệ:

- Em đang tìm công lý của trời đất, nhưng chỉ thấy những đám mây đen dày quá, tìm không thấy gì cả.

Hạo Thiên thở dài:

- Có chứ?, phải có chứ. Tại chúng ta không tìm thấy đó thôi.

CHƯƠNG 16

Tiếp nối là những ngày u ám, gia đình họ Cao không còn tiếng cười. Nhà lạnh ngắt, mây đen phủ vây trong từng hồn người. Ở vào thế mặc cảm nhiều nhất là Y Vân, lúc nào nàng cũng có cảm tưởng như mình là thủ phạm chính của sự xó tan niềm vui của gia đình. Cô tự cho vì mình mà gia đình họ Cao phải tuyệt tự. Đó là một cái tội lớn. Vân không biết bày tỏ nỗi buồn của mình với ai. Nàng về nhà cha mẹ ruột sà vào lòng bà Tiêu khóc:

- Mẹ, bây giờ con phải làm sao? Phải làm sao đây?

Bà Tiêu không tin chuyện Vân không thể thụ thai được. Bà đưa Y Vân đến 5 ông bác sĩ để khám, nhưng những câu kết luận sau cùng rồi cũng mang cùng một ý nghĩa. Vân bị chứng tiên thiên, dù có mạo hiểm giải phẫu cũng chưa hẳn là có kết quả. Biết con đường hy vọng có con của Y Vân đã tuyệt lối, bà Tiêu chỉ còn thở dài nói với con:

- Thôi thì nuôi đứa con nuôi đi, nhiều người không con họ cũng chọn giải pháp đó có gì lạ?

Tiêu Chấn Phong thì đề nghị dễ thương hơn:

- Không sao hết, đợi Tiểu Kỳ sinh được vài đứa, anh sẽ chọn một đứa cho vợ chồng em.

Nghe bao đề nghị, Vân chỉ biết dở khóc dở cười. Nhìn chiếc bụng của Tiểu Kỳ giống như chiếc bong bóng càng ngày càng to hơn, Y Vân không khỏi không nghĩ, nếu năm xưa ông bà Cao chọn Tiểu Kỳ thì Thiên cũng đã sớm có con rồi. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, Vân lại khổ. Chắc chắn mẹ chồng cũng nghĩ như ta. Và như thế tội mình càng nặng hơn.

Bà Cao thì tuyệt vọng đến cực điểm, lúc nào cũng thở vắn thở dài. Ông Cao thì lạnh hơn, mắt ông lúc nào cũng như hai thỏi băng. Trong nhà ít ai dám đề cập đến chuyện cũ. Nhưng thỉnh thoảng Vân vẫn bắt gặp những lời cay đắng:

- Nuôi con nuôi thì cũng không có gì khó khăn, nhưng đó là con của người ta có dính dấp gì đến máu mủ nhà họ Cao đâu?

- Con dâu nhà họ Lý đằng kia, cưới về mới hai năm mà đã đẻ ba rồi.

- Muốn có cháu không có nghĩa là để có trẻ bông ẵm, mà là muốn có kẻ nối dõi tông đường, chứ nếu chỉ có nghĩa trên thì thiếu gì!

Hoặc:

- Gia đình họ Cao nhà ta không hiểu đã xúc phạm quý thân thể nào mà phải bị trừng phạt như vậy. Ta đâu có làm gì ác nhân thất đức hay tham lam tiền của kẻ khác đâu mà lại xui xẻo thế? Hai đứa nó chỉ nghĩ đến chuyện tình yêu, đâu thèm để ý gì đến con cái. Chỉ có tội già chúng ta tư tưởng cổ hủ, không biết tiên bộ mới đòi hỏi chuyện nối dòng. Vì vậy mỗi lần mở miệng ra đề cập tới là bị nói là hủ lậu, là xưa.

Cứ thế hết câu này đến câu khác. Y Vân không chịu nổi nữa, nằng tương chừng như phát điên. Và một hôm, khi Hạo Thiên vừa ở sở về đã thấy Vân nằm trùm mền với nước mắt.

- Y Vân, em làm sao thế

Vân ngồi dậy, ôm chầm lấy chồng:

- Chúng ta hãy ly dị nhau đi, anh Thiên!

Thiên tái mặt, nắm chặt bả vai vợ:

- Em nói thế là thế nào? Em có điên không? Tại sao lại ăn nói kỳ cục vậy?

- Em nói thật đấy, anh Thiên.

Thiên sa sầm mặt:

- Thật? Tại sao? Anh đã làm gì lầm lỗi?

- Anh không lầm lỗi, chỉ có định mệnh sai lầm.

Y Vân nói:

- Anh phải biết, nếu đây là thời phong kiến cũ có lẽ em đã bị đuổi về nhà mẹ. Anh Thiên, vậy ta ly dị nhau đi, để anh có thể tìm một người vợ khác có thể sinh con đẻ cái.

Hạo Thiên quát:

- Đừng nói điên. Bây giờ là thế kỷ 20 chứ không phải thời cổ lỗ sĩ nào hết. Anh không muốn em nói tới chuyện nối dõi tông đường gì cả. Em nên nhớ rằng anh đã ở nước ngoài 7 năm, anh đâu

là thứ hủ lậu mặt nghề? Nếu vì em chẳng sinh con mà bị nặng nhẹ, thì anh sẵn sàng đưa em ra khỏi gia đình này. Anh cần em, yêu em chứ không phải cần một cái máy sinh đẻ, nếu không ai chịu hiểu ta, thì ta đành mang tội bất hiếu vậy.

Y Vân hoảng hốt chặn lời Thiên:

- Anh! Anh làm ơn nói nhỏ một chút giúp em được không? Anh la lớn vậy ai cũng nghe được hết, anh muốn tội em chồng chất thêm à? Vậy làm sao em sống được?

Hạo Thiên vẫn còn nóng:

- Ai bảo em đòi ly dị làm chi? Ly dị với một lý do không có gì đã man cho bằng. Không lẽ em không hiểu là anh yêu em đến độ nào sao? Trừ trường hợp em thực sự muốn xa anh vì em hết yêu anh thì còn có thể chấp nhận được. Chứ còn... Em không biết là không có em anh sẽ khổ thế nào không? Không cần con cái gì hết!

Thiên hét lớn, thái độ của chàng khiến Vân như chiếc đê ngăn nước bị vỡ, năng ngã vào lòng chàng thổn thức:

- Em sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện đó nữa. Anh Thiên, em xin lỗi anh, em không hề muốn xa anh bao giờ.

Hạo Thiên nhắm mắt, những giọt lệ rơi xuống má:

- Y Vân, có lẽ định mệnh đã muốn vậy, anh không có quyền làm cha nhưng anh muốn em dừng vì lý do đó mà khổ nữa.

Y Vân thút thít:

- Lỗi ở em hết, tại em vô phúc. Anh đừng buồn nữa, em xin hứa với anh là từ đây về sau em sẽ để anh vui thôi.

Thiên nói:

- Anh vui hay buồn việc đó tùy thuộc em cả. Thà anh bị mất hết tất cả, nhưng không thể mất em được.

Vân rúc đầu vào lòng Thiên:

- Lúc chúng ta mới yêu nhau, em đã phân vân không hiểu anh yêu em đến độ nào, nhưng bây giờ thì em không còn nghi ngờ gì nữa.

Hạo Thiên xúc động, chàng cúi xuống nhìn vợ cương quyết:

- Anh sẽ giải quyết vấn đề cho rõ ràng mới được.

Và chàng đẩy Vân qua một bên, định ra ngoài nhưng đã bị Vân níu lại:

- Anh đi đâu?

Thiên nói:

- Đi tìm ba mẹ nói chuyện cho dứt khoát. Nếu ba mẹ nhất định phải có cháu, thì anh sẽ cùng em dọn ra khỏi nhà này. Thà mang tiếng bất hiếu, chứ anh không muốn thấy em chết dần chết mòn như vậy. Không thể để cho buồn khổ quấy rầy mãi đời sống. Y Vân! Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, giải pháp tốt nhất bây giờ chỉ có thể là ta dọn đi nơi khác thôi.

Lời Thiên chưa dứt thì cửa xích mờ. Bà Cao xuất hiện với đôi mắt đầy lệ. Tất cả những gì đôi vợ chồng trẻ bảo nhau, bà đã nghe thấy hết.

- Được lắm. Hạo Thiên. Con học sách Tây nhiều, con là thanh niên của thế hệ 20, con có vợ, có nghề nghiệp vững chắc, mẹ biết con tự lập được rồi, con đâu cần cha mẹ nữa. Được lắm! Hạo Thiên. Nếu con thấy rằng mình cần phải dọn ra khỏi nhà này con cứ dọn ngay, để thôi mẹ lại mang tiếng là ức hiếp dâu con nữa. Bây giờ con lớn rồi, bà mẹ đâu còn cần thiết với con? Mẹ nói thật, nếu con dọn ra khỏi đây là mẹ đập đầu chết ngay. Con muốn mẹ chết, con cứ dọn.

Hạo Thiên ngơ ngàng nhìn mẹ rồi quay lại nhìn Y Vân. Sau cùng chàng lên tiếng:

- Thế cha mẹ muốn con phải làm sao chứ?

Y Vân không đợi bà Cao trả lời, nàng xuống giường nắm lấy đôi tay già nua xiết mạnh:

- Mẹ yên tâm, chúng con sẽ không bao giờ ra khỏi nhà này đâu. Mẹ đừng nghe lời nói điên của anh Thiên như vậy. Ít ra con cũng là một người có học, có giáo dục. Chuyện con không thể sinh đẻ đã là một tội lớn với cha mẹ, thì là sao dám để gia đình lục đục mãi để càng bị bứt rứt lương tâm? Mẹ cứ yên chí, con có bất hiếu đến đâu cũng không bao giờ làm chuyện đó.

Bà Cao vẫn rấm rức khóc:

- Y Vân, mẹ làm sao xử tệ con? Mẹ đã cố gắng hết sức mình để duy trì tình cảm giữa con với mẹ. Thế nào mới làm các con hài lòng? Không phải mẹ quý các con nhiều quá rồi sao?

- Vâng, Y Vân thành khẩn - Mẹ đừng buồn nữa, con đã nói với mẹ, mẹ có đánh con cũng không ra khỏi nhà này.

Hạo Thiên nhìn mẹ rồi nhìn vợ, chàng thở dài, nỗi buồn như những con chuột gặm nhấm. Không thể đứng nhìn cảnh khổ đau không lối thoát, Thiên bước tới giường ngã xuống. Vấn đề giải quyết thế nào? Không giải quyết được gì cả. Y Vân suy nghĩ mấy ngày, cân nhắc, tìm hiểu tình yêu của mình với Hạo Thiên, cân nhắc cả vai trò của một đứa bé trong gia đình. Cuối cùng, Vân tìm ra được giải pháp, nàng đi vào phòng bà Cao:

- Mẹ, con có điều muốn thưa với mẹ

Bà Cao đưa mắt nghi ngờ nhìn Vân. Từ hôm nghe Thiên hăm he muốn dọn ra khỏi cửa, bà đã chùn chân, không dám nhắc đến chuyện cháu nối dõi trong gia đình. Bà lo lắng:

- Chuyện gì thế?

Y Vân ngồi xuống cạnh mẹ chồng, nàng có vẻ tươi hơn thường bữa:

- Chuyện có liên hệ đến trẻ con.

Bà Cao xua tay:

- Trẻ con à? Thôi đừng nhắc tới chuyện đó nữa, mẹ đã biết đó không phải là lỗi ở con.

Y Vân nắm tay mẹ chồng:

- Con không phải nói chuyện cũ, con muốn hỏi mẹ, mẹ có nghe qua một chuyện mà bây giờ ở Đài Loan này rất thịnh hành, đó là chuyện " Mượn người có thai thế cho mình" không?

- Mượn người có thai thế?

Bà Cao chau mày nhưng mắt chợt sáng:

- Con muốn nói là...

Y Vân hăng hái:

- Mẹ thấy đó, con đã bị chứng không thể sinh đẻ được, anh Hạo Thiên lại mạnh khỏe, vì vậy nếu ta chịu khó tìm một bà nào nhà quê cũng được, cho họ tạo cho anh Thiên hai đứa con. Chuyện đó nghe nói dễ lắm, con nghe mấy bà không con đều dùng cách trên để có con được hết.

Bà Cao cháy sáng hy vọng, bà ôm lấy con dâu, nghẹn ngào:

- Y Vân, con nói thật chứ? Con chịu để việc đó xảy ra? Con không đùa mẹ chứ?

Y Vân cũng rướm nước mắt:

- Mẹ! Đó là ý con, nếu con không muốn, con nói với mẹ làm gì? Con xin thề...

Bà Cao khoát tay:

- Thôi, thôi. Y Vân đừng thề thốt gì cả, mẹ tin. Chuyện kia mẹ có nghe, nhưng chỉ sợ tình cảm hai con mặn nồng quá, con có thể?

Y Vân xác định:

- Chắc chắn không bao giờ con ghen hết. Con tin tưởng tình cảm của anh Thiên dành cho con, con cũng biết gia đình ta không thể chỉ vì con mà phải chịu cảnh tuyệt tự. Cách con đề nghị ban nãy là cách hay nhất. Vấn đề ở đây chỉ là...

Bà Cao cắt ngang:

- Chỉ cần con thuận. Tất cả những điều khác đều có thể giải quyết được hết, phải không Vân? Con đúng là dâu con biết suy nghĩ, có hiếu.

Bà Cao sung sướng đến chảy nước mắt

- Riêng chuyện tìm con gái nhà quê, mẹ có cách lo cho, mẹ sẽ bảo con Liên đi về vườn, nhà ta không ngại tốn kém, giá cả có thể cao một chút, tám chục hay một trăm ngàn là chắc chắn con nhà nghèo họ sẽ nhận ngay.

Y Vân vẫn còn do dự:

- Chuyện con suy nghĩ đây không phải là chuyện tìm người, con chỉ sợ anh Thiên không chịu hợp tác thôi.

Bà Cao không hiểu:

- Tại sao không chịu. Dâu có thiệt hại gì cho nó đâu, con sinh ra xong, ta sẽ đuổi mẹ nó, như vậy Thiên vừa có con lại không bị mất vợ. Điều kiện thì đã thảo luận trước với người ta rồi, đâu có gì phải lo.

Y Vân cắn nhẹ môi:

- Anh Thiên là con của mẹ và mẹ vẫn chưa hiểu được anh ấy. Con chỉ sợ đến lúc đó, bản tính nhân đạo của anh ấy lại xuất hiện thì khó xử.

Bà Cao nhíu mày:

- Nhân đạo? Chúng ta có ép buộc người ta làm chuyện đó đâu? Ta trả tiền sòng phẳng cơ mà? Y Vân, con cứ yên tâm, tất cả vấn đề đều ở con hết, chỉ cần con đồng ý là được.

Y Vân cười nói:

- Con không những đồng ý mà con tán thành nữa. Con yêu trẻ con, ai sinh cũng được, miễn là con của anh Thiên, con đều có thể xem như con ruột con hết.

Bà Cao mừng rỡ, nắm lấy chéo áo Vân:

- Con tốt quá! Y Vân, tha thứ cho những gì mẹ đã nói trong cơn bực dọc nhé? Thái độ cao cả của con, để giòng họ Cao này không bị tuyệt tự càng khiến mẹ quý con hơn, yêu con hơn...

- Mẹ cư xử với con như xưa là cũng quý lắm rồi, chỉ tại số con vô phúc.

Bà Cao vội nói:

- Mẹ không trách gì con cả. Đây cũng không phải là lỗi ở con. Thôi được rồi, việc chúng ta phải làm bây giờ là làm sao thuyết phục Hạo Thiên và đi tìm một cô gái tình nguyện.

Và chiều hôm đó, khi Thiên vừa ở sở về, quyết nghị trên được đề cập đến. Hạo Thiên, sau khi nghe trình bày đã giận dữ hơn sự dự đoán của Vân, chàng trừng mắt hét lớn:

- Mấy người điên hết rồi, mượn người có thai giùm? Làm gì có chuyện kỳ cục vậy? Nếu làm vậy, thay vì đi xin một đứa bé còn danh chánh ngôn thuận hơn chuyện thất đức đó. Tôi không bao giờ làm.

Ông Cao Kế Thiên nghiêm mặt:

- Hạo thiên, cha cần đây là cần cháu ruột, cần giọt máu của giòng họ Cao này, chứ đâu phải chỉ thích trẻ nít? Mẹ nó là ai chẳng cần biết, miễn cha phải có cháu ruột, con nghe rõ chứ? Con có trách nhiệm phải tìm cho cha. Không lẽ con chông đỏi lại ý cha à?

Hạo Thiên bực mình:

- Thưa cha, đời bây giờ...

Ông Cao ngắt lời:

- Hạo Thiên, đừng đùng tí là mang ba chữ "đời bây giờ" ra hết. Dù ở thời đại nào đi nữa, con cũng vẫn là con của cha. Con có bốn phận phải truyền giống.

Y Vân chen vào, ôn tồn nói với Thiên:

- Anh Thiên, anh đừng cố chấp thế mãi. Hãy nhìn cha mẹ tí, con của anh thì cũng như con của em thôi. Anh cứ nghĩ là vì em anh hành động vậy.

Hạo Thiên hạ thấp giọng:

- Y Vân! Em có điên rồi không. Em có nghĩ rằng anh có thể vì lý do kiếm con nói dối tông đường rồi có thể ngủ với bất cứ một người đàn bà không quen biết nào được sao? Y Vân! Làm sao có thể như vậy được?

Không bao giờ có thể như vậy được. Anh sẽ bị mặc cảm tội lỗi, anh sẽ bị lương tâm cắn rứt không phải chỉ xử tệ với người đàn bà kia mà còn xử tệ với cả em.

Bà Cao rầu rầu:

- Nhưng...con để cho giòng họ Cao này bị tuyệt tự là con đã cư xử thế nào với cha mẹ?

- Nhưng, con có cố tình muốn như vậy đâu?

- Con không cố tình, nhưng con không đồng ý là con đã điềm nhiên để giòng họ Cao bị tuyệt nòi.

Hạo Thiên giận đỏ mắt:

- Cha mẹ và cả Y Vân... Tại sao cứ coi con người như những chiếc máy vậy? Đi mua một người đàn bà về sinh con, xong đuổi người ta đi, mấy người có bao giờ nghĩ đến chuyện mẹ yêu con không? Lúc đó họ không muốn rời con họ thì sao? Đó là chưa nói nếu cô ta xấu, sinh con ra như khỉ, hoặc họ bị bệnh điên truyền kiếp, con cái thật khủng thì sao? Mấy người muốn có con có cháu, không suy nghĩ gì hết, bắt chấp cả hậu quả được à?

Bà Cao chen vào:

- Ý con mẹ hiểu hết, mẹ sẽ cố gắng chọn cho con một cô gái khỏe mạnh, đẹp và ngoan, chịu không?

Hạo Thiên bốc lửa:

- Mẹ! Tại sao mẹ lại làm chuyện thất đức vậy được? Ở lành một chút. Nếu sau này người ta không chịu rời con thì thế nào? Tại sao không chịu nghĩ đến nhân tình và bản năng của con người?

Vân chen vào:

- Lúc đó em sẵn sàng để cô ta ở lại đây luôn.

Thiên trợn mắt:

- Nói bậy, Y Vân, em có điên không? Em muốn anh cưới vợ bé à?

Vân nói:

- Chuyện đó cũng không có gì lạ. Người xưa năm thê bảy thiếp là chuyện thường, họ vẫn sống chung êm ấm.

- Trời đất!

Hạo Thiên ngược mặt lên trần:

- Không biết tôi có nằm mơ không? Bây giờ thì là thời đại gì? Nếu mấy người ở đây chẳng ai điên chắc tôi điên quá? Thiên nhìn xuống, đột ngột phát giác ra Bích Hàn. Hàn này giờ vẫn yên lặng ngồi gần đây, lắng nghe cả nhà nói chuyện. Như chụp được cứu tinh, Thiên hỏi ngay

- Bích Hàn, em thấy mọi người ở đây có lý hay anh có lý?

Bích Hàn nhìn thẳng mắt Thiên, mắt nàng sâu như chiếc hồ không đáy, nàng nói:

- Em cảm thấy, để xóa tan mặc cảm trách nhiệm ở chị Y Vân, để thỏa mãn khát vọng của ba má, để đời sống sau này của anh tươi vui hơn, anh cần phải có con.

Hạo Thiên xuôi tay:

- Trời! Cả em cũng không giúp được anh. Thế này thì... Hàn đi lấy cho anh một ly rượu xem.

Bích Hàn đi lấy rượu. Y Vân nhìn Thiên:

- Anh thấy đấy, Hàn nó cũng hiểu được ý của mọi người trong gia đình, không lẽ anh không hiểu? Anh vẫn giữ ý từ chối?

Thiên bôi rôi:

- Nhưng Vân, tại sao chẳng ai chịu hiểu ý anh hết? Anh làm sao có thể sống chung với một người đàn bà xa lạ? Anh đã nói hàng trăm lần rồi, đời sống thế xác là một thứ hưởng thụ đẹp, một thứ nghệ thuật phải có tình yêu, đây không phải là một công việc.

Y Vân cắn môi:

- Nghĩa là người con gái kia phải là người anh thích.

Bích Hàn vừa mang rượu ra, Vân ngẩng đầu lên, mắt nàng chạm ngay mắt Hàn. Như luồng điện, một ý nghĩ chợt lóe sáng trong đầu. Bích Hàn tiếp xúc cái nhìn của Vân, nàng cũng vừa nghe câu nói trên và chợt hiểu.

Ly rượu trên tay ụp ngã. Rượu đổ trên người Thiên. Một cái gì kinh hoàng, sợ hãi, xấu hổ len vào mắt. Thiên mở trừng đôi người nhìn Hàn. Tất cả biến thành bất động.

CHƯƠNG 17

Sáng hôm sau, trên đường đến sở, Bích Hàn trở nên trầm lặng lạ. Hạo Thiên cứ ngạc nhiên nhìn Hàn. Trời đã vào đông, thời tiết lạnh và ẩm, Bích Hàn trong chiếc áo lông màu mỡ gà, quần cà phê, ngoài khoác thêm chiếc áo ngắn trông thật ấm cúng. Mái tóc xõa tự nhiên hai bên vai, mắt xa vời nhìn thẳng. Hàn như suy nghĩ về một vấn đề gì.

Thiên không nhịn được gọi:

- Bích Hàn!

Hàn quay sang:

- Da.

- Hàn có thể giúp tôi một chuyện được không?

- Chuyện gì, thưa anh?

- Hàn đừng tham dự vào âm mưu của những người trong gia đình tôi.

- Âm mưu nào đâu?

Hàn chớp nhanh mắt, một chút trách móc bất mãn:

- Anh Thiên, anh đừng dùng chữ như thế, chẳng công bình tí nào. Không phải em quá khích nhưng anh ích kỷ lắm, chẳng hiểu và yêu chị Vân như em tưởng.

Hạo Thiên trở mặt:

- Em nói sao? Bỗng nhiên sao Hàn lại gán tội cho anh vậy? Anh từ khước lấy một người đàn bà khác là không hiểu và không yêu vợ anh a?

Bích Hàn tự nhiên:

- Đúng vậy. Nếu anh chịu suy nghĩ một chút anh sẽ thấy rằng chị Vân đã bị đau khổ, dày vò ra sao. Chị ấy không thể sinh con được, mặc cảm có lỗi với gia đình cha mẹ anh đè nặng lương tâm. Nhiều lúc buồn quá, chị muốn tâm sự với anh để vơi bớt nỗi

buồn anh lại lớn tiếng làm mất hòa khí gia đình, làm cha giận, mẹ đòi tự tử. Anh làm vậy làm sao chị Vân dám nói với anh nữa, ản ức buồn phiền không chỗ xì hơi, thì lại chất đầy trong bụng, chỉ làm khổ chị Vân thêm thôi.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ, sau bao ngày so đo chị Vân mới tìm ra được lối thoát, vừa giải quyết được vấn đề nổi dỗi cho gia đình anh, vừa giải thoát cho chị Vân khỏi bị mặc cảm phạm tội, thế mà anh lại cự tuyệt. Anh định đưa chị Vân vào đường cùng. Vậy mà anh bảo là anh yêu, anh hiểu chị Vân sao được?

Hạo Thiên chau mày:

- Nếu như lời em nói là đúng, thì việc anh lấy một người đàn bà khác có nghĩa là Vân yêu anh?

Hàn gật đầu:

- Dĩ nhiên. Không phải chỉ yêu có một mình chị Vân thôi mà còn có nghĩa yêu cả cha và mẹ anh. Cha nói đúng, bất kể anh sống ở thời đại nào, anh vẫn là con, sách cổ Trung Quốc cũng có câu "Tượng thể thân tâm", anh xa quê hương mới có bảy năm mà đã quên hết truyền thống của dân tộc Đông Phương rồi.

Hạo Thiên ngừng xe nơi bến đậu, trừng mắt nhìn Hàn:

- Bích Hàn! Có phải Vân nhờ em thuyết phục anh không?

- Không ai bắt buộc em làm chuyện đó được.

Bích Hàn nhìn thẳng vào mắt Thiên:

- Anh là người trong cuộc, anh đâu tỉnh bằng em.

Hạo Thiên nhú mày:

- Nhưng... Trên đời này làm gì có hạng đàn bà chịu hy sinh làm chuyện ấy?

Bích Hàn cúi mặt:

- Có chứ! Nhưng chỉ ngại anh không ưng thôi.

Và nàng đẩy cửa xe bước xuống, đi vào sợ Hạo Thiên nhìn theo, tấm thân nẩy nở toàn vẹn của cô em gái làm chàng ngẩn ra, quên hết mọi sự. Hôm ấy, trong phòng làm việc, Bích Hàn trở lại trầm lặng. Nàng cứ nghĩ đầu đầu, không tâm trí giải quyết công việc hàng ngày. Anh chàng Phương Chính Đức, mê Hàn như điều

đổ, chẳng bỏ qua một chút cử chỉ nào của Hàn. Mấy lần hắn kiểm soát đến gạ chuyện, mấy lần Hàn ngẩng đầu lên đối đáp qua việc, nhưng ánh mắt bờ ngõ đầu đầu của Hàn lại khiến Phương Chính Đức hiểu lầm, hắn tưởng mình đã làm được chuyện thành xiêu vách đổ nên mừng rỡ nói cười luôn miệng. Thỉnh thoảng lại đảo qua mấy lượt trước mắt Hàn, nói gió nói mây làm cả phòng ai cũng chú ý. Chỉ có Bích Hàn là hoàn toàn như rơi vào hồ thẳm bí mật, tất cả những gì đang xảy ra chung quanh không biết đến, không nghe thấy đến.

Hạo Thiên theo dõi Hàn ngay từ đầu, chàng thấy những cử chỉ lộ bịch của Đức, không dần được bước tới cạnh Hàn:

- Bích Hàn! Em đừng khiêu khích Phương Chính Đức nữa được không?

- Chi anh?

Bích Hàn ngơ ngác ngẩng đầu lên, nàng ngơ ngác như đứng trước một tội không biết từ đâu lọt xuống

- Anh nói gì em không biết?

Thiên nhìn Hàn, đột nhiên tim đập mạnh, chàng nhớ lại chuyện tối qua, lúc Hàn làm đổ rượu lên người chàng. Cũng đôi mắt đó, đôi mắt như luồng điện. Thiên ho nhẹ một tiếng, rồi nuốt nước bọt, giọng chàng trở nên yếu ớt:

- Anh nói là hôm nay em làm sao mà để tên Đức như phát điên thế?

- Thật à? Hàn chau mày, chú ý nhìn về phía Phương Chính Đức - Xin lỗi anh, này giờ em không để ý.

Thiên trở nên lúng túng:

- Từ đây về sau, em chịu khó ngoan ngoãn một chút.

Bích Hàn ngoan ngoãn đáp:

- Vâng.

Buổi trưa trên đường về nhà, Hàn vẫn giữ thái độ yên lặng, Thiên mấy lần quay qua, chỉ bắt gặp ánh mắt xa xôi.

Chiều, Hạo Thiên lại đến sở. Chỉ có một mình ở trong phòng, Bích Hàn lên giường nằm suy tư. Giữa khi đó, cửa xích mở. Y Vân bước vào ngồi xuống bên cạnh Hàn, nắm lấy tay cô em nuôi. Vẫn

một thứ lời nói trong câm nín, nhưng ý nghĩ của nhau đã hiện rõ trên đôi mắt mỗi người.

- Bích Hàn!

- Dạ.

Bích Hàn mở lời với sự dâng hiến trước:

- Em đã thua với chị từ trước, em sẵn sàng vì chị làm bất cứ một điều gì.

Y Vân chớp mắt:

- Bích Hàn, nhưng chị không thể yêu cầu em làm chuyện đó được.

- Chị có yêu cầu em bao giờ đâu, đó là em tự nguyện mà.

Y Vân xiết chặt tay Hàn:

- Bích Hàn! Chị muốn thú thật với em một chuyện. Đêm qua, chị đã suy nghĩ suốt một đêm. Lần đầu tiên ta gặp nhau cũng là lần chị đụng đầu với anh Thiên trong thang máy. Tất cả như định mệnh muốn cột chặt ba người vào nhau. Em còn nhớ bài luận văn em làm cho chị không? Khởi đầu chúng ta cũng đã đề cập vấn đề sống để làm gì? Không ngờ hôm nay lại bị đối diện với câu hỏi đó và chị cần sự tiếp sức của em. Bích Hàn, chị xin mình định với em một điều, chuyện quan trọng quá, liên hệ đến cả cuộc đời con gái em, chị không có quyền yêu cầu em làm chuyện gì hết. Chị muốn hỏi thật, em hãy trả lời chị đừng mắc cỡ. Em có thích anh Thiên tí nào không?

Bích Hàn ngẩng lên:

- Chuyện đó quan trọng lắm à?

Y Vân thành thật nói:

- Quan trọng chứ! Nếu em không thích anh Thiên, thì chị sẽ chẳng bao giờ để em làm chuyện đó. Vì em không phải là người con gái nhà quê được chị mua về, em là em gái chị, nếu em thích thì... thì Tại sao chúng ta lại không bắt chước chuyện Nga Hoàng ngày xưa?

Mắt Hàn chớp nhanh:

- Chị nói thế có nghĩ là sinh con xong, em sẽ không phải rời khỏi nơi đây?

Y Vân cả quyết:

- Không bao giờ có chuyện bắt buộc em rời khỏi nơi này. Chúng ta sẽ ở cạnh nhau cả đời. Ở vậy chắc chắn sẽ hạnh phúc, đừng lưu ý chi đến lời dèm pha của thiên hạ Bích Hàn, định mệnh đã muốn ta như vậy, em không thấy ba chữ Bích Vân Thiên nối liền nhau sao?

Bích Hàn đỏ mặt:

- Chị Vân, em không mong gì hơn, em chấp thuận điều đó, chấp thuận trăm phần trăm.

Y Vân ôm nàng vào lòng mắt đầm lệ:

- Cám ơn em, Hàn! Em hãy tin chị, chẳng bao giờ chị để em bị thiệt thòi đâu. Chị không phải hận người đàn bà cả ghen hay tàn nhẫn...

Bích Hàn cắt ngang:

- Chị cần gì phải giải thích, ít ra em cũng đã biết chị hơn hai năm. Trong hai năm qua, ta đã hiểu nhau quá nhiều. Chị Vân, chị là người đôn hậu, em sẽ cố gắng để được giống chị. Trước kia em đã nhìn xã hội bằng đôi mắt khổ đau. Gần chị, em mới biết tình người là đáng quý Chị Vân, không cần phải bắt chước Hoàng hậu nước Nga, nếu được làm nô tì của anh chị em cũng sung sướng lắm rồi.

CHƯƠNG 18

Buổi sáng, Hạo Thiên bừng thức dậy. Nắng đã ngập sân và đang len qua màn cửa. Cơ thể lười biếng lạ. Dư vị đêm qua như vẫn còn phảng phất. Một đêm tuyệt diệu! Thiên nghĩ và giật mình. Sự thật hay giấc mơ! Thiên tỉnh ngủ hẳn. Chàng quay lại và đối diện với đôi mắt đen láy. Hàn đã thức tự bao giờ, đang quần chặt trong chăn và nụ cười e thẹn:

Thiên bối rối kêu:

- Bích Hàn!

Hàn đáp ứng:

- Em không dám cử động, sợ đánh thức anh.

- Bích Hàn!

Thiên lắc đầu. Con say ngày qua đã tan biến, bây giờ chỉ còn lương tâm dần vật.

- Anh có thể làm chuyện khôn nạn thế này sao?

Thiên cắn môi, nắm chặt tay đập mạnh xuống thành giường:

- Sao em ngu thế, tại sao em lại ưng thuận cho anh làm vậy? Ai bảo? Y Vân hay mẹ? Ngu ơi là ngu! Sao lại cam tâm nhả xuống hổ. Không nên... không nên.

Bích Hàn lăn đến gần Thiên, nàng ôm cứng vai chàng, mắt đen mở rộng:

- Đừng tự trách mình, cũng đừng trách chị Vân.

Hàn nói

- Tất cả mọi việc xảy ra đều do em tự ý cả, chẳng liên hệ gì đến chị Vân hay mẹ...

Thiên kêu lên:

- Em tự nguyện? Nhưng tại sao em lại làm thế?

Bích Hàn chớp mắt, rồi vùi đầu vào gối:

- Có lẽ tại... có lẽ tại... em sợ anh khinh em.

- Bích Hàn!

Thiên xúc động, kéo Hàn quay lại đối diện với mình, những giọt nước mắt còn lấm lem trên má người con gái nhỏ. Chàng xiết chặt:

- Bích Hàn! Tại sao em lại nghĩ vậy? Anh làm sao dám coi thường em? Người đáng khinh là anh. Anh là thứ cầm thú đội lốt người, thứ ngụy quân tử? Thế này mà dám... dám vui dập đời em. Bích Hàn, dưới mắt anh lúc nào em cũng tinh khiết, hoàn mỹ. Anh sợ người khác phá hoại đời em, không ngờ kẻ phá hoại khôn nạn kia lại là anh. Bích Hàn, sao em không ngăn chặn lại để xảy ra như vậy? Anh đáng tởm. Em nên tránh anh thật xa.

Bích Hàn đối diện Thiên, tuy vẫn còn nước mắt, nhưng nụ cười đẹp đã nở trên môi.

- Anh đã nghĩ là em... hoàn toàn như vậy sao?

- Ờ.

- Thế còn bây giờ trước mắt anh, em vẫn còn thanh khiết chứ?

- Với anh thì lúc nào em cũng thế.

Bích Hàn chớp mắt:

- Em không thay đổi. Thế tại sao anh lại phải nghĩ ngợi.

Thiên lúng túng:

- Em chẳng quan tâm đến lời dị nghị của kẻ khác ư? Từ đây về sau, rồi tương lai em?

- Trên đời này chỉ có anh là quan trọng với em. Hạnh phúc và tương lai cả đời, em đã trao anh từ tối qua, anh còn thắc mắc gì nữa?

- Nhưng...

Thiên nhìn thẳng mắt Hàn:

- Hàn cũng biết là anh đã có vợ chứ?

- Vâng, chị Vân bảo chúng ta là Nga Hoàng, vì vậy có thể sống chung được. Tối qua, lúc bước vào phòng em cũng đã quyết định đời em không cần danh nghĩa hay địa vị, em sẵn sàng ở mãi

bên chị Vân và sinh con cho anh, em đã nghĩ kỹ rồi. Đó là một sự chọn lựa tốt nhất, đẹp nhất.

- Còn... Em sẵn sàng bỏ cả cơ hội đến với tình yêu?

Hàn lắc đầu:

- Không, em không hề không có tình yêu. Tôi qua, anh tuy có uống nhiều rượu nhưng em biết chắc anh chưa say đến độ không biết em là ai?

- Vâng.

Thiên nhìn nhận.

- Anh biết là em, nhưng vẫn cố tình phạm tội, vì vậy cái tội đó không thể tha thứ được.

Hàn mất hết sự e dè sợ hãi:

- Tại sao anh biết chuyện đó quấy mà vẫn làm?

- Tại vì... tại vì anh...

Thiên lúng túng nhìn Hàn, chàng biết không thể dấu được nữa

- Có lẽ tại anh yêu em nên không đủ can đảm để từ chối em...

Mắt Hàn chợt sáng:

- Em đợi câu trả lời đó của anh lâu lắm rồi đấy. Như vậy anh cũng thấy lạ không phải em không có tình yêu chứ. Vậy thì tại sao còn phải cần rút? Với em, thú thật, ngay lúc ở bệnh viện lần đầu tiên thấy anh, em đã hiểu định mệnh đã an bày, vì từ trước, em chưa hề biết yêu là gì cả.

Thiên sung sướng:

- Bích Hàn, em nói thật chứ? Không phải vì bị anh chiếm đoạt rồi nói lời an ủi anh?

- Có bao giờ em lừa dối anh đâu?

Thiên vòng tay qua người Hàn:

- Bích Hàn!

- Dạ.

- Chưa bao giờ anh nghĩ là mình sẽ làm một việc như đêm qua. Ngay khi lấy chị Vân, anh đã nghĩ là đời mình đã quá nhiều hạnh phúc. Vân là người vợ tốt, chưa bao giờ anh có ý phản bội

nàng. Ngay cả bây giờ, mặc dù có em nằm trong lòng, anh vẫn nói mà không thấy ngượng gì hết là anh yêu Vân. Bích Hàn! Em không buồn chứ?

- Không.

- Anh thú thật là hai năm nay, sự hiện diện của em trong nhà đã làm không khí gia đình trẻ trung hẳn. Anh công nhận em có sức lôi cuốn mạnh, cái trẻ trung tươi mát thiếu nữ của em thường làm tim anh đập nhanh, nhưng chẳng bao giờ anh có ý nghĩ xấu, muốn chiếm đoạt em. Anh đã nuôi một hoài bão đẹp là khi em trưởng thành sẽ chọn cho em một người bạn đời xứng đáng. Vì vậy ngay trong tiềm thức anh đã ghét những tên lăm môm vây quanh em. Không ngờ anh lại thế này. Y Vân quá tốt, quá hiền thực, nàng sợ anh mang tội bất hiếu, nhưng thế này cũng... khổ quá!

Bích Hàn nhích sát vào người Thiên:

- Em sẽ không bao giờ để cho có chuyện phiền muộn xảy ra đâu. Chị Vân đẹp, tốt, anh nên yêu chị ấy hơn em, bằng không em sẽ giận. Anh Thiên, hãy nhớ là chị Vân mới là vợ anh, còn em chỉ là tì thiếp...

Thiên bịt mồm Hàn:

- Đừng nói như vậy.

- Đó là sự thật, em phải chấp nhận. Nếu không thì em là kẻ bội ân.

- Em mâu thuẫn quá, vừa muốn được anh yêu lại vừa sợ bị anh yêu. Em sống với anh là để đền ơn hay vì yêu anh chứ?

- Cả hai. Em muốn anh yêu em, nhưng không được yêu nhiều lắm. Thí dụ như tình yêu của anh có một trăm thì nên chia cho chị Vân 98, còn em chỉ lấy 2 phần là đủ lắm rồi.

Thiên hôn nhẹ lên má Hàn:

- Em tốt lắm, chẳng bao giờ anh để em thiệt đâu, anh sẽ chia đều tình yêu đó cho hai người.

Hàn lắc đầu:

- Vậy không được. Em đã giới hạn, em chỉ giữ hai phần thôi, nếu anh yêu hơn em sẽ giận cho xem.

Thiên lắc đầu:

- Nhưng tình cảm chứ đâu phải vật chất đâu mà đo lường được?

- Nhưng anh phải thế, phải hứa là không vì yêu em mà anh bỏ bê chị Vân.

- Không phải thế, anh quý Vân không hết. Vì yêu anh, Vân đã hy sinh tình mình đưa em đến với anh. Ân tình như vậy làm sao anh có thể thờ ơ chứ? Em có đọc truyện "Hoa Nguyệt Hận" không?

- Vâng, đó là một quyển tiểu thuyết xưa, cốt truyện không có gì đặc sắc, có điều trong ấy có hai câu bất hủ:

Hàn nói và ngâm:

" Bạc mệnh nên đành cam phận thiếp.

Giận cho người thân chữa thành danh".

Nhưng 2 câu đó đối với chúng ta đâu có hợp cảnh lúc này?

- Tại sao?

- Vì đó là tư tưởng sĩ phu đời cổ. Hiện tại em không phải là khách má hồng bạc mệnh, anh lại cũng không có gì phải đau lòng, phải tiếc. Trong lúc thập tử nhất sinh, em đã được anh và chị Vân cứu sống mang về nuôi dưỡng. Em hưởng được một đời sống thần tiên, tình thương của chị Vân quá lớn. Phải bảo là em tốt phúc chứ? không bạc mệnh! Anh cũng vậy, tuổi trẻ tài cao, có tiếng lại nhiều lương bổng, đời sống toàn vẹn thế này thì có gì là buồn, là đau?

Thiên suy nghĩ một chút rồi cười xòa:

- Anh không ngờ, em lại có những tư tưởng sâu sắc vậy.

Bích Hàn nung nịu nói:

- Đến bây giờ mới thấy được nụ cười anh.

Thiên nhìn Hàn. Cái tươi mát và tinh khiết của tuổi trẻ khiến Thiên không thể không đặt một nụ hôn trên môi nàng. Nắng đã ngập phòng. Nhìn thấy nắng, Bích Hàn hoảng hốt nhòe dậy:

- Mấy giờ rồi anh?

Thiên nhìn đồng hồ:

- Sắp 9 giờ.

- Chết rồi, còn đến sở nữa chứ?! Ngủ trề thế này mẹ và chị Vân cười cho.

Hạo Thiên nhớ đến Y Vân, chàng giật mình ngồi dậy. Tất cả những gì đã xảy ra mặc dù đều do sự chủ động của Vân nhưng đàn bà họ có ghen không chứ?

Khi Thiên ra phòng khách đã thấy Vân và mẹ ngồi sẵn ở đây tự bao giờ. Vân đang cắn móng tay với tờ báo buổi sáng trước mặt.

- Xin có lời chia vui với hai người.

Vân cười nói. Bích Hàn bẽn lễn cúi mặt.

Hạo Thiên cũng bối rối:

- Em thâm lắm nhé, cho anh vào bẫy.

Vân cười nhạt:

- Biết bẫy mà vẫn chui vào mới hay chứ?

Thiên ngại ngùng lảng sang chuyện khác:

- Có thức ăn điểm tâm chưa, mang ra đây, tụi này còn phải đi làm nữa mà.

- Xong hết rồi!

Bà Cao vội vã đứng dậy

- Mẹ đã chuẩn bị đầy đủ hết, bánh mì bơ và cả hột sen, táo đỏ nữa.

Bà bước tới xiết chặt tay Hàn, làm cô bé đỏ mặt:

- Thôi xin phép nghỉ ở nhà một hôm đi Thiên nhé!

Bích Hàn nói nhanh:

- Không được. Có nhiều việc quá em chưa làm xong.

Cô Liên mang thức ăn ra, bà Cao múc cho Hàn một chén hột sen, táo đỏ.

- Nào, ăn đi con, ăn món này để lấy hên.

Lấy hên? Bích Hàn ngạc nhiên. Không hiểu bà Cao muốn nói gì, nhưng khi bưng chén lên nàng mới khám phá thấy ngoài món táo đỏ, hột sen còn đậu phụng và quế viên là 4 món được người xưa xem như tượng trưng cho 4 chữ " Sớm sinh quý tử". Hàn hớp một hớp mà mặt đã đỏ gay. Hạo Thiên bước tới cạnh Vân, hôn nhanh lên má vợ:

- Tối nay anh phải "thanh toán" em mới được.

Vân khoát tay:

- Đừng, anh ở bên người vừa ăn chè đi.

- Em đừng mong thoát khỏi tay anh.

Thiên nói và quay sang Hàn:

- Tối giờ rồi, đi làm chứ?!

Bích Hàn chạy vội vào phòng, thay áo nhanh rồi bước ra với vẻ ngượng ngập:

- Con đi làm nhé mẹ, em đi làm nhé chị Vân.

Bà Cao đuổi theo tới cửa:

- Trưa nhớ về dùng cơm sớm nhé, mẹ mới bảo Liên nó đi chọn mua một con gà trống mập.

Ra khỏi cửa, Hàn mới thở phào nhẹ nhõm. Thiên nhìn cô vợ mới, lòng ray rứt:

- Em không hối hận chứ? Hàn?

- Vâng.

Thiên xiết tay vợ. Chàng vòng tay dịu Hàn ra xe. Nắng thật đẹp chung quanh họ. Còn lại ở nhà, Vân đưa mắt nhìn theo. Bà Cao khép cửa xong trở vào, bà có vẻ thật vui:

- Con thấy chúng xứng nhau quá hử, Y Vân?

- Vâng.

Vân trả lời, hai hàm răng nghiền mạnh lên tay, ngón tay rướm máu. Bà Cao như khám phá ra cái vô duyên của mình, bà giả lả lấy lòng Vân:

- Vân đúng là bậc dâu hiền của mẹ

Dâu hiền? Lòng Vân dâng lên một niềm cay đắng. Vì có hy sinh mới được tặng cho một tiếng dâu hiền?

Bà Cao vẫn vô tình nói thêm:

- Thật khó mà tìm cho được một người như Bích Hàn, dù sao cũng là người trong nhà, cũng không nên xử ép nó. Để hai hôm nữa mẹ sẽ cho người sửa soạn lại phòng Hàn rộng hơn. Bây giờ trước khi chuẩn bị kịp, con chịu hẹp một tí nghe Vân? Con tạm

ngủ ở phòng Hàn đi, để tí mẹ sai con Liên dọn đồ đạc con sang bên ấy.

Vân có cảm giác rơi vào hồ nước lạnh. Bà Cao vỗ về:

- Mẹ nghĩ chắc con không để ý chi đến chuyện nhỏ nhặt đó đâu. Hãy nghĩ đến việc lớn con ạ. Bao giờ Bích Hàn nó có con, dĩ nhiên là lúc đó tùy ở thằng Thiên nó muốn... ngủ bên nào thì ngủ, con thấy thế nào?

- Dạ... Dạ...

Y Vân trả lời, lớp da bị rách trên ngón tay thật đau. Vân lấy tay ra, máu vẫn còn rỉ, nàng lẩm bẩm:

- Tất cũ vẫn không chữa, chính ta đã làm ta đau.

Bà Cao ngơ ngác quay lại:

- Con nói gì thế

- Dạ không có gì cả, thưa mẹ

Mắt Vân mở thật to, nàng đứng dậy:

- Để con gọi chị Liên dọn đồ đạc ngay từ bây giờ.

Vân chạy nhanh vào phòng. Nhìn thấy chiếc giường đôi đã được thu dọn tươm tất, bất giác Vân lại đưa ngón tay đau lên miệng cắn mạnh.

CHƯƠNG 19

Hôm đó đến sở, Hạo Thiên cứ lửng lơ lơ lơ, chàng chẳng chút tâm trí gì cho việc thiết kế đồ án, Hàn ngồi gần đấy. Thiên lạ lùng không hiểu sao chỉ mới cách đây mấy hôm, cô gái xinh đẹp kia lại chỉ là một chiếc bóng khiêm tốn vai em trong tim chàng. Hai năm qua, những ngày đầu, Thiên đã bực mình vô cùng vì sự cam thiệp gần như vô lý tới đời sống một cô học trò xa lạ của Vân. Thế mà hôm nay Đời đã cột chặt với bóng Hàn.

Mỗi một nụ cười, một cái chớp mắt, từng cử chỉ nhẹ đều gần như vang trong tim Thiên những tiếng kêu đầm ấm, hạnh phúc. Thiên chẳng chịu nổi, cứ tìm cơ đến bên Hàn tìm một nụ cười bình an. Bích Hàn cũng vậy, đầu óc để mãi tận trên mây. Sự đột biến thay đổi nhanh chóng của người con gái vươn mình thành đàn bà có phải là một sự thay đổi tuyệt vời? Mỗi lần nghĩ đến là tim Hàn đập mạnh. Suốt một buổi sáng, với một tâm hồn bênh bồng, không làm được việc gì. Rồi tan sở, ra đến xe, những cái xiết tay, những cái nhìn say đắm. Không có lời nào tả được tình cảm cho nhau trong tim họ. Nhưng khi vừa về đến nhà, Hàn vừa đặt chân đến cửa phòng mình, đã ngạc nhiên. Tất cả thay đổi hết, từ bàn phấn đến vật bài trí cũ không phải của Hàn nữa. Giữa phút ngơ ngác đã nghe tiếng Vân ở phòng khách vọng vào:

- Cô đi lộn phòng rồi Bích Hàn ạ!

Bích Hàn quay lại, ngạc nhiên:

- Thế còn phòng em đâu?

Bà Cao vui vẻ bước tới:

- Bích Hàn, mẹ muốn con với chị Vân con tạm thời thay đổi phòng, bao giờ phòng con tu bổ xong, con sẽ dọn trở lại.

Bích Hàn mở to mắt:

- Con phải đổi phòng với chị Vân? Không được, không được, phải dọn trở lại như cũ mới được.

Hàn quày quả chạy vào phòng. Bà Cao đuổi theo:

- Đổi phòng thì có gì đâu mà con ngại?

Bích Hàn dừng lại, nhìn thẳng vào mắt bà Cao:

- Có chứ mẹ.

Bích Hàn với vẻ xúc động đặc biệt.

- Sự tham dự của con và kế hoạch của mẹ, chẳng qua là vì muốn gia đình này yên ổn, hạnh phúc. Chị Vân đối với con quá tốt, con không biết làm cách nào khác hơn để trả ơn chị ấy. Nhưng nếu bây giờ mẹ muốn con đổi phòng, như vậy đồng nghĩa với chuyện qua chiếm ở phương hoàng. Con có ngu ngơ, điên khùng đến đâu cũng không thể làm chuyện vô ơn bạc nghĩa như vậy.

Bích Hàn quay lại phòng khách:

- Chị Vân! Sao chị để chuyện này xảy ra chứ? Nếu không đổi phòng lại, em sẽ bỏ về nhà cũ của em ở Tùng Sơn, chị tìm một người đàn bà khác thế cho em đi.

Mắt Hàn đóng lệ:

- Làm thế này, em đâu còn xứng đáng gì nữa?

Y Vân bối rối, nàng không biết trả lời sao. Đây hoàn toàn là ý của bà Cao. Ngay khi ấy, Thiên bước tới giữ Vân, mắt chàng nhợt nhạt:

- Vân! Tại sao em làm vậy? Có phải em định trừng phạt hay trách móc anh? Chuyện do em với mẹ bày ra, đâu phải lỗi ở anh. Nếu vì có Bích Hàn mà mất em, thì thà là anh cạo đầu đi tu còn sướng hơn là phải khổ sở thế này.

Bà Cao thấy chuyện đột ngột thay đổi lớn nên, bối rối. Bà Cao gọi lớn vào trong:

- Liên ơi, Liên! Mau mau ra dọn lại đồ đạc đi, dọn lại như cũ.

Bà nhìn sang Hàn, có vẻ chăm sóc đặc biệt:

- Vậy thì để mẹ bảo người đổi cho con chiếc giường đôi nhé!

Bích Hàn cúi mặt không trả lời. Thật lâu mới ngẩng mắt lên nhìn bà Cao:

- Xin lỗi mẹ, nhưng con bắt buộc phải tỏ rõ lập trường của con. Tất cả những việc mà tụi con đã làm hoàn toàn là nghịch lý, nhất là đang sống ở thời đại này. Nhưng chúng con vẫn cứ làm, giống như chuyện một trăm năm về trước thời phong kiến. Lỡ như

vậy thì nề nếp cũ phải giữ lấy. Nhỏ phải an phận nhỏ, và phải biết kính trọng người lớn hơn mình, nếu mẹ không chấp nhận thì con đành rút lui vậy.

Vân cảm động bước tới ôm Hàn vào lòng:

- Bích Hàn! Chị đã bảo em là em gái chị thì vẫn là em gái, đừng nên phân biệt lớn nhỏ gì cả em ạ.

- Chị là chị em mà chị không chịu hiểu cho em gì hết, nếu biết trước vậy em đã chẳng chịu làm việc này.

Nghe Hàn nói, đột nhiên Vân xấu hổ. Bậy thật, thái độ ta ngu muội quá. Tội nghiệp cho Hàn! Và Vân xiết chặt Hàn hơn.

Kết quả, phòng lại đổi lại y cũ. Bà Cao bỏ luôn ý định sửa sang lại phòng Hàn. Chỉ thay một chiếc giường rộng hơn.

Nhưng đối với Hạo Thiên quả là một chuyện khó xử. Tối đến, vừa tới cửa phòng Vân là bị Vân đẩy ra ngoài:

- Anh sang Bích Hàn đi, không phải là em không còn yêu anh nhưng làm thế mẹ sẽ vui hơn. Vả lại, dù sao Hàn nó cũng mới làm vợ, nó cần sự an ủi của anh nhiều.

Thiên định ở lại:

- Y Vân, nhưng mà em...

Vân vẫn không chấp nhận:

- Suyt! Đi đi! Anh nghe lời em, em mới yêu anh nhiều chứ!

Bất đắc dĩ, Thiên phải lê chân qua phòng Bích Hàn gõ cửa. Bích Hàn ra mở với vẻ ngạc nhiên:

- Ủa? Anh lại sang đây làm gì? Qua bên chị Vân đi, anh không nghe em giận cho xem.

Nói xong, Hàn đóng sầm cửa lại, bất chấp sự nài nỉ của Thiên. Thiên buồn phiền quay lại phòng Vân, Vân lắc đầu:

- Không, không được, anh sang bên Hàn, bằng không mẹ lại nghĩ là em... em làm khó anh.

Nói xong Vân lại muốn đóng cửa, nhưng Thiên nhanh chân hơn, thọc chân vào.

- Hai người định toa rập nhau để anh ngủ ngoài hành lang phải không? Ít ra cũng phải cho anh một chỗ ngủ chứ?! Suốt ngày

bận rộn mệt quá, trời lại lạnh thế này, cho ngủ ở ngoài để chết à? Vô lương tâm như vậy coi chừng ở góa hết nhé!

Y Vân phì cười, đành để Hạo Thiên vào.

Nhưng chuyện xô đẩy kia thỉnh thoảng lại tiếp diễn. Hạo Thiên giờ mới thấy rằng hai vợ chưa hẳn là hạnh phúc. Ngày ngày, nội chuyện đến phòng này gõ cửa rồi sang phòng kia cũng đủ làm chàng phờ phạc.

Bà Cao thấy con mệt mỏi lại hiểu lầm, nấu hết món bổ này đến món khác, lại khuyên con dâu điều độ khiến cả hai ở vào thế "oan chẳng mở được lời".

Tháng 2, Trương Tiểu Kỳ cho chào đời đứa con trai nặng hơn 3 kg, trong khi Bích Hàn vẫn chưa có tin tức gì cả. Ngày đầy tháng, Thiên được mời chia vui. Bà Cao lòng nóng như lửa, cứ thở dài. Một buổi sáng dậy sớm, bà khám phá thấy Thiên nằm ngủ trên tấm thảm ở phòng khách, bà giật mình lay Thiên dậy:

- Trời ơi! Sao con không ngủ trong buồng, mà ra đây?

Hạo Thiên đau khổ:

- Mẹ đâu biết, con ngủ thế này cả tháng rồi đấy chứ?!

- Làm gì kỳ cục thế

- Ở bên đây đuổi con qua bên kia, bên kia lại xô qua bên này. Chẳng bên nào chịu chứa con hết. Như vậy mẹ bảo con ngủ phòng, ngủ ở phòng nào chứ?

Bậy thật! Bà Cao vừa giận vừa buồn cười, hèn gì cả tháng trời chẳng thấy Bích Hàn thụ thai. Thế là trưa hôm ấy, bà gọi cả hai nàng dâu sang phòng mình giảng cho một trận. Lúc trở về, Vân kéo Hàn thành thật:

- Bích Hàn, chúng ta làm thế cũng quá quắt lắm, em phải tội nghiệp anh Thiên không có chỗ ngủ lưng chứ?

Hàn đỏ mặt nói:

- Tại chị chớ đâu phải tại em. Ai bảo chị không chịu mở cửa?

- Thế còn em?

Cả hai nhìn nhau cười.

- Bích Hàn, thôi đừng trẻ con nữa. Em suy nghĩ đi, vấn đề quan trọng nhất là chuyện có con của em. Nếu em vẫn để anh

Thiên ngủ ở ngoài thì làm sao có con được chứ? Chị nghĩ, kể từ hôm nay, tốt nhất em đừng đóng cửa. Hãy đặt điều kiện có con lên hàng đầu. Em là vai chánh, chị phụ. Bao giờ có con xong, chúng ta sẽ thỏa hiệp một điều lệ mới, em nghĩ sao?

Bích Hàn yên lặng.

Thế là tự hôm đó, Hạo Thiên không còn phải ngủ ngoài phòng khách nữa. Ngày tháng lặng lẽ trôi qua, tình vợ chồng, chị em vẫn nồng nàn. Mùa hạ đến, cả ba cùng tổ chức những cuộc chơi xa ở ngoài trời. Những người bạn quen, càng ngày càng ngỡ ngàng không hiểu sự liên hệ của cả ba ra sao? Nhưng cái vui bề mặt chưa hẳn là cái vui trong lòng. Theo cơn nóng của trời đất, không khí nhà họ Cao càng lúc càng nặng hơn. Bích Hàn khám phá thấy điều đó trước tiên, nàng hỏi Thiên:

- Anh Thiên, hay là em lại đồng bệnh với chị Vân?

Thiên đâm lo:

- Đừng nói bậy. Làm gì có chuyện kỳ cục vậy?

Suy nghĩ một chút, chàng lại kéo Hàn vào lòng:

- Có điều anh cần phải thanh minh trước một điều, nếu em cũng không con, thì anh cấm chuyện em và Vân liên kết lại tìm cho anh một người đàn bà thứ ba nào khác.

Bích Hàn khúc khích.

- Làm sao em biết được? Biết đâu định mệnh bắt anh phải có đến... bảy mươi hai bà thì sao?

Hạo Thiên nhìn Hàn. Càng ngày Hàn có vẻ đẹp ra, đôi má hồng trái chín. Trước kia Thiên chỉ nhìn thấy Hàn có một cái đẹp của người thiếu nữ mơ mộng, nhưng bây giờ, Hàn toàn bích đàn bà quá!

Vì vậy, nên Thiên thường nói với Hàn:

- Bích Hàn, anh còn nhớ lần đầu tiên gặp em thoi thóp thở trên giường bệnh, anh đã bế em ra xe, lúc đó em nhẹ như một chiếc lông vũ. Không ngờ nó lại trở thành định mệnh.

Hàn nhìn Thiên chớp mắt nhanh.

- Lần đầu trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, em đã thấy anh, nhưng lúc tỉnh lại mới nhìn rõ mặt. Em tự bảo mình đây là ông

anh rể của mi, chớ đâu ngờ vận mệnh mình lại tùy thuộc vào anh như vậy.

Hàn thành thật:

- Em yêu anh, nhưng anh đã là của chị Vân, vì vậy nhiều lúc em nghĩ có lẽ em sẽ ở vậy luôn theo anh chị chứ không lấy chồng.

- Nhưng cuộc đời quá bất công với em phải không? Người toàn vẹn như em đứng ra phải có một tấm chồng xứng đáng, có cưới hỏi đăng hoàng.

- Nhưng đời này có ai vừa ý em đâu, ngoài anh?

Thiên cúi xuống với cái hôn nồng nàn:

- Anh có gì hơn người đâu mà được em yêu thế?

Hàn cười khúc khích:

- Không hiểu, nhưng biết đâu trên đời này chẳng có đứa con gái dở dở ương ương nào đó tên Bích Hàn, trời đặt ra chỉ để yêu Hạo Thiên thôi?

Thiên xiết chặt Hàn:

- Em càng lúc càng dễ thương, anh cảm thấy yêu em quá chừng rồi, nhưng cũng cầu mong thượng đế thương tình, đừng để anh phải sa xuống địa ngục...

Sự gần gũi của Thiên và Hàn càng ngày càng nhiều hơn, ban ngày cùng đến sở, ban đêm lại về chung phòng. Tiếng cười của cả hai lúc nào cũng rộn rã khắp nơi. Tình yêu lộ hẳn không che dấu. Y Vân chỉ đưa mắt lạnh đứng bên lề nhìn, xót xa và đau khổ là bạn của tim. Chỉ có những khi màn đêm buông xuống, ngồi một mình trong phòng nghe tiếng gió hú, nhớ đến di vãng vàng son là nàng không cầm được nước mắt. Tháng 8 đến, Bích Hàn vẫn chưa có triệu chứng thụ thai. Bà Cao lo lắng đưa Hàn đến bệnh viện khám tổng quát. Vị bác sĩ phụ trách vẫn là bác sĩ Lâm, người đã thăm bệnh cho Y Vân. Xem xét xong, ông nhìn bà Cao vui vẻ nói:

- Rất bình thường, không bệnh tật gì hết, có thể thụ thai bất cứ lúc nào.

Bà Cao sung sướng:

- Con trai tôi hôm trước đến đây, bác sĩ cũng bảo là bình thường, thế tại sao chúng lấy nhau đến nay đã hơn 9 tháng mà vẫn chưa có con?

Bác sĩ Lâm nói:

- Chuyện đó thường lắm. Đừng lo, hãy để cho họ rộng rãi thời gian yêu nhau một chút, tính toán ngày giờ cho kỹ là kết quả ngay. Con dâu bà khỏe đấy, nhưng phải tắm bổ nhiều.

Trở về nhà, bà Cao vui vẻ trở lại, những món nhân sâm, dương quy lại đều đều 24/24. Hàn bị ép uống đủ loại tắm bổ, vậy mà bà Cao vẫn chưa yên trí, sợ cô Liên có thể mua nhầm những thức ăn kỵ việc thụ thai, nên việc đi chợ mua thức ăn cũng do chính tay bà chăm sóc.

Y Vân nhìn cảnh đó thâm nghĩ: Bích Hàn chưa có mang mà đã như vậy, đến lúc có thai rồi, sẽ còn đến đâu nữa chứ?!

Bà Cao lo lắng sợ Thiên quên ngày trứng rụng của Hàn. Mỗi lần thấy Thiên vào phòng Vân là bà sa sầm nét mặt, lải nhải nhắc nhở:

- Bác sĩ nói con Hàn có thể thụ thai bất cứ lúc nào, con ráng nhường nó một chút đi.

Những lời nhắc nhở đó làm Vân giận đứng tim, nàng chạy vào phòng với những giọt nước mắt:

- Trời ơi! Sao khổ thế này? Tôi phải làm sao đây chứ?

Hạo Thiên vẫn say đắm bên người mới, chàng bắt đầu lơ là với Vân. Tư cách còn con gái của Bích Hàn trong sổ, những ứng phó với mấy tên độc thân ve vãn làm chàng muôn phát điên lên, còn thì giờ đâu nghĩ đến chuyện chung quanh.

Một hôm, bực dọc quá Thiên nói với Hàn:

- Em đừng để ý đến chúng, một lu cóc nhái, ềnh ương mà cứ đòi ăn thịt thiên nga.

Bích Hàn đã cười ngặt nghẽo:

- Họ là ếch nhái, ềnh ương, còn anh là gì?

- Em là thiên nga thì dĩ nhiên anh cũng là thiên nga chứ?!

Thiên nói và giả giọng thiên nga kêu.

Những lời tỏ tình của Thiên với Hàn khiến Y Vân nghe tim đau nhói, nàng bịt kín tai và bỏ chạy về phòng. Thời của những tiếng kêu "khếch, khếch, khếch" và tiếng gầm của quái vật đã qua đi thật xa, bây giờ là thời của những tiếng ngỗng gọi. Nỗi đau khổ

theo thời gian gặm nhấm linh hồn, xót xa và chịu đựng. Con người là con vật hai chân để chịu đựng. Phong cách bên ngoài cười nói tươi vui, lòng đã héo như lá vàng khô sở. Vân không dám để lộ một cử chỉ hờn giận ra ngoài. Chàng sẽ nghĩ là ta ích kỷ, còn em gái lại cho là ta ghen, trong khi mẹ chồng chẳng ý thức được một chút gì tình phu phụ.

Phong cách! Phong cách! Phải chăng con người không thể sống được nếu thiếu phong cách bề ngoài? Nhưng cái gì nên quá đến một lúc chịu đựng không nổi đều phải nổ tung. Trưa hôm ấy, Bích Hàn và Hạo Thiên tan sở về nhà. Không hiểu có gì vui mà ngay từ lúc đặt chân đến cửa đã nghe hai người cười nói ròn rã. Bích Hàn than khát nước, Thiên vội bước tới tủ lạnh lấy ra một chùm nho, chàng cắn một quả rồi đưa cả chùm treo cao trước mắt Hàn, để Hàn cắn từng trái. Họ vừa ăn vừa tiếp tục đùa. Y Vân ngồi cạnh yên lặng nhìn. Nàng thấy chùm nho như càng lớn, càng ngập đầy phòng. Ngay khi đó, Thiên bỗng quay sang, sực nhớ đến sự hiện diện của Vân nên bước tới với nụ cười gượng:

- Em cũng ăn một trái cho vui.

Y Vân thấy như đầu muốn nổ tung, nàng quơ mạnh tay, đẩy văng chùm nho xuống đất.

- Đem chỗ khác đi, ở đây không cần mấy người hầu hạ.

Vân lớn tiếng và bỏ chạy vào phòng nức nở khóc. Hạo Thiên ngẩn ra, nhìn những trái nho vãi tung dưới đất, chàng chột hiệu và chạy theo vào phòng, ôm cứng vợ:

- Y Vân! Y Vân! Em làm sao vậy?

Y Vân khóc không thành tiếng:

- Anh chẳng còn yêu em nữa rồi, em biết anh không còn yêu em!

Thiên lạc giọng:

- Vân! Anh mà không còn yêu em thì xin cho anh chết đi, cho xe tông anh...

Vân mở to mắt, rồi bịt miệng chàng:

- Anh không cần phải thề nữa.

- Vậy là em tin anh rồi chứ?

Vân gục trong lòng Thiên:

- Anh Thiên! Anh đừng bỏ em, anh đừng bao giờ bỏ em nghe? Em yêu anh, không có anh chắc em chết mất.

- Y Vân!

Thiên xúc động

- Nếu anh lỡ lơ là với em, xin em thứ lỗi cho anh, tuyệt không bao giờ có chuyện anh không còn yêu em.

Y Vân lấp bắp:

- Nhưng... anh cũng yêu Bích Hàn nữa phải không?

Thiên yên lặng, Y Vân thở dài:

- Trước kia xem hát trong phim "Hận Thâm Cung", em có nghe diễn viên nói:

- "Anh không phải là người đàn ông đầu tiên yêu cùng lúc hai người đàn bà trên đời này. "

Vân vừa nói tới đó thì cửa xích mở. Bích Hàn lách vào. Nàng rụt rè bước tới trước hai người, khuôn mặt buồn phiền với hai hàng nước mắt. Không có một lời nói, Hàn quỳ xuống trước mặt Vân:

- Bích Hàn!

Y Vân vội vã bước xuống giường, hai chị em ôm nhau khóc không thành tiếng.

Hạo Thiên vòng tay qua lưng cả hai. Nỗi buồn thoáng qua tim.

CHƯƠNG 20

Mùa đông rồi cũng âm thầm đến. Từ mùa hạ đến mùa đông, khoảng thời gian ngắn ngủi kia đối với mỗi người trong gia đình họ Cao gần như là những ngày dài lê thê chịu đựng. Bích Hàn đợi chờ sự thay đổi trong cơ thể, nhưng ngày qua ngày vô vọng. Bà Cao đã mất đi hứng thú trong việc nấu nướng thức ăn, thức uống hoài thai, cả ngày chỉ thở vắn thở dài. Ông Cao Kế Thiện oán trách tổ tiên bạc vận, cả ba đời chỉ sinh một thôi nên mới đưa đến tình cảnh này. Hạo Thiên thì kể từ ngày Vân đổi tính, đã không còn tự nhiên như xưa, đời sống bắt đầu như chiếc máy, lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác. Làm một đứa con có hiếu khó thật! 34 tuổi Thiên mới hiểu thế nào là nỗi khổ của việc ở cho vừa lòng người. Y Vân ít nói hơn lúc trước, lúc nào cũng rúc vào một xó tư lự một mình. Thỉnh thoảng lại về nhà cha mẹ ruột ở 4, 5 hôm, chỉ bao giờ Thiên đến rước mới chịu về lại bên chồng. Không khí gia đình ngột thở, Hạo Thiên dù có pha trò giỏi đến đâu cũng kéo không nổi ngày cũ trở lại. Giữa khi đó, Trương Tiểu Kỳ lại có thai. Bà Cao hay tin lại trách đời trách đất:

- Dâu con người ta sau mình mà đã có đứa con thứ hai, còn ở nhà này đến những hai con dâu mà chẳng thấy đứa nào ốm nghén. Trời ơi! Sao khổ thế này!...

Nghe mẹ than, Thiên cũng nhột. Y Vân không con đã đành, đàn ông này cả Bích Hàn, thế này thì thế nào?

Thiên thắc mắc và nói với mẹ:

- Con nghĩ, cái bệnh hiếm muộn sợ lỗi ở tại giòng họ ta chứ không phải ở vợ con đâu.

Bà Cao nóng mũi:

- Ai bảo thế? Con đã đến bác sĩ giáo nghiệm rồi, sức khỏe đầy đủ, sao lại trút tội cho giòng họ nhà mình được?

- Hay là tại tổ tiên ta làm gì thất đức?

Thiên nói và khi lời phát ra, chàng mới thấy mình ngu xuẩn. Bà Cao trừng mắt giận run:

- À À Mày dám nói những tiếng trời đánh nhu vậy sao? Để bố mày về tao bảo ông dạy lại mày mới được.

Hạo Thiên phải xin lỗi:

- Thôi, con xin lỗi mẹ, ý con muốn bảo là có người họ có con dễ dàng như vậy, còn có người kiếm đồ mất không ra. Chuyện hiem muộn có lẽ lỗi tại giòong họ mình. Mẹ thấy không, cha mẹ lấy nhau hơn 40 năm mà chỉ có một mình con thôi. Nếu theo lý mà xét thì chắc con cũng vậy.

Lý luận của Thiên đưa bà Cao vào chỗ không vùng vẫy. Nhưng chỉ một lúc sau là bà lại có sáng kiến mới:

- Mẹ thấy thì con gái càng vô học, càng dốt nát càng nhà quê chừng nào càng dễ có con, chỉ có họ mới giải quyết được.

Hạo Thiên kêu lên:

- Trời đất! Mẹ lại định gì nữa đây? Mẹ mà rước mấy bà đó lên đây là con bỏ đi không về đây nữa ngay, con nói là con làm đấy.

Thấy con trai phải đối khá mạnh, bà Cao rút lời lại:

- Mẹ nói là nói vậy, chứ có gì đâu mà con lại nóng thế?

- Con nói thiệt đấy, con mong rằng từ đây về sau sẽ không còn chuyện đó đó diễn ra nữa. Sống thế này đã cực khổ trăm bề rồi. Bích Hàn đứng đắn, chỉ tội bất hạnh phải sống chung với con, danh không chánh ngôn không thuận. Con đã lỗi với nàng và với vợ con biết bao, bây giờ mẹ lại muốn con phải sao nữa đây? Gây thêm tội ác ngập đầu nữa ư?

- Thôi! Thôi! Thôi! Bà Cao thở ra nói - Từ rày về sau sẽ không bao giờ mẹ nói đến chuyện đó nữa đâu.

Không nói nữa! Đó chỉ là câu đầu môi của bà Cao ví dù miệng có không nói thì mắt cũng đã nói rồi. Bích Hàn chiếm địa vị của Vân hơn một năm vẫn chưa có gì động tịnh. Nhưng ở sở, đã có tiếng xì xào. Sự ra vào có đôi của nàng và Hạo Thiên, những lời ăn không ngồi rồi bàn chuyện thiên hạ của các cô trong sở. Nhất là miệng lưỡi độc địa của những anh chàng lâu ngày đeo đuổi chẳng thành công:

- Cứ tưởng là trinh nữ chứ? ai biết bướm ong đã dòn dập mấy mươi lần rồi.

- Ôi! Hơi đâu mà bàn chuyện thiên hạ. Đa số gái có cái mã thù mị nhất bên ngoài đều là những chúa dâm.

- Nghe người ta đồn là cô bé cũng không phải dân nhà quý phái gì. Hạo Thiên nhà có tiền đủ làm chóa mắt...

- Ở chung với người ta trong nhà, 2, 3 năm trời mà lấy gì còn trinh tiết chứ?

- Bộ hấn phong lưu như vậy, số làm vợ bé là phải.

- Ôi thắc mắc gì, không phải vợ bé thì nhân tình nhân ngãi không được sao?

Những câu khó nghe đó lọt vào tai Thiên chẳng bao nhiêu, vì bề thế Thiên lớn, chàng ngồi chỗ cao nên chẳng ai dám động. Chỉ có Bích Hàn, với vị trí của một nữ nhân viên tâm thường là tai lúc nào cũng bị nhét đầy lời châm biếm. Họ không những không sợ mịch lòng còn cố tình nói lớn cho nàng nghe, nhất là mấy nàng kiêu nữ đồng lứa. Hàn chẳng bao giờ dám mách lại Thiên, nàng chỉ cắn răng chịu trận, cùng lắm là khóc. Nụ cười đã mất trên môi Hàn từ lâu.

Nhiều khi nhìn người yêu với dáng tiều tụy, Thiên đã hỏi:

- Em làm sao nữa thế? Buồn à? Tại sao? Anh đã xử tệ với em? Chị Vân hay mẹ nói gì em? Cho anh biết đi chứ. Anh là chồng em, anh có bổn phận phải giúp em giải quyết mọi vấn đề.

Bích Hàn chỉ lắc đầu với nước mắt. Bao giờ bị hỏi dồn quá, nàng sa vào lòng chàng:

- Không có gì cả anh ạ! Em vui lắm, em chẳng có gì để buồn cả.

Có thật vậy không? Nhưng Thiên vẫn không làm sao cho Hàn mở miệng được. Rồi ngày phải đến đã đến. Một hôm, không còn chịu nổi, Bích Hàn rụt rè hỏi Thiên:

- Anh Thiên, anh tìm cho em một việc làm khác nhé!

Hạo Thiên ngạc nhiên toan hỏi, nhưng rồi hiểu ngay, chàng nắm tay Hàn:

- Ai nói gì em? Phương Chính Đức hay là Vân Chí Cường? Nói ngay cho anh biết.

- Không! Không! Không ai cả.

Bích Hàn lắc đầu

- Anh chỉ giỏi đoán, em chẳng bị ai nói gì cả, có điều làm mãi một việc chán quá.

Hạo Thiên trừng mắt:

- Ngày mai em nghỉ ở nhà cho anh, em không cần phải làm gì cả, em bây giờ là vợ anh, anh có bốn phận phải nuôi em, nhà ta lại không nghèo, không cần em phụ giúp.

Bích Hàn cúi đầu:

- Không! Em cần phải làm việc.

- Tại sao?

- Điều thứ nhất là em không phải là vợ anh, thứ hai là anh cũng hiểu mỗi tháng em cần phải cấp dưỡng tiền bạc cho Bích Hà nữa.

Hạo Thiên nhìn Hàn, chàng có vẻ xúc động:

- Em làm ơn giải thích, tại sao em bảo là em không phải là vợ của anh? Tại sao tiền cho Bích Hà không thể do anh chu cấp cho nó chứ?

Bích Hàn ngược mắt nhìn, nỗi đau không thể bày tỏ bằng lời nói:

- Bởi vì bởi vì trên thực tế em chưa phải là vợ anh.

Hạo Thiên đứng bật dậy:

- Em nói thế có nghĩ là em trách anh không tạo cho em một chỗ đứng trước mắt mọi người? Em muốn đòi danh dự của một người vợ. Em muốn anh phải ly dị với Y Vân để cưới em...?

- Anh Thiên! Tại sao anh lại nghĩ thế?

Mắt Hàn mở thật to, những hạt nước mắt lưng tròng:

- Em không bao giờ đòi hỏi như vậy, anh đã nghĩ oan cho em vậy thì em chết còn hơn.

Thiên vội ôm Hàn vào lòng:

- Bích Hàn! Anh xin lỗi em, tại anh nóng quá, bực quá. Từ rày Hàn đừng nói đến những chuyện đó nữa nghe.

Bàn tay Thiên lạnh vì những giọt mồ hôi

- Bích Hàn! Anh hiểu em chịu thiệt, anh đâu phải là thứ gỗ đá đâu mà không biết gì hết. Không hiểu em thì còn ai hiểu cho. Hàn! Anh xin lỗi em, tha thứ cho anh em nhé?

Bích Hàn ngồi xuống mép giường vẫn thút thít. Hạo Thiên giữ chặt người yêu bé bỏng trong tay. Chàng thở dài:

- Tội anh ngập đầu!

Ngày thứ hai, Bích Hàn tiếp tục đến sở. Nhưng Hạo Thiên đã đặc biệt lưu ý đến động tĩnh bên cạnh Hàn. Quả nhiên 10 giờ hơn, chàng thấy Phương Chính Đức giả vờ mang đồ án về phía Hàn đang cúi cúi làm việc. Chàng lặng lẽ bước tới, vừa lúc nghe Phương Chính Đức nói:

- Làm bộ gì nữa? Tôi tuy không lắm tiền như tên Thiên, nhưng không bao giờ trả rẻ đâu, nếu cô chịu, tôi sẽ...

Lời Đức chưa dứt thì một cánh tay của Thiên đã vòng qua vai hắn. Đức quay lại, thấy đôi mắt trừng lớn của Thiên, hoảng hốt:

- A! Tôi đang nói chơi, đang nói chơi mà.!

Hạo thiên chẳng nói chẳng rằng vung tay lên. Một quả đấm thật mạnh vào cằm Đức. Thiên từ nhỏ đã quen trò đánh đấm với nhóm Tiêu Chấn Phong nên quả đấm vừa mạnh vừa ghệt. Phương Chính Đức bị văng qua mấy chiếc bàn. Cả phòng ồn lên, tiếng thét, tiếng bàn ghế độ Hàn tái mặt, can gián:

- Anh Thiên! Đừng! Đừng anh!

Hạo Thiên bây giờ không còn biết gì hết, chàng tiếp tục phóng tới, kéo cổ áo Đức ngồi dậy định tiếp tục đánh. Đức hoảng hốt đưa tay bịt mắt, năn nỉ:

- Đừng đánh tôi nữa, tôi biết rồi, tôi biết cô ấy là của anh rồi, tôi sẽ không dám chọc nữa đâu.

Đám bạn đồng nghiệp bu lại, kéo Hạo Thiên và Đức ra. Bàn ghế, đồ đạc được sắp xếp lại. Hạo Thiên trừng mắt nhìn Đức:

- Đồ khốn nạn! Thấy mi bạc nhược quá ta chẳng thèm đánh thêm cho dơ tay. Từ rày về sau chừa tật mất dạy đó đi nhé!

Thiên nói và kéo lấy tay Bích Hàn:

- Thôi ta đi em.

CHƯƠNG 21

Buổi sáng, khi Vân thức dậy thì cửa phòng của Hạo Thiên với Bích Hàn vẫn còn đóng kín. Vân liếc nhanh về phía cửa rồi đưa mắt nhìn ra ngoài trời. Bây giờ là mùa xuân. Hơn tuần nay khu vườn hoa của cư xá, những đóa hoa đỗ quyên đã nở đầy, màu tím, màu đỏ và trắng xen lẫn với những lá xanh non tạo thành một vẻ rực rỡ lạ!

Vân bước ra khỏi phòng khách, ngơ ngẩn ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, hai tay ôm gối, mắt mở to nhìn những chậu hoa trên bờ lan can. Mùa xuân, mùa xuân đến cho ai? Vân tự hỏi và không biết phải trả lời thế nào. Nắng ấm buổi sáng chói chang nhưng chẳng mang lại cho lòng Vân một niềm vui nhỏ, nàng tựa cằm lên gối và thả hồn tận đâu đâu.

Một đôi chim nhỏ không biết tên đáp xuống sân thượng, chúng chiu chít kêu rồi nhảy từ nơi này sang nơi khác. Vân chợt nhớ đến đời của Hạo Thiên và nàng. Một chú chim trống và một con chim mái. Sống lưng chợt lạnh, Vân rung mình. Mùa xuân đã đến rồi mà vẫn còn lạnh thế này ư? Những ngày sắp đến ta sẽ ra sao? Vân không muốn nghĩ nhưng vẫn nghĩ. Sự nhiều khê của đời sống đã làm đầu nàng bị quay cuồng nhức nhối. Có một điều Vân như ơ hờ nhận thức được là mùa xuân đã đến thì phải đón xuân. Nhưng xuân năm nay có còn là xuân của ta không?

Mắt Vân chợt ướt, mây buồn như phủ giăng đêm đầy. Vân không hiểu mình đã thay đổi và trở thành yêu đuôi thế này từ bao lâu rồi, cảm giác cô đơn lảng lảng đến và ngự trị. Ta có một gia đình hạnh phúc không phải sao? Đủ, đủ hết mà. Chồng, cha mẹ chồng, lại còn có cả cô em gái nuôi nhỏ. Cô em gái mà đã tự nguyện chia xẻ nỗi lo âu của nàng, giúp đỡ nàng làm hết cả mọi việc kể cả chuyện chia xẻ hạnh phúc.

Không! Không! Không! Ta không thể xử dụng tiếng oán như thế, ta không thể vô cớ buồn phiền Bích Hàn vì tất cả mọi việc đều do chính ta sắp xếp. Ai bảo ta không thể sinh con làm gì? Nhưng còn cô em gái kia? Nó cũng nào có làm được gì đâu?

Thế giới loài người như một đám mây hỗn độn, trong tận cùng nhân tính chẳng có sự hiện diện của thần linh. Bích Hàn cứ đòi hỏi lẽ phải. Lẽ phải nào có trên đời này? Vân còn nhớ ngày đã gặp Hàn, nàng đã bị thu hút ngay bởi đôi mắt mở to rụt rè, ngập đầy mặc cảm, một đôi mắt hấp dẫn đối với những chàng trai thích làm người hùng. Vân đã cứu mạng cho Hàn. Hàn là đứa con gái ngoan ngoãn và đã trả ơn cho Vân. Trả ơn bằng cách cướp đi người chồng của nàng. Khốn nạn thật! Vân biết dù mình có là một nhà toán học đại tài đi nữa thì cũng không thể tính ra được cái lẽ phải của việc bên trong. Hay lạ đời chẳng qua chỉ là những việc ơn đền oán trả triền miên? Có lẽ thế! Ân oán đã bắt đầu từ thời hổ man. Thời của những con người sinh ra không biết để làm gì.

Có tiếng cửa mở, Vân ơ hờ ngẩng lên bắt gặp Hạo Thiên đang nện mạnh chân đi vào phòng khách. Có lẽ chàng không thấy Vân ngồi bên cửa nên thản nhiên lớn tiếng gọi vào nhà:

- Cô Liên ơi, cô Liên! Làm thức ăn nhanh lên cho tôi chứ?, trễ giờ mất rồi!

Trễ là chuyện đương nhiên rồi. Y Vân nhíu mày. Hôm nào cũng "Xuân miên bất giác hiểu", đêm xuân ngủ chẳng biết sáng, thì còn gì không trễ.

- Anh Thiên ơi!

Có tiếng Bích Hàn từ trong vọng ra, rồi cô bé xuất hiện với chiếc áo đỏ sậm và chiếc quần patte trắng phủ gót. Cô bé có vẻ vui lắm, đôi má đỏ hồng, cơn say ngủ vẫn chưa phai mờ trên mắt, một thứ phơi phơi của tình xuân. Bích Hàn đã đến giữa phòng với chiếc khăn quàng cổ trên tay, đến bên Hạo Thiên âu yếm quàng vào cổ chàng:

- Anh phải quàng thêm cái này, đừng y lại vào mặt trời, bên ngoài lạnh lắm đây. Cúi xuống thấp một ít nào, để em quàng vào cổ cho.

Hạo Thiên khom xuống, thừa dịp hôn nhẹ lên môi Hàn. Hàn né qua bên, đỏ mặt.

- Kỳ quá! Coi chừng người ta thấy bây giờ, họ cười chết.

Hạo Thiên tỉnh bơ:

- Cười gì? Không lẽ anh không có quyền hôn cả vợ anh à?

Y Vân nghe Hạo Thiên nói, càng thu mình sát hơn vào cửa sổ. Phải rồi, vợ! Một đôi vừa lứa, còn người đang thu mình ở cửa sổ đây là ai?

Cô Liên đã mang sữa tươi, bánh mì, trái cây và phô mai ra. Bích Hàn đỡ lấy bánh trét bơ lên cho chồng. Thiên ngấu ngiến 2, 3 miếng rồi đứng dậy định bỏ đi, nhưng Hàn kéo chồng lại nói:

- Không được, anh phải ở lại ăn hết bánh này mới đi được.
- Nhưng thế sẽ trễ mất, cô vợ ngoan tôi ạ!
- Nhưng em đã thoa bơ cho anh xong rồi này, Bích Hàn nung nịu nói - Bây giờ anh có ăn không?

Hạo Thiên vội quay lại:

- Anh ăn đây, không làm sao từ chối một việc gì với em được, nhưng đừng thoa thêm miếng nào khác nữa nhé, anh phải đến sở ngay không thôi chẳng còn kịp nữa.

Nhưng Bích Hàn đã chuẩn bị xong một miếng thứ hai, nàng tới trước miệng chàng với một nụ cười. Hạo Thiên há mồm nhìn cô vợ trẻ, chàng không thể từ chối, nên vòng tay qua kéo ngã Hàn vào lòng mình... Y Vân yên lặng theo dõi. Sự khó chịu nhen nhúm trong tim. Hừ! Sợ người ta cười thê mà mới bị kéo một cái đã ngoan ngoãn ngã vào lòng. Khoảng cách giữa Vân với Thiên và Hàn thật xa, nhưng Vân hồ ơ như trông rõ cả những sợi lông mi say đắm đang nhấp nháy trên mắt Hàn.

Hôn nhau xong, Thiên không buông Hàn ra ngay, chàng nhìn thẳng vào mắt Hàn với một giọng âu yếm.

- Hàn, anh không biết anh yêu em đến dường nào.

Bích Hàn đắm đuối nhìn lại, rồi mặt nàng áp sát vào ngực chàng.

- Thế anh yêu chị Vân bao nhiêu?

Vân nghe Hàn hỏi Thiên, tim chợt đập mạnh, nàng cố thu người ra sau màn cửa để không ai nhìn thấy và chờ đợi câu trả lời của chồng. Đời sống như ngưng hẳn. Thật lâu, thật lâu, Vân mới nghe Thiên nói:

- Y Vân và em khác nhau Hàn ạ! Y Vân có ý chí mạnh, là người đàn bà hiểu biết và có thể tự đứng vững trong khi em thì yêu đuối, tử mị và dịu dàng. Anh yêu cái toàn thiện và rắn rỏi của

Vân, nhưng anh cũng yêu cái yếu đuối và đậm ảm của em. Em hiểu chứ?!

Thật lâu không nghe Bích Hàn lên tiếng. Vân nhìn qua khe cửa. Trời! Họ lại hôn nhau. Tại sao lại hôn không biết chán chứ? Ở hồ như mấy thể kỷ trôi qua Bàn tay Thiên ve vuốt trên mặt Hàn:

- Nay con chim nhỏ của anh, hôm nay em định làm gì nào?

Bích Hàn cười khúc khích:

- Em đã có việc để làm. Hôm qua em mua chỉ xong rồi, định đan cho anh một chiếc áo.

Hạo Thiên có vẻ lo lắng:

- Đừng tự dày đóa thân xác mình quá nhé! Em cứ ở nhà, chiều anh sẽ mang thịt bò khô về cho em ăn.

Bích Hàn không quên dặn dò:

- Nhớ mua chocolat nữa nhé!

- Chocolat? Bây giờ em thích chocolat nữa sao?

- Không phải em thích.

Bích Hàn cười nói:

- Chị Y Vân đấy.

Ai mượn mi nhắc chàng? Y Vân cắn nhẹ môi, mồ hôi rịn ướt cả tay. Đừng giả vờ hiền đức, hiểu biết. Bản tính mi tử mĩ để thu phục lòng người. Ta biết, mi lúc nào cũng muốn tỏ ra ta đây giàu lòng nghĩ đến người khác. Mi muốn bố thí một chút tình cảm thừa thãi cho ta? Nhưng ta là gì? Ta đâu phải là kẻ vô tri, gỗ đá? Ta đâu thể nhận chút canh thừa cá cặn kia mà sung sướng được.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, phòng khách lại trở về cái yên lặng thuở ban đầu. Hạo Thiên có lẽ đã đến sở, Bích Hàn đã trở về phòng, Y Vân vẫn còn ngồi bất động bên cửa sổ, thần kinh cơ hồ như đã bị tê liệt hẳn, một phần ông quần bị nước mắt làm ướt đi. Trong nỗi đờn đau mập mờ, Vân nghe như có tiếng hát của Bích Hàn từ trong phòng riêng vọng ra, nàng cố gắng lắng tai, nhưng chỉ nghe rõ được mấy câu ngắn:

Tôi đã từng yêu say đắm.

Nên hiểu thế nào là tình yêu

Lúc nó đến ta không hề hay biết.

Thời gian qua ngây ngất tự bao giờ.

Nước mắt lại lăn xuống má. Vân nghĩ, bài hát nếu thay đổi một chút vẫn có thể thích hợp với nàng:

Tôi đã từng đánh mất tình yêu.

Nên hiểu được thế nào là đau khổ

Lúc nó đến ta không hề hay biết.

Khi hiểu ra rồi thì chỉ có đờn đau

Lệ rơi từng hạt trên khung cửa, Vân chùi mắt giọt này thì giọt kia lại chảy ra, mãi đến lúc nàng nghe tiếng bà Cao gọi cô Liên chiêm trứng, Vân mới sực nhớ. Bà mẹ chồng đã thức giấc, nàng không thể ngồi mãi phía sau màn cửa này. Lau sạch nước mắt, Vân bước ra. Bà Cao nhìn thấy nàng, giật mình hỏi:

- Nãy giờ con làm gì ở ngoài đó vậy?

- Dạ... dạ con...

Y Vân gượng nhoẻn cười, nàng đưa mắt nhìn về phía cửa:

- Con ngắm mấy con chim nhỏ, chúng chiu chít bên nhau thấy dễ thương lắm.

Trở về phòng, Vân tựa người vào cửa, tiếng hát của Bích Hàn như vẫn còn phảng phất đâu đây. Vân cố bịt kín tai nhưng vẫn không làm sao đuổi xua được những lưỡi dao nhọn. Nàng mở to mắt nhìn thẳng tới trước. Chiếc giường hai người nằm! "Nhớ khi xưa tình nồng không dứt, chàng như cánh bướm thiếp tựa cành hoa"... rồi và bây giờ chỉ còn là "nỗi khổ em mang, chàng chẳng màng". Vân lắc đầu xua đuổi. Không thể ngồi yên trong phòng này được. Tiếng hát cứ văng vẳng. Vân không chịu nổi sự cô đơn đang dần vạt tâm hồn. Nàng quơ vội chiếc áo khoác ngoài rồi khép cửa ra đi. Trên đường phố những bước chân lang thang vô định. Nắng thật tốt. Người qua lại thật đông. Vân thả trôi theo làn sóng cuộn cuộn, hết con đường này sang con đường khác. Ta chỉ là một chiếc bọt nước trôi theo sóng, lang thang. Qua bao nhiêu khúc rẽ, bao nhiêu hẻm to hẻm nhỏ, mắt cứ dán chặt vào những cửa hàng hai bên không tư tưởng, không ý thức, như một chiếc máy không tình không cảm, chỉ biết đi, tiến tới trước và tiến hoài không thôi.

Cuối cùng rồi cũng mỏi, không phải chỉ mỏi thôi mà còn đói. Đôi chân bắt đầu nặng và mắt cũng đã hoa. Bây giờ Vân mới sực

nhớ ra là từ sáng đến giờ, nàng chưa có lót một cái gì trong bụng. Vân thở dài, gọi một chiếc taxi và về nhà cha mẹ ruột mình.

Vừa bước vào cửa, nhìn khuôn mặt phúc hậu của mẹ, bao nhiêu uẩn ức trong tim như băng hoại hết. Vân tì tay ở cửa, mặt tái xanh. Bà Tiêu thấy cử chỉ của con, hoảng hốt.

- Y Vân! Con làm sao thế?

Y Vân sa vào lòng mẹ, òa khóc khiến bà Tiêu càng bối rối hơn, bà ôm lấy Vân, hỏi tới:

- Đừng! Đừng khóc! Có chuyện gì thế con? Có gì thì thủng thẳng nói, cha mẹ sẽ giải quyết cho.

Vân vẫn nức nở khóc. Khóc càng nhiều, nỗi buồn như càng vơi, lý trí cơ hồ trở lại, Vân ngồi xuống ghế nhìn mẹ:

- Mẹ ơi! Con đói quá!

Bà Tiêu đau lòng nhìn con gái. Vân vẫn không khác ngày xưa bao nhiêu. Lúc nhỏ, mỗi lần gặp chuyện bực mình ngoài đường là nhất định về nhà ôm mẹ khóc mách. Khóc lóc tí tê cuối cùng rồi lại than đói và sau khi no nê lại trở buồn làm vui. Đó là chuyện ngày xưa, nhưng Vân bây giờ đâu còn trẻ thơ nữa? Lớn rồi, lập gia đình rồi, biết vui, biết buồn những bằng khuâng của người lớn. Bà làm sao có thể xoa dịu hay hiểu rõ để cảm thông nỗi buồn của con như ngày xưa?

Sau khi ăn xong một tô mì lớn, Y Vân có vẻ tỉnh táo hơn, nàng yên lặng thu mình trên salon. Đúng như điều bà Tiêu dự đoán, bây giờ Vân không buồn nhắc lại những giọt nước mắt đã trôi qua của nàng. Khi được bà nhắc khéo, Vân chỉ lắc đầu đánh lảng:

- Không có gì cả mẹ ạ, chỉ tại lúc này tình cảm con không được bình yên như xưa.

Bà Tiêu hiểu, có hỏi đến cùng thì cũng không giải quyết được gì, chuyện riêng tư của con chỉ có con mới đủ thẩm quyền giải quyết. Đúng lúc đó, Tiểu Kỳ bế con bước ra, thằng bé vừa giáp thoi nôi đã bập bẹ với ngôn ngữ mới học, nó không lúc nào chịu ngồi yên, hết bờ này lại sang nơi khác. Vân nhìn cậu cháu mუმ mუმ, lòng càng nặng hơn. Rồi thời gian cũng phôi pha. Sống bên cha mẹ, Vân tìm được bình yên cho tâm hồn. Mãi đến tối khi nhận được điện thoại thúc dục của Hạo Thiên, lòng Vân mới chùng

xuống. Nếu còn như ngày xưa thì chắc chắn Hạo Thiên đã mang xe đến rước Vân về rồi. Còn bây giờ? Chỉ có một lời ngắn ngủi qua giây nói : " Về nhé, khuya rồi đấy!"

Nhưng về để làm gì? Để chứng kiến cảnh âu yếm của hai người à? Vân nhíu mày. Nàng ơ hờ như vẫn nghĩ ngợi và không còn ý định về nhà.

- Y Vân!

Tiêu Chân Phong không biết đến trước mặt Vân tự bao giờ.

- Vân! Theo anh thì em đại gì để cuộc đời phải kéo dài trong khổ sở thế này mãi? Làm gì cứ như đưa mắt hôn, ngơ ngẩn ngẩn. Chuyện giải quyết sông phẳng là xong! Em đừng vội cho là anh làm ngang, anh hiểu chuyện lắm. Tình yêu không bao giờ có hạnh phúc với sự hiện diện của một người thứ ba. Em phải quyết định. Việc cần thiết phải làm ngay bây giờ là đưa Bích Hàn trả về cha mẹ nó. Trên đời này chỉ có một người đàn bà ngu xuẩn nhất là em thôi. Nó là gì mà lại phải chia chồng cho nó? Nếu em chẳng chịu nghe lời anh là chẳng bao giờ em tìm được nguồn vui; đó là chưa nói Hàn nó cũng nào khác gì em, nó có sinh để được gì đâu?

Y Vân mở to mắt nhìn anh ruột, lâu lắm nàng mới thấy anh nói được một câu có lý. Phải rồi. Chuyện không phải không giải quyết được nữa.

Tối hôm ấy, Vân về nhà, trời đã khuya lắm rồi. Khi dùng chìa khóa riêng mở cửa bước vào trong, nàng thấy nhà tối đen chứng tỏ ai cũng đã về vị trí nấy và đã an toàn trong giấc điệp. Bích Hàn và Hạo Thiên giờ đang làm gì? Vân tự hỏi. Có lẽ họ đang thì thầm bên gối. Và nàng thở dài lặng lẽ bỏ về phòng riêng của mình. Nhưng vừa bật đèn lên, Vân đã giật mình khi thấy Thiên đã nằm sẵn trên giường, với nụ cười ranh mãnh:

- Anh đợi em lâu quá!

Thiên nói, mắt thật đen.

- Chuyện gì mà nói lâu đến giờ này mới về?

Vân yên lặng cởi áo ném xuống giường, không buồn nhìn mặt chồng:

- Tại sao anh nằm ở đây?

Thiên chau mày:

- Em nói thế là nghĩa sao? Giường này không phải là giường của anh à?

Vân nhếch mép:

- Giường của anh ở phòng bên kia.

- Vân!

Thiên nắm lấy tay Vân, mắt nhìn sâu vào mắt vợ:

- Em làm sao thế? Giận à? Nếu anh không lầm, anh nghĩ có lẽ em đang ghen với Bích Hàn?

Ghen? Tôi thế này mà ghen với nó? Y Vân giận run nhưng nói chẳng thành lời. Đôi mắt trêu cợt của Hạo Thiên như càng lúc càng mở to. Trời đất! Đây là chồng ta đây sao? Người mà nàng hết lòng yêu mến, yêu ngay từ lúc mới bắt đầu biết yêu? Nước mắt rịn ra bờ mi, bao nhiêu sự lạnh lùng lúc đầu tan biến hết, Vân cúi xuống.

Thiên ôm chặt vợ trong lòng, chàng hôn cuồng nhiệt. Bao nhiêu bất mãn, chờ đợi, oán hờn của Vân lần lượt tung bay cao, bay xa. Hãy giữ chặt em, anh Thiên. Trái tim Y Vân như gào thét. Đừng bao giờ xa em nữa anh nhé! Anh Thiên! Anh Thiên! Tim Vân rối loạn, nàng cảm thấy toàn thân ngập đầy hơi ấm và bao nhiêu đau khổ đã tan thành bọt nước.

Mấy phút sau, tất cả lại trở về bình thường. Vân nằm trong vòng tay chồng, nghịch ngợm những sợi tóc rối:

- Anh Thiên!

- Hử

- Anh yêu em không?

Vân ngại ngùng hỏi, Thiên trả lời qua cơn mê ngủ:

- Dĩ nhiên rồi, Bích Hàn ạ!

Tim Vân đập mạnh. Tại sao Thiên lại gọi ta là Bích Hàn? Nhưng Vân cố không tin, hỏi tới:

- Anh nói gì thế?

- Anh bảo là anh yêu em, Bích Hàn ạ!

Thiên lập lại, giấc ngủ lập lờ. Vân nổi giận tung mền nhảy xuống giường. Không thể để sự việc khốn nạn này kéo dài mãi,

không chịu được rồi! Vân mở đèn, choàng áo vào Hạo Thiên cũng giật mình tỉnh hẳn, cơn buồn ngủ đã bay thật xa:

- Em làm gì thế, Y Vân?
- Phải giải quyết vấn đề mới được.

Vân nói như hét

- Em không thể để nó ở chung với em nữa.

Và Vân mở cửa chạy ra ngoài. Thiên hoảng hốt đuổi theo:

- Y Vân! Y Vân! Em làm gì vậy?

Y Vân đã xông vào phòng Bích Hàn, nàng bật đèn lên và gọi lớn tên Hàn:

- Bích Hàn! Ngồi dậy ra đây tôi muốn nói chuyện với cô.

Bích Hàn giật mình mở mắt. Chưa kịp tỉnh ngủ, nàng tuột nhanh xuống giường:

- Chi thế hở chị?

Vân bước tới cạnh, giọng lớn và cương quyết:

- Tôi không còn là chị cô nữa, cô đừng bao giờ gọi thêm tiếng chị gì hết, tôi đến đây chỉ muốn cho cô biết, ngày mai cô phải dọn ra khỏi nơi này, tôi không muốn thấy mặt cô từ đây về sau.

Bích Hàn ngạc nhiên, tái mặt:

- Chị Vân! Em... đã làm gì lầm lỗi với chị?
- Không phải cô lỗi mà lỗi ở tôi.

Y Vân hét:

- Nếu xưa kia tôi chẳng cứu cô, không mang cô về nhà họ Cao này và nhất là đừng để cô ngã vào lòng anh Thiên thì tôi đã không phải khổ sở thế này. Bây giờ tôi hối hận, tôi thấy mình quả ngu dốt thật! Kể từ kiếp trước tôi đã nợ cô, nhưng bây giờ nợ đã trả xong rồi, mai cô đi đi, tôi không muốn san sẻ hạnh phúc với cô nữa, tôi không nhường chồng mình cho một người đàn bà nào khác nữa hết. Tôi cũng không mong cô sẽ cho con cho cái cho chúng tôi, nếu cô còn hiểu biết, từ rày về sau xin cô đừng quấy rầy chúng tôi nữa.

Hạo Thiên bước tới, mặt tái xanh:

- Y Vân! Em không có quyền làm như vậy.

- Em không có quyền?

Vân quay lại trừng mắt nhìn chồng

- Tại sao em lại không có quyền? Em là vợ anh mà. Trừ trường hợp anh không còn yên em, anh cứ ly dị rồi muốn cưới Bích Hàn thì cưới.

Hạo Thiên cứng môi:

- Y Vân! Em biết là chẳng bao giờ anh lại ly dị em.

- Vậy thì anh phải xa Bích Hàn, nếu không anh phải chọn một trong hai đứa.

Quay đầu lại nhìn Bích Hàn, Vân lớn tiếng:

- Sao? Bây giờ cô định sao? Cô đi hay không nói đi chứ?

Bích Hàn ngồi yên, mắt mở lớn, chỉ có nước mắt trên khuôn mặt không còn máu:

- Chị... Vân!

- Đừng gọi tôi là chị nữa.

Vân hét. Hạo Thiên bắt bình can thiệp.

- Y Vân! Tại sao hôm nay em trở chứng như vậy. Em nghĩ coi, ngay từ đầu chính em đẩy Bích Hàn vào lòng anh cơ mà? Tất cả sự việc xảy ra bây giờ đều là do em sắp đặt hết. Bích Hàn là người chứ không phải vật vô tri, em muốn đẩy người ta vào cuộc đời rồi kéo ra lúc nào mặc ý sao? Đừng tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn vậy là không có lương tâm hiểu không?...

- Em tàn nhẫn? Em không có lương tâm? Y Vân hét - Nếu em không tàn nhẫn như thế, một ngày kia kẻ bị đuổi đi hẳn là em chứ không phải ai khác.

Bích Hàn rời khỏi giường, nàng tiến về phía hai người như kẻ mộng du:

- Em xin anh chị đừng cãi nhau nữa. Không có gì hết.

Hàn run rẩy nói

- Em từ đâu đến thì sẽ trở về nơi đó. Em sẽ đi, chẳng có gì hết, anh chị đừng lo.

Nói xong, chân nàng quy xuống, mắt tối sầm lại. Hàn ngã xuống thảm và không còn biết gì nữa.

CHƯƠNG 22

Khi Bích Hàn tỉnh lại, thấy mình nằm trên giường, trán đắp khăn lạnh. Nàng bắt đầu nghe tiếng người xì xào rồi phân biệt được giọng trách móc của bà Cao:

- ...Nửa đêm nửa hôm làm gì náo động cả nhà, thế này thì còn thể thống gì nữa chứ! Y Vân! Con là người hiểu biết, sao con lại để chuyện xảy ra thế này? Còn Hạo Thiên, con là đàn ông mà, chuyện phòng the phải sắp xếp thế nào cho êm thấm mới phải chứ sao lại để tùm lum như vậy? Con phải biết trách nhiệm...

Bích Hàn cố chuyển mình ngồi dậy, nhưng cơn chóng mặt quay mòng. Ngoài sự khó chịu ở đầu, tim Hàn còn nhói đau, cả một cơ thể ê ẩm, từng sợi thần kinh, từng thớ thịt như tê liệt. Sự cử động của Hàn làm chiếc khăn đắp trán rơi xuống. Hạo Thiên vội đỡ Hàn ngồi ngay lại. Mặt chàng nhợt nhạt, lo lắng:

- Bích Hàn! Em thấy khỏe hơn chưa?

- Em... em khỏe lắm!

Hàn gượng cười

- Em xin lỗi hết mọi người, tại em bị chóng mặt...

Thấy Bích Hàn đã tỉnh dậy, bà Cao có vẻ yên tâm, thở ra:

- Vậy là xong, bây giờ sắp tới, mấy người không có quyền lộn xộn nữa nhé. Hạo Thiên gắng khuyên nhủ cả hai, mẹ buồn ngủ lắm rồi, phải đi ngủ mới được.

Bà Cao ra khỏi cửa, thuận tay đóng kín lại. Bích Hàn bây giờ mới thấy Y Vân ngồi bên cạnh giường, tay cầm mù xoa thút thít khóc. Tiếng khóc làm Hàn xúc động, nàng rụt rè đưa tay nắm lấy chéo áo Vân:

- Chị... chị... Em vẫn còn có thể gọi chị là chị chứ?

Y Vân ném khăn tay, nhoài tới ôm chầm lấy Hàn, mắt nàng sưng húp vì khóc:

- Bích Hàn! Bích Hàn! Chị điên thật, chị đã không kiểm soát được những gì mình đã làm, đúng ra chị không nên nói những lời như thế. Chị không cố tình muốn vậy. Bích Hàn! Chị vẫn là chị của em... Em hiểu chứ?

Bích Hàn xiết chặt Vân khóc ngất:

- Lỗi tại em hết, em làm bậy. Chị cứ mắng cứ chửi, nhưng... nhưng đừng bao giờ bỏ em hết...

- Không! Không bao giờ nữa đâu Bích Hàn ạ!

Vân lộ vẻ xúc động.

- Đó là lỗi ở chị, chị đã nổi giận vô cớ. Hãy tha chị nhé em, những điều gì chị nói ban nãy, em đừng để ý gì hết, đừng bỏ vào tim, chị em ta vẫn là chị em của ngày nào, em phải quên hết, quên hết đi nhé!

Hạo Thiên bước tới, ôm chặt hai người:

- Nghe anh này, chuyện vừa xảy ra, ta cứ xem như một cơn ác mộng, bây giờ ác mộng đã trôi qua rồi, anh cảm không muốn ai nhắc tới nữa, phải đắm âm như cũ, ta sẽ chung hưởng hạnh phúc, phải đi hết quãng đời còn lại bên nhau. Anh mà mất một trong hai em là anh không sống nổi.

Bích Hàn yên lặng tựa đầu vào ngực Thiên. Và thế là giông tố trôi qua. Y Vân đứng dậy, trước khi trở về phòng, nàng đặt tay Hàn lên tay Thiên:

- Anh Thiên ở đây với Hàn nhé!

Và quay sang Hàn:

- Hàn không buồn chị chứ?

Hàn chỉ thở dài:

- Làm sao em có thể buồn chị được?

Và khi Y Vân bỏ đi rồi, Hạo Thiên nằm xuống ôm Hàn vào lòng. Nhìn khuôn mặt tái xanh của Hàn, Thiên hoảng hốt:

- Em bệnh rồi, để anh đi gọi bác sĩ mới được.

Bích Hàn giữ chặt Thiên:

- Đừng anh, em không bệnh gì cả, em chỉ lạnh một chút, ngủ một giấc là sẽ khỏe lại ngay.

Hạo Thiên tin lời vợ, xoa nhẹ những sợi tóc trên trán Hàn. Nhìn khuôn mặt có vẻ suy tư của vợ, chàng thắc mắc:

- Bích Hàn! Em lại nghĩ gì nữa đấy?

Bích Hàn lắc đầu chỉ nói:

- Em... yêu anh.

Thiên xiết chặt cô vợ trẻ trong vòng tay, tim bỗng đau nhói. Chàng hôn lên môi Hàn và được phản ứng lại bằng một nụ hôn thật nồng nàn, nồng nàn đến độ ngạc nhiên.

- Bích Hàn! Em đã khỏe lại rồi chứ?

- Vâng.

- Mai anh sẽ xin phép nghỉ một ngày, anh ở nhà chơi với hai em.

Bích Hàn lắc đầu:

- Đừng! Đừng anh! Anh làm thế cha mẹ sẽ nghĩ ngờ không hiểu giữa chúng ta đã có chuyện gì xảy ra.

Hạo Thiên cúi xuống:

- Nếu thế em phải cho anh thấy rõ bằng chứng là em khỏe mạnh thật.

- Vâng.

Bích Hàn rúc đầu

- Nhưng bây giờ em buồn ngủ quá!

- Vậy thì ngủ đi.

Hạo Thiên nói như vỗ về trẻ thơ

Buổi sáng, Hạo Thiên sửa soạn đến sở, Bích Hàn vẫn còn ngủ mê. Giấc ngủ chẳng bình an vì Thiên cứ bắt gặp những cái chau mày trên mắt vợ trẻ. Sợ Hàn bị đánh thức, Thiên lặng lẽ rút lui ra ngoài.

Y Vân thức dậy tự bao giờ, đang thúc hồi cô Liên dọn thức ăn điểm tâm. Thấy Thiên bước ra, nàng có vẻ ngại ngùng lảng sang nơi khác. Thiên bước tới ôm ngang người vợ:

- Em còn giận anh à?

Y Vân lắc đầu:

- Anh không giận em đã là may lắm rồi.

Thiên xúc động:

- Y Vân! Lúc xưa em đã từng nói "anh không phải là người đàn ông duy nhất trên đời này cùng lúc yêu hai người đàn bà". Vậy thì thú thật, bây giờ anh không biết trách ai hết. Trách định mệnh hay trách chính mình? Cả hai em đều đẹp, anh không thể bỏ rơi một người nào được hết. Y Vân, em hiểu cho anh. Đừng giận anh nữa nhé!

Y Vân lắc đầu:

- Có trách là trách em ích kỷ và hẹp hòi.

Vân rút nước mắt.

- Lỗi em không thể tha thứ được, em quá vô tình. Có lẽ Bích Hàn nó buồn em lắm!

- Em cũng hiểu cho Bích Hàn. Thiên nói - Nếu em đừng nhắc chuyện cũ đó nữa, chắc chắn Hàn sẽ không để tâm đâu. Hàn không biết thù hận là gì, tính cô bé như thế ấy, nhất là với em nữa.

Y Vân gật đầu:

- Chính vì thế mà em bị bứt rứt mãi.

Hạo Thiên nhìn sâu vào mắt vợ:

- Y Vân! Em với Hàn đều là những người đàn bà toàn thiện, chỉ có anh là vô đức vô tài. Không biết anh phải làm gì mới đền bồi đủ tình các em dành cho anh. Anh muốn lúc nào cũng có hai em bên cạnh anh hết.

- Anh Thiên! Anh cứ an tâm.

Y Vân trấn an

- Chuyện hôm qua em sẽ không bao giờ để nó xảy ra một lần thứ hai nữa, anh cứ đến sở đi, không có gì hết.

Hạo Thiên cười, yên ổn đặt nệm lên trán vợ rồi ra đi.

Cả một buổi sáng ngồi trong phòng làm việc, đầu Thiên cứ để đâu đâu. Không có một việc gì thanh toán sòng phẳng. Họa đồ vẽ hư, tính toán sai lệch. Sau cùng không chịu được, chàng điện thoại về nhà. Người tiếp điện thoại là Y Vân.

- Tất cả bình yên cả chứ?

- Vâng.

- Bích Hàn dậy chưa?

- Dậy từ lâu rồi, hiện đang ở cạnh em. Anh muốn điện thoại với Hàn chứ?

Thiên do dự. Dù sao cũng sắp đến giờ về rồi, chộc giận tự ái Vân nữa là khổ, chàng lên tiếng:

- Thôi khỏi, anh chỉ muốn biết ở nhà bình an không thôi.

- Không có gì xảy ra hết, Bích Hàn đang chọn chỉ đàn áo cho anh đây.

Thiên an tâm:

- Thế còn em, em đang làm gì?

- Em với mẹ phụ Hàn gỡ chỉ.

Thiên mỉm cười, chàng hình dung cảnh ba người đàn bà đang bận rộn vì chàng mà lòng vui sướng. Chuyện tuy chẳng có gì nhưng đủ sưởi ấm tim Thiên.

- Hay lắm! Hôm nay anh sẽ về sớm. Ở nhà thích ăn gì? Có cần anh mang về không?

- Thôi khỏi anh ạ.

Vân nói

- Thịt bò khô với Chocolat tối qua anh mang về còn nguyên đấy, em với Hàn chia nhau được rồi. À mà này, mẹ bảo nếu anh có đi qua tiệm cơm chay Dật Hoà, nhớ mua về cho người một ít mì căn.

- Ờ nhớ rồi, tí nữa sẽ gặp nhau.

Thiên đặt ống nghe xuống, gánh lo đã trút, mưa bão đêm qua ò ạt đến rồi cũng rút đi thật nhanh. Không thể trách Y Vân được, vì không ai không nghĩ đến hạnh phúc của mình. Thiên cầm bút chì lên, nhưng khi nghĩ đến Vân và Hàn, chàng lại thờ thẩn. Thiên không hiểu những người đàn ông đời trước 5 thế 7 kiếp rồi đời sống của họ phân xử ra sao? Tại sao chàng chỉ có hai người thôi mà đã gặp quá nhiều rắc rối?

Buổi trưa, Thiên mang mì căn về Để Bích Hàn và Y Vân vui, chàng đặc biệt mua thêm món bánh hạnh nhân cho Hàn và mứt hạt sen cho Y Vân. Ngoài ra Thiên còn kiếm thêm hạt dưa, đậu

phụng... Bốn năm gói lồng chông mang về nhà Vừa bước tới cửa chàng đã gọi:

- Bích Hàn! Y Vân đâu! Ra phụ anh mang vào này.

Y Vân xuất hiện, cười ngất:

- Trời đất ơi! Anh làm gì mà như sắm quà Tết vậy? Mua chi lắm thế này?

Hạo Thiên bước vào phòng khách. Bà Cao và Vân phụ chàng mang quà xuống. Nhìn quanh, chàng không thấy Bích Hàn đâu, chỉ thấy một đồng chỉ đã gỡ xong trên salon. Bà Cao và Y Vân thật vui, mở từng gói một. Nhà không có gì khác lạ, Thiên không dám lộ vẻ lo lắng thái quá, chàng chỉ làm bộ hỏi:

- Ủa! Còn Bích Hàn đâu? Sao không ra ăn chứ?

Y Vân với chiếc miệng đầy mút hạt sen, trả lời:

- Bích Hàn đi công chuyện rồi.

- Đi rồi?

Hạo Thiên linh cảm chuyện không hay:

- Bích Hàn đi đâu?

- Hàn bảo xuống phố mua thêm kim đan, loại kim ở nhà to quá sợ đan không đẹp.

Y Vân nói và chăm chú nhìn chồng. Sắc mặt nàng cũng từ từ thay đổi.

- Nhưng Hàn xuống phố cũng lâu lắm rồi. Em nhớ rồi, chợ siêu thị ở đối diện đây cũng có bán kim đan mà?

Hạo Thiên bỏ gói giấy còn lại trên tay xuống, chàng băng qua hành lang đẩy cửa phòng Bích Hàn. Tất cả đồ vật vẫn nằm yên chỗ cũ. Chàng thở phào nhẹ nhõm. Những vật trang điểm trên bàn nằm yên. Chiếc áo khoác ngoài còn vắt trên thành ghế. Quyển sách "Cảnh Hoa Duyên" xem dở còn nằm yên. Mấy cuộn chỉ màu lằn lóc trên giường ngủ. Chắc không có gì xảy ra đâu. Thiên trấn an, chàng bước tới tủ áo. Mở cửa tủ ra, áo từng chiếc thẳng nếp còn treo nguyên chỗ cũ. Thiên lại bước tới giường gỡ gối lên. Trống trơn. Không có gì hết. Vậy là Bích Hàn không có bỏ đi, vì nếu đi không lẽ không mang theo gì cả. Nhưng mà... Thiên đứng trước bàn viết, chàng kéo học tủ ở ngăn giữa. Đột nhiên trái tim Thiên như chìm sâu tận đáy biển. Trong học tủ, chiếc vòng cẩm thạch

không bao giờ rời khỏi tay Hàn nằm yên trên tờ giấy trắng. Thiên rút mảnh giấy ra. Chân chàng muốn sụm xuống, mắt như muốn hoa lên. Chàng run rẩy mở ra đọc:

"Đời sống do anh chị cứu.

Niềm vui do anh chị cho

Hạnh phúc do hai người ban bố

Tình yêu cũng nhờ anh chị mới hiểu được.

Bây giờ tôi phải rời khỏi đây.

Vì đã nhìn rõ được cuộc đời chính mình.

Có ở lại chưa hẳn là ý nghĩa.

Chỉ làm vỡ nát niềm vui của kẻ khác thôi.

Đừng bảo là tôi vô ơn.

Vì bây giờ có tỏ bày sao cũng vậy.

Tiếc đời quá nhiều cảnh khổ

Lẽ phải và công bình ở đâu?"

Bức thư rơi nhanh xuống đất. Thiên đứng bất động thật lâu. Mãi lúc sau chàng mới nghe có tiếng thút thít ở sau lưng. Hạo Thiên lão đảo bước đi như người say rượu. Y Vân đuổi theo:

- Anh ơi! Anh đi đâu đấy?

- Đi tìm Hàn.

Thiên đáp:

- Phải đưa Hàn về, vì Hàn chỉ là con chim nhỏ chưa đủ lông đủ cánh. Rời khỏi nơi này Hàn sẽ chết. Trước khi Hàn chết, anh phải mang nàng về đây.

Y Vân ngược mắt đầm lệ nhìn chồng. Gương mặt Thiên tái xanh. Y Vân sợ hãi, khóc lớn:

- Anh Thiên!...

Hạo Thiên như kẻ chợt tỉnh cơn mộng du, chàng nhìn Vân, rồi quay lại nhặt chiếc vòng cẩm thạch:

- Hàn đi rồi! Không mang theo một cái gì hết kể cả chiếc vòng cẩm thạch. Nàng hờn dỗi bỏ đi, thế này... thế này thì đi đâu?

Y Vân khóc to hơn:

- Lỗi ở em hết, tại em Hàn mới bỏ đi, em phải tìm Hàn trở lại mới được.

Và nàng định chạy ra ngoài. Bây giờ đến phiên Thiên ngăn giữ:

- Em định đi đâu?

- Đi đâu miễn tìm được Hàn thì thôi, tìm không được em cũng đi luôn không về.

Mắt Thiên đỏ ngầu:

- Anh đã mất một người rồi, anh không thể để mất thêm người thứ hai. Em không được đi đâu hết.

Vân đứng yên nhìn chồng, trong tia mắt, lộ sự khiếp sợ, lo lắng, ăn năn và đau khổ. Rồi Vân ngã vào lòng Thiên khóc ngất.

- Sẽ không bao giờ em xa anh. Anh Thiên! Chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm Hàn, đến bao giờ tìm được thì thôi.

CHƯƠNG 23

Ba tháng trôi qua.

Một buổi tối, thành phố Đài Bắc về đêm bao giờ cũng rực rỡ, trời vừa ngã màu là đèn đủ ngọn chiếu sáng. Ánh sáng mang lại sức sống cho con đường tấp nập. Thành phố đã trở mình. Xe đạp diu qua lại, người như nước chảy Đèn đủ màu chớp tắt quay cuồng. Trên các cửa hàng ăn, vu trường, rạp hát, tiếng nhạc vang vang đánh thức bóng đêm. Đây là giờ phút để con người giải trí, mua vui, để quên hết những nhọc nhằn trong ngày.

Ở gần khu Tây Môn, có một vũ trường tên Ngọn Gió Xanh. Ngọn Gió Xanh chỉ là một khiêu vũ trường bậc trung. Không lớn nhưng cũng không nhỏ. Ban nhạc chỉ có hơn 10 người, họ đang trình tấu một điệu nhạc Valse. Ánh sáng tỏa từ quả cầu xoay trên trần nhà đỏ, xanh, vàng, tím. Đèn piste nhảy mờ nhạt, những chiếc bàn nhỏ vây quanh piste với hồng lạp, bạch lạp trữ tình. Khách di động diu dặt theo âm thanh. Bích Hàn mặc chiếc áo dài xường xám màu xanh lục đậm, những râu chuối lông lánh trên cổ và bông tai, nàng đang bước theo tiếng nhạc bên một ông khác mập mập lớn tuổi. Bước Valse khá thuần. Hàn nhảy giỏi không kém khách. Còn nhớ cách đây ba tháng lúc mới đến, Hàn không biết một điệu vũ nào cả, nhưng bây giờ từ Rumba, Cha Cha Cha, Mambo, À Go Go, Valse, điệu nào nàng cũng nhảy được, không những nhảy được mà còn nhảy thuần thục. Bản năng thích ứng của con người là một yếu tố sinh tồn. Bích Hàn chỉ cần 3 tháng đã từ một thiếu nữ yếu đuối biến thành một vũ nữ thơm tho với biệt danh "Mỹ Nhân Băng Sơn". Đó là biệt danh mà anh chàng ca sĩ Trần Nguyên gán cho Hàn. Trần Nguyên là ca sĩ cột trụ của phòng trà này. Chàng rất trẻ, tốt nghiệp đại học, thi hành quân dịch xong rồi không làm gì hết, nhảy vô chốn đèn hồng làm nghề ca hát. Khi Bích Hàn thắc mắc, Nguyên chỉ nhún vai nói:

- Tại tôi thích hát, biết làm sao bây giờ
- Vậy sao không đi học nhạc?

- Tôi không thích học nhạc, tôi chỉ thích hát, hát những bạc nhạc thời trang, hát dân ca và chuyện tình của tôi.

Chuyện tình của hân? Bích Hàn thở dài. Ai cũng có chuyện riêng hết. Nơi vũ trường không phải là chốn để tỏ tình, khách đến đây phần lớn là để mua vui. Gia đình họ không êm ấm, hạnh phúc không đủ sưởi ấm tâm hồn, họ mới đến, và vũ nữ như những cánh hoa cần thiết xoa dịu, mặc tình họ ôm ấp. Một cảm giác chua xót len lỏi trong hồn. Người đẹp Băng Sơn! Cái danh hiệu do sự từ chối qua đêm của Hàn với khách tạo thành. Trần Nguyên nhiều lúc ngạc nhiên với Hàn:

- Cô tưởng nghề này có thể sống cao thượng được sao? Khách đến đây đâu phải để nhảy không? Cô giữ cao giá hay làm đom chỉ thiệt thôi, đừng tưởng khách họ nể vì mình.

- Tôi không cần ai trọng tôi.

Hàn cười buồn nói

- Đã bước chân vào nghề này, còn muốn làm cao thế nào nữa chứ?

Xoay cốc rượu trong tay, Hàn tiếp:

- Chẳng qua tôi chỉ muốn sống cho mình, cho lương tâm và...

Hàn ngưng lại nửa chừng, vì lúc ấy trong đầu nàng bóng Thiên hiện ra.

- Có phải vì cái anh chàng ngu dốt của cô không?

Trần Nguyên kêu lên.

- Man Ni đúng là khờ thật.

Man Ni là cái tên trong vụ trường của Hàn, do ông quản lý chọn. một cái tên thật tầm thường, nhưng giữa chốn ăn chơi này, có là tên gì cũng vậy thôi, Hàn không quan tâm lắm đến chuyện đó một người đàn bà để mua vui cho thiên hạ, thì tên họ có kêu lắm cũng đâu nhằm nhò gì? Hàn như đã quên tên mình, cái tên Du Bích Hàn của bao nhiêu năm trước, từ khi đặt chân vào vũ trường Ngọn Gió Xanh. Điệu Valse dứt, Hàn cùng khách trở lại bàn. Gã đàn ông họ Ngô và thương được người ở đây gọi là ông chủ Ngô, một Huê kiều từ Phi Luật Tân về nước và là khách thường trực nơi này. Ngay lần đầu tiên vừa trông thấy Bích Hàn, gã đã mê ngay và gọi nàng là "cô tiên nhỏ". Tiên bạc vạn năng. Đánh đổi một tiếng cười. Đời lúc nào cũng mâu thuẫn bi đát như vậy.

Bây giờ đến lượt Trần Nguyên lên hát, vẫn bản nhạc cũ "Bài Hát Cho Người Tình Nhỏ", trong bộ âu phục và phê, cà vạt cùng màu Trong bóng tối, Nguyên vẫn có thói quen mang kính râm, và chàng thường đùa bảo đó là màu của bí mật. Nguyên cầm micro trên tay, vẫn ung dung, vẫn giọng ca ấm, bản nhạc buồn trôi khúc:

"Khi tôi còn là cậu bé con.
Tôi có quen một nàng con gái nhỏ.
Nàng rất xinh.
Và giữa chúng tôi ngập đầy tiếng cười.
Nỗi vô tư như hoa với mộng.
Không buồn phiền, không âu lo
Đời chỉ là những lời chim riu rít.
Chúng tôi đã mơ ước mãi bên nhau.
Mộng trẻ con nhiều quá.
Nhưng sự trưởng thành lại đến quá nhanh.
Một ngày kia.
Gã đàn ông xa lạ từ đâu đến.
Gã quyến rũ nàng bằng thể giới đẹp.
Bên kia bờ đại dương.
Và họ đã cùng cánh chim sắt.
Mịt mù nơi xa thăm nghìn trùng.
Cũng từ đó.
Thế giới mộng mơ của tôi biến mất.
Ngày qua ngày, trưởng thành trong tuổi vô duyên.
Tôi không buồn không trách.
Tôi chỉ nhớ hoài.
Một người tình bé bỏng đã qua đời tôi"

Bích Hàn nâng cốc rượu, lắng nghe lời hát trầm buồn của Nguyên. "Người con gái bé bỏng". Bản nhạc nghe qua đã bao nhiêu lần rồi mà vẫn thấy hay. Ngay đầu tiên khi đến với Ngọn Gió

Xanh, vẻ trẻ trung nhưng không biết cười của Nguyên đã thu hút nàng. Không phải yêu mà là một sự chú ý kỳ thú. Vì vậy có một đêm, khi bên ngoài trời mưa như trút nước, ầu ơ khách, Nguyên đến làm quen với Hàn. Họ cùng uống một chút rượu. Cái say ngà ngà làm Hàn bạo dạn hỏi:

- Tại sao cứ hát mãi bản nhạc này vậy?

Nguyên đã thành thật:

- Vì đây là chuyện đời của tôi. Một chuyện quá bình thường mà người thanh niên nào cũng có thể gặp, phải không?

- Vâng.

Hàn nhấp rượu

- Anh có chuyện riêng của anh, tôi cũng có chuyện riêng của tôi, chuyện anh bình thường nhưng chuyện của tôi lại ly kỳ như không có thật, nó xảy ra cùng thời của chúng ta.

- Man Ni có thể kể tôi nghe không?

Thế là Hàn kể. Chuyện thế nào nàng kể hết ra thế ấy. Có lẽ tại rượu, có lẽ tại mưa mà cũng có lẽ lại vì buồn hay vì giọng hát của Nguyên?

Trần Nguyên nghe xong đã nhìn Hàn hỏi:

- Thế bây giờ Man Ni còn yêu người anh rể của Man Ni nữa không?

Hàn gật đầu:

- Còn anh? Anh vẫn yêu người bạn gái nhỏ của anh chứ?

Nguyên cũng gật đầu.

Từ đó hai người như bạn. Mỗi đêm tan giờ, Nguyên thường ghé qua nhà Hàn chơi. Đó là căn nhà mượn, nhỏ thôi nhưng rất ngăn nắp. Hàn thường mời Nguyên đến hàn huyên, nhưng giữa hai người chỉ có tình bạn, một thứ tri kỷ tuyệt đối chưa có gì xảy ra hết. Chẳng qua chỉ vì cảm giác "Cùng là người lạc lõng trong đời. Gặp nhau cùng cảm nỗi sầu của nhau" vậy thôi.

Một hôm, Trần Nguyên đã mang đến một tờ báo, chàng đưa mục rao vặt cho Hàn xem, hỏi:

- Có phải người ta đăng báo tìm Man Ni đây không?

Hàn đọc báo, một mảnh nhắn tin nhỏ làm nàng đỏ mắt:

"Bích Hàn. Hồi hận không còn kịp, nhớ nhau đến bao giờ? Hãy trở về đừng xa nhau nữa nhé em! Vân Thiên"

Hàn ngẩng đầu lên, cười buồn:

- Vâng, tìm tôi đây, bản tin này đăng cả tháng nay rồi, tôi đã đọc thấy từ lâu.

Nguyên thắc mắc:

- Vậy sao không về đi, Man Ni còn yêu hấn mà?

- Về rồi chuyện cũ lại tái diễn. Hàn nói - Chuyện không vui xảy ra một lần là có thể xảy ra hoài. Vậy thì về chỉ để lại phải bỏ ra đi?

Và Hàn cúi đầu thở dài:

- Sẽ không bao giờ tôi về nữa, vắng tôi họ sẽ hạnh phúc, có tôi đời họ sẽ phải xáo trộn.

Trần Nguyên tròn mắt:

- Thế Man Ni định rồi sẽ làm gì? Không lẽ suốt đời đóng vai vũ nữ hoài à?

Hàn lắc đầu:

- Tôi không có nghĩ gì hết. Đi được bước nào đỡ bước này, hiện tôi đang cần tiền cho đứa em gái tôi học hết bậc tú tài.

Trần Nguyên thành thật:

- Vậy tôi thành thật khuyên Man Ni nhé! Hãy lợi dụng khi mình còn trẻ, còn đẹp. Tìm một lão già giàu có nào đi. Nếu không thì cứ đi ăn tự nhiên với họ, moi một số tiền, chứ dù sao thì cũng đến nước này rồi, có ai cần Man Ni phải gìn giữ trinh tiết?

Nhưng Hàn lắc đầu:

- Không được, tôi không thể làm chuyện đó được.

Trần Nguyên nhún vai:

- Như vậy là Man Ni gàn lại ngu nữa.

- Có lẽ vậy. Hàn cười nói - Còn anh, anh định sẽ làm gì?

- Cũng như cô vậy thôi, đến đâu hay đến đó.

- Sao không tìm một người nào đó lấy làm vợ cho rồi, không lẽ anh còn chờ cô ấy à?

- Man Ni cũng biết, đời người vô thường. Trần Nguyên đáp - Biết đâu một ngày nào đó cô nàng lại chẳng trở về Đài Loan, lúc đó chúng tôi lập lại cuộc đời chưa muộn.

Hàn giương to đôi mắt:

- Như vậy có nghĩa là anh còn gần hơn tôi.

Thế là họ cùng cười.

Và như thế, có một hôm, Trần Nguyên đưa Hàn về nhà. Đi giữa lòng đêm vắng, cả hai cùng thấy lạc lõng cô đơn. Đèn đường mờ nhạt soi bóng lúc trước lúc sau. Hôm ấy, Nguyên có vẻ hơi say rượu, anh chàng đột ngột đề nghị với Hàn:

- Man Ni! Thôi thì chúng ta lấy nhau đi?

Hàn ngạc nhiên:

- Tại sao?

Vì chúng ta đều là những kẻ gàn dở. Gàn dở lấy nhau là xứng quá rồi.

Hàn cười:

- Làm sao làm chuyện đó cho được, dù chúng ta đều là những kẻ khổ đau, có những tâm sự riêng, nên có lấy nhau cũng chưa chắc là hạnh phúc được.

Trần Nguyên thở dài:

- Man Ni nói đúng, hạnh phúc sẽ không bao giờ đến với những kẻ vô duyên.

Vâng, với những kẻ khổ đau, hạnh phúc sẽ không bao giờ đến. Bích Hàn ngồi uống rượu, nhìn Nguyên hát.

Anh chàng lúc nào cũng mong mỗi đợi chờ người yêu trở về, nhưng sẽ chờ đến bao giờ? Gã đàn ông mập ngồi cạnh nàng lên tiếng:

- Man Ni! Man Ni nghĩ gì thế?

Hàn cười:

- Dạ đâu có. Bây giờ anh có muốn nhảy không?

Lướt ra piste nhảy, một bản Mam bo. Bích Hàn tì người lên vai người đàn ông. Từng bước, từng bước gần với một trái tim trống rỗng. Gã họ Ngô ôm sát Hàn vào lòng, gã thấy hết sức mãn

nguyện. Đêm nay là một đêm thần tiên, chưa bao giờ gã thấy Man Ni ngoan ngoãn thế này. Họ quay cuồng, quay cuồng trên piste, hết bản này tới bản khác cho đến khi đêm đã thật khuya.

Sau cùng rồi cũng mỗi, họ trở về bàn. Vừa ngồi xuống Hàn đã được một bạn đồng nghiệp bước tới nói nhỏ:

- Chị bỏ bàn này đi, ông khách đằng kia chịu mua ticket chị một giờ một trăm bạc kìa, ông ta mua hết số giờ còn lại hôm nay của chị.

Hàn nhìn đồng hồ, chỉ còn nửa tiếng nữa là vũ trường sẽ đóng cửa. Nàng hỏi:

- Khách quen hả?

- Không phải, lạ.

Hàn chau mày có vẻ khó nghĩ. Nhưng đây không phải là một trường hợp hiếm. Hàn đứng dậy, xin lỗi gã họ Ngô. Gã có vẻ không vui lắm nhưng muốn chứng tỏ mình quân tử nên đồng ý, và Hàn đi theo cai gà đến một góc tối.

- Cô Man Ni đến đây rồi.

Hàn đứng trước bàn nhỏ. Sau lời giới thiệu của người cai gà, nhìn rõ khuôn mặt khách trước mặt, trái tim Hàn như rơi vào vực sâu. Không ai khác hơn là chàng, khuôn mặt tiêu tụy, hốc hác, một miếng thuốc trên tay với đôi mắt như dán chặt lấy Hàn. Hàn rã rời ngồi xuống ghế, trước mắt nàng là một cỏi sa mu.

- Sao biết em ở đây mà anh đến tìm?

Hạo Thiên dụi tắt thuốc, rồi đốt thêm một điếu nữa:

- Bích Hà cho biết.

À thì ra Bích Hà, trẻ con không bao giờ giữ mãi được bí mật.

- Anh... Anh bắt đầu hút thuốc tự bao giờ thế?

- Sau khi em đi.

Hạo Thiên nhả khói:

- Bích Hàn! Em độc lắm, anh chịu thua em. Đăng báo rao hàng ba tháng trời, kiếm hết cả một thành phố Đài Bắc, anh thiếu điều muốn lấy Bích Hà, mới được nó nói chỗ em... Em ác thật!

CHƯƠNG 24

Vừa vào tới nhà Hàn, Hạo Thiên đã ngã phịch xuống ghế. Chàng nhìn quanh. Một chiếc giường, hai chiếc tủ nhỏ, một bàn trang điểm và hai chiếc ghế để tiếp khách. Đó là tất cả đồ đạc trong nhà Hàn. Cách bài trí giống như ở những căn phòng ở khách sạn, có lẽ đây là cư xá đặc biệt dành cho vu nữ thuê. Hạo Thiên thở dài, tim đau nhói. Chàng thấy với bất cứ giá nào cũng phải đưa Hàn về, không thể mặc tình để Hàn nhem nhuốc trong vũ trường, chung đụng với đám ca sĩ vô loại, mấy cai gà và những ông giàu tiền chỉ biết mua vui.

Bích Hàn rót một cốc nước mang lại cho Thiên, giọng nằng ăm:

- Uống chút trà giải rượu đi anh. Xưa nay anh đâu thích uống rượu, sao hôm nay lại uống nhiều thế?

Hạo Thiên đỡ ly trà đặt xuống bàn, chàng giữ chặt lấy Hàn:

- Căn nhà này em thuê?

Hàn gật đầu, Hạo Thiên hỏi tiếp:

- Trả hết tiền nhà chưa?

Hàn ngạc nhiên:

- Em mới đóng cả một năm tiền thuê nhà mà?

- Có nghĩa là em không thiếu tiền thuê?

Hàn gật đầu Thiên đứng bật dậy:

- Tốt lắm! Thế thì để anh phụ em thu xếp đồ đạc. Va li em đâu rồi? Xách tay nữa? Thôi được rồi, bỏ hết cũng được, ở nhà vẫn còn quần áo của em? Mang theo những thứ này về làm gì?

Bích Hàn nắm tay Thiên, ngồi xuống mép giường giọng nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:

- Anh Thiên! Anh suy nghĩ kỹ một chút được không?

- Anh đã suy nghĩ rất kỹ.

Hàn nhấn mạnh:

- Em phải nói rõ anh biết, em không thể theo anh về, không bao giờ về với anh nữa, vì vậy xin anh đừng đung đến đồ đạc, cũng đừng mong lay chuyển em, anh cứ coi như chưa bao giờ biết em, chưa bao giờ ở với em vậy.

Hạo Thiên đứng trước giường, mắt mở to, mặt tái ngắt, nhưng chàng vẫn cố trấn áp cơn sóng trong lòng:

- Ý em muốn nói là em muốn xóa bỏ hết những ngày cũ? Em phủ nhận hình bóng anh trong tim em? Em thích làm vũ nữ, em thích sa đọa phải không?

- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, nói sao thì nói. Một người đàn bà, đã đi đến nước này còn dám cho là mình thanh tao cao quý sao được? Em không có ý xóa bỏ hết những ngày chung sống cũ của chúng ta, vì làm sao xóa nhòa được kỷ niệm, em cũng không phủ nhận giá trị của cuộc sống chung đó. Thú thật, nếu không phải vì anh, có lẽ em đã không...

Giọng Hàn như nghẹn lại, một lúc lâu mới nói tiếp:

- Em biết con người em hèn hạ, bản thủ, nếu anh xa được em thì em không còn gì cảm ơn bằng...

Lời của Hàn như một ngọn roi quất mạnh lên tim Thiên. Chàng đột nhiên bừng tỉnh. Cơn say đã trôi hết, mồ hôi rịn ra trán. Ta đang làm gì đây? Ta đã nói gì? Để van Hàn trở về hay để làm nhục người từng yêu quý? Thiên thấy thái độ của mình đã làm khoảng cách hai người càng xa hơn. Chàng nhìn nàng, rồi không còn chịu được, Thiên quỳ xuống nắm tay Hàn:

- Anh xin lỗi em, Bích Hàn! Chỉ tại đầu anh rối rắm quá, em hiểu cho anh say anh không còn kiểm soát được lời nói, nếu còn yêu anh xin em bỏ qua cho.

Hàn chớp mắt, những giọt lệ rơi xuống:

- Cảm ơn anh đã thương em.

- Em không còn tin anh sao?

- Tin chứ. Hàn đáp - Lúc nào em cũng tin anh, có điều anh không chịu suy một chút, sự ra đi của em không phải chỉ vì một phút hờn dỗi hay buồn phiền mà là vì em... yêu anh.

- Vì yêu anh?

Thiên trợn mắt

- Nếu thật tình yêu anh thì anh nghĩ không có gì chứng tỏ tốt hơn làm em hãy cùng anh về nhà.

- Chuyện đó xin chịu.

Hàn lắc đầu cương quyết

- Ngay khi chị Vân nổi nóng hạ lệnh, em đã ý thức được rằng, nhà họ Cao không còn là chỗ để em dung thân. Anh Thiên! Chị Vân là người có ơn cứu mạng em, ngay từ lúc chưa quen thân, chị đã có thể cởi áo khoác ngoài giữa mùa đông lạnh cắt cho em, hành động đó khiến em cảm động. Đừng nói chị đến lúc trong bệnh viện, chị đã thức ngày đêm chăm sóc em, đưa em từ cõi chết trở về. Chị Vân hiền, toàn thiện và cao cả. Trên đời này khó kiếm được một người thứ hai như chị. Nhưng tối hôm ấy, chị Vân đã nổi giận, đã mắng và đuổi em, hạ lệnh cho em đừng bước chân vào nhà họ Cao nữa.

- Em còn giận chị Vân? Để anh điện thoại bảo Vân đến ngay nhé! Từ khi em bỏ nhà ra đi, Vân đã đau khổ không kém anh, Vân đã hối lỗi, để anh bảo Vân đến xin lỗi em nhé!

Bích Hàn buồn bã:

- Đừng làm thế anh Thiên, làm như vậy cũng bằng giết em thôi. Anh không hiểu gì hết, em có giận chị Vân bao giờ đâu? Chị Vân có toàn quyền hành hạ, đánh đập em, em không giận. Có điều, cơn thịnh nộ của chị hôm ấy đã mở cho em thấy một sự thật, là tình yêu không thể san sẻ cùng lúc cho hai người. Anh Thiên! Chị Vân quá yêu anh. Trước khi có sự chen vào của em, đời sống anh chị đã hoàn toàn hạnh phúc. Và sự hiện diện của em chỉ làm chị Vân khổ thôi. Chị đã tiêu tụy thấy rõ. Tiếng cười nói tươi vui hàng ngày biến mất, chỉ vì em. Thủa xưa, lúc nào em cũng mong có dịp đền ơn chị Vân, nhưng em đã không làm được việc đó, kết quả em yêu anh và biến ân thành oán, em đã xui hạnh phúc hai người tan vỡ, làm khổ chị Vân. Bây giờ, cách duy nhất chuộc tội là em phải ra đi thật xa. Chính vì nghĩ kỹ như vậy mới có ngày nay, chứ không phải em giận hơn gì hết. Anh đừng nghĩ oan tội nghiệp!

- Tốt lắm!

Hạo Thiên nắm chặt tay Hàn:

- Em nói bao nhiêu đó đủ chưa? Em bảo là em ra đi không phải vì giận hờn, buồn ai hết mà chỉ vì hạnh phúc của anh với Vân. Thế thì, bây giờ anh giản dị nói cho em biết, sau khi em đi rồi, Y Vân lúc nào cũng chảy nước mắt vì nhớ em, nghĩ đến em; còn anh suốt ngày lông bông trên phố kiếm tìm. Không ai vui hết, trừ trường hợp em trở về, em hiểu không?

- Tất cả chỉ có nghĩa tạm thời.

Hàn nói:

- Sự ra đi của em giống như sự loại trừ một ung nhọt, lúc đầu ai cũng đón đầu nhưng rồi lâu dần, thời gian sẽ phôi pha, vết thương sẽ lành. Trái lại, nếu em không dứt khoát, cứ ở lại, ung nhọt sẽ càng lúc càng to và đến một lúc trở thành bất trị, khổ lắm!

- Cái gì mà ung nhọt? Thiên lớn tiếng - Anh đã tìm em, dù em có nói thế nào, anh cũng muốn em về với anh.

Hàn lắc đầu:

- Đừng, vô ích anh Thiên ạ! Không thuyết phục được em đâu.

Thiên trừng mắt:

- Em nói thật chứ?

- Vâng, sẽ không bao giờ em về với anh.

Hai tay Thiên nắm chặt hai tay Hàn, lắc mạnh:

- Em phải theo anh, bắt buộc em phải về với anh. Thiên lớn tiếng, mắt đỏ ngầu - Anh không cãi lý vòng vo với em nữa. Đi, phải đi!

Hàn vùng vẫy, nàng ngã nhào xuống giường, họ bắt đầu như hai tên đồ vật, giữ chặt lấy nhau, cuộc chiến chẳng đi đến đâu hết. Hàn vừa thở hổn hển vừa khóc. Thiên nắm chặt áo Hàn kéo mạnh. Vải rách, cả hai hoảng hốt và rồi Thiên mở trừng đôi mắt to.

Chàng như kẻ mộng du hay bị quỷ hút hồn. Thiên quên cả cuộc mặc cả lời về, chàng chồm tới. Hàn không phương trốn lánh, nhưng Hạo Thiên không còn lời nàng dậy nữa, mà giữ chặt lấy nàng...

Tay chân rã rời, Hàn nằm bất động, mặc cho ý thức bỗng bênh trôi, mặc Thiên muốn thế nào thì muốn, Hàn không chống trả, cũng không định chống vì chàng là người đàn ông duy nhất trong đời nàng. Sóng gió rồi cũng trôi qua, đêm đã thật khuya,

Hàn gói đầu trên tay Thiên. Cơn say đã qua rồi, Thiên đã tỉnh táo và tỏ ra ôn hoà:

- Bây giờ em có còn dám nói là không yêu anh nữa không?
- Em chưa hề nói không yêu anh bao giờ.
- Vậy tại sao chúng ta lại cãi nhau?
- Em có cãi với anh bao giờ đâu?
- Thế có nghĩa là em sẽ về với anh, phải không?

Hàn yên lặng, Thiên vuốt ve mắt môi Hàn, chàng lặp lại câu hỏi:

- Em còn yêu anh, em không muốn xa anh, vì vậy em phải về với anh, phải không Hàn?

Lời của chàng đầy tính chất ru ngủ. Lý trí vùng vẫy, tình cảm dâng co, sau cùng rồi cái gì phải thắng sẽ thắng, Hàn nhắm mắt lại nói nhỏ:

- Em yêu anh, chính vì yêu anh nên không muốn anh bị khổ sở, quần quít, vì vậy em không thể theo anh về được.

Thiên tỏ ra nhẫn nại:

- Em không còn là vợ anh sao?

Hàn chớp mắt:

- Em có là vợ chính thức của anh bao giờ đâu?

Tay Thiên nâng cằm Hàn:

- Em đang trách móc anh?

- Không có chuyện đó, vì chính em hiến thân cho anh, em không đòi hỏi danh nghĩa, em chỉ muốn nói cho anh biết một sự thật.

Mắt Thiên tóe lửa trở lại:

- Anh khuyên em đừng chọc giận anh nữa.
- Em cũng mong anh không nổi giận.
- Vậy thì... Thiên van xin - Em phải về với anh đi.
- Em đã bảo là không được.

Thiên trừng mắt:

- Được rồi, vậy phải nói rõ lý do.

Nhưng như sức nhớ ra, Thiên hạ thấp giọng:

- Đây em thấy không, lúc nào anh cũng bê bối, tại sao cứ đòi hỏi em trở về mà không giải quyết hết những rắc rối trước cho em. Hôm em đi không mang theo một cái gì hết. Tiền không, của cải cũng không, lại còn phải lo lắng tiếp tế cho gia đình, nên phải tựa thân vào vũ trường tìm sống. Vì vậy, Bích Hàn! Anh hiểu, chắc chắn em đã nợ vũ trường thật nhiều. Em ký hợp đồng với họ bao nhiêu, nói đi để anh lo liệu giùm cho em?

Bích Hàn quay mặt đi, mặc cho những giọt nước mắt chảy dài:

- Em không có vấn đề gì để anh lo liệu hết, em cũng không muốn theo anh về nhà.

Thiên ngắt ra:

- Thôi anh hiểu rồi. Chàng nói - Có phải em sợ ba mẹ anh biết em làm vũ nữ rồi khinh thường, hay em ngại Y Vân? Đừng lo, anh thề đây, sẽ không bao giờ anh cho họ biết chuyện đó, không ai biết được ba tháng qua em đã làm gì.

Hàn cắn môi, không nói gì hết. Thiên nói tiếp:

- Đó em thấy không, anh đoán là đúng điều của em nghĩ ngay. Bây giờ chúng ta sắp đặt một câu chuyện để đánh tan sự nghi ngờ của những người ở nhà xem nào. Em về với anh chắc chắn sẽ vui hơn, anh sẽ yêu em nhiều hơn, anh hứa không để em bị xúc phạm gì nữa, chúng ta sẽ sống bù trừ những tháng đau khổ vừa qua.

Nước mắt lại chảy dài xuống má Hàn:

- Em xin lỗi anh, em rất cảm động trước những sự lo lắng chu đáo của anh, nhưng không bao giờ em về nữa được.

- Tại sao?

Thiên sa sầm nét mặt, Hàn nhìn thẳng vào thực tại :

- Em đã nói hết với anh. Vì hạnh phúc gia đình anh và chị Vân, em đã bỏ đi, nếu bây giờ trở về thì bao nhiêu công lao cũ sẽ thành dã tràng xe cát. Em nói rồi, em chỉ là chiếc bướu độc trên hạnh phúc của anh chị, vắng em, đời sống anh chị êm thắm.

- Anh không muốn nghe những lý luận gàn bướng của em.

Thiên lớn tiếng hét, chàng đã nổi nóng, ngồi bật dậy trên giường với đôi mắt ngầu đỏ.

- Anh không cần gì hết, anh chỉ muốn em trở về, em có nghe không hay là còn chờ anh xử dụng đến vũ lực?

Hàn lắc đầu:

- Anh không cần phải xử dụng đến vũ lực vì anh hiểu, vũ lực vô dụng đối với em.

- Thế em...

Thiên giận cứng người, rồi như quả bong bóng xì hơi, chàng ôm đầu chưa bao giờ anh lại khổ sở thế này, - em ác lắm, em dày vò anh chỉ lắm hử?

Bích Hàn cúi đầu cố ngăn tiếng khóc. Thiên đột nhiên vùng dậy, kéo tay Hàn lắc mạnh:

- Em phải cho tôi biết, hấn là ai?

Hàn giật mình:

- Hấn nào?

- Đừng dẫu. Thiên hét - Gã đàn ông của em đấy. Có phải gã đã không cho em trở về với anh không? Hấn là ai?

Hàn trừng to mắt:

- Anh... Tại sao lại dựng đứng như vậy? phải rồi, có phải nếu có sự hiện diện của hấn anh mới bình tâm, mới chịu buông tha em, phải không?

- Đừng lừa dối, đừng bảo anh là không hề có gã đàn ông nào khác. Thiên lại hét - Em đổi khác nhiều quá rồi, xưa em bảo là chỉ làm nô lệ cho anh, em là con mèo ngoan ngoãn, còn bây giờ, anh đã van xin em biết bao lần thế mà em vẫn không chịu về, như vậy là phải có sự hiện diện của người đàn ông khác chứ? Còn gì nữa? Hấn là ai?

Thiên nắm vai Hàn lắc mạnh, Hàn chỉ biết khóc:

- Đừng làm thế em đau lắm. Đừng anh!

Thiên buông Hàn ra, giận dữ quay đi mặc áo vào. Chàng móc gói thuốc trong túi ra, định tìm một điếu, nhưng chỉ có chiếc hộp rỗng. Thiên ném hộp vào góc. Bích Hàn lặng lẽ nhìn chồng, rồi kéo

học tủ trên đầu giường lấy ra một gói thuốc ba số 5, đặt trước mặt chàng. Thiên cầm gói thuốc, nhìn chằm chằm vào mặt Hàn:

- Em cũng hút thuốc nữa à?

- Không có.

Bích Hàn lắc đầu

- Cái này của anh Trần...

Vừa nói tới đây Hàn mới thấy mình lỡ lời, ngừng lại.

- À!

Thiên như khám phá ra điều gì mới lạ:

- Thì ra chồn có dấu thế nào rồi cũng lòi đuôi. Hắn là ai? Là ai?

Hàn khóc:

- Anh Trần Nguyên đấy.

- Trần Nguyên?

Thiên bước tới đây nghiêng:

- Trần Nguyên là ai chứ?

- Anh chàng ca sĩ mà anh đã thấy ban nãy. Bích Hàn vừa nói vừa khóc. Nàng biết hiểu lầm đã nổ lớn trong tim Thiên.

- Nếu anh muốn em phải có một người đàn ông mới thỏa mãn, mới chịu buông tay thì đây em xin nhận đây Trần Nguyên là ca sĩ, là bạn trai, người yêu hay chồng em cũng được. Tùy anh muốn nghĩ làm sao thì nghĩ. Anh cứ tưởng tượng là em đã sống chung với hắn ba tháng rồi. Bao nhiêu đó đủ thỏa mãn anh chưa?

" Bốp"!

Thiên cho Hàn một cái tát tai trời giáng, Hàn sững sờ im miệng. Thiên đã y phục chỉnh tề, mặt tái xanh. Chàng ném gói thuốc về phía Hàn:

- Đúng là thứ đi thỏa!

Hàn chết điếng, tựa người vào thành giường, không có một tiếng tỏ bày, chỉ có mắt to mở lớn.

- Không ngờ trên đời này còn có những kẻ ngu xuẩn như tôi đến van xin cô trở về. Thôi được, cô đã là "dân" chuyện nghiệp rồi

thì thôi tôi xin chịu thua. Cuộc "giao dịch" vừa qua tôi có cần trả tiền không? Bao nhiêu? Tôi chẳng trả rẻ đâu mà sợ.

Thiên móc trong túi ra một xấp giấy bạc, không cần đếm và ném mạnh xuống đất:

- Cô yên tâm, tôi sẽ không gây rắc rối cho cô nữa đâu. Nếu tôi lại đến thì không còn ai ngu xuẩn như tôi nữa.

Rồi chàng tông cửa, bước nhanh ra ngoài. Bích Hàn lết xuống giường, toàn thân run rẩy. Nhìn những tấm giấy bạc vô tình rải rác, lòng nhói đau, nước mắt chảy dài.

CHƯƠNG 25

Đài Loan chỉ ẩm được đến đầu mùa hạ là cái nóng như thiêu lại đến. Cái nóng của tháng sáu đuổi xua hết gió mát, cả châu thành Đài Bắc như đặt trong hỏa lò. Khiêu vũ trường có máy lạnh, nhưng số người chen chúc quá đông, cộng thêm tiếng nhạc, tiếng trống, khói thuốc mập mờ khiến cho không khí thật khó thở. Bích Hàn từ lúc khiêu vũ trường mở cửa đến giờ đã tiếp được mấy người khách, nàng khiêu vũ liên miên. Hôm nay ban nhạc chơi nhạc đó có vẻ bệnh hoạn quá! Đụng tí là Valse, Valse và Valse. Quay mấy vòng là Hàn đã thấy choáng váng. Khi Hàn bước vào phòng rửa mặt, Trần Nguyên đã chặn nàng lại âu lo:

- Tốt nhất là Man Ni nghỉ sớm đi, tôi thấy Man Ni có vẻ không khỏe đây.

Vào phòng rửa mặt, Hàn ngắm mình trong kính, phấn son chẳng che dấu được vẻ tiêu tụy. Đời sống về đêm có lẽ làm đời người trở thành ngắn ngủi. Hàn mở ví, lấy phấn son ra, một chút phấn sạm màu che bớt vẻ hốc hác dung nhan. Biết rằng đời sống cuồn cuộn dưới ánh đèn là đời sống tự sát, nhưng vẫn đề kinh tế. Hay là ta cứ tìm một lão nào lắm tiền? Nhưng tại sao bóng dáng Cao Hạo Thiên vẫn cứ lúc ẩn lúc hiện trong tim? Hàn thở dài, trở ra piste. Trần Nguyên đã lên bục gỗ, giọng sầu muôn thưở với tiếng kẻ lẻ:

" Ngày xưa khi còn bé.

Tôi đã quen nàng..."

Một người con gái nhỏ, trên đời này có hàng ngàn hàng vạn cô. Mỗi cô lại có một tâm sự. Và những tâm sự nhỏ đó đã xây dựng thành lịch sử của đời sống. Hàn trở về bàn, gã mập lịch sự đứng dậy kéo ghế. Hàn ngồi xuống, đầu vẫn lâng lâng với bao ý nghĩ. Gã mập hút thuốc xì gà. Ngày xưa Hàn rất ưa thích mùi xì gà, nhưng không hiểu sao hôm nay mùi thuốc làm Hàn nôn mửa. Có lẽ ta bệnh rồi, Hàn nghĩ. Những ngày nóng bức thế này chuyện trúng nắng là thường.

- Nhảy không em?

Gã khách kê bên tai nàng hỏi Hàn phân vân. Trần Nguyên đã hát xong, bây giờ là một điệu Rumba đậm dặt.

Không thể từ chối được, ta là một vũ nữ nhà nghề. Hàn ngoan ngoãn ra piste, quay cuồng, quay cuồng, quay cuồng... Những ngọn đèn như quay theo, bàn ghế cũng quay, Hàn vừa thở vừa tựa người lên vai khách.

- Xin lỗi anh, em bệnh rồi.

Gã mập dìu Hàn về bàn, ân cần đòi đưa nàng về nhà, nhưng Hàn khước từ. Nàng cố gắng chống trả lại những câu xé ruột gan. Mong rằng không phải bệnh dạ dày tái phát, Hàn vái thầm. Ở hoàn cảnh này không thể ngã bệnh được. Nhưng cảm giác khó chịu cứ càng lúc càng gia tăng. Hàng lại bước vào phòng rửa mặt. Vừa đến lavabo là bao nhiêu nhột rã trong người đổ thốc ra hết. một cô vũ nữ khác cũng có mặt ở phòng rửa mặt thấy thế vội chạy lại đỡ Hàn, cô nàng dìu Hàn đến ghế ngồi xuống, rồi thản nhiên hỏi:

- Bao lâu rồi đấy?

- Cái gì?

Hàn ngạc nhiên, ả nhìn nàng qua kính với nụ cười:

- Đúng ra bồ phải tránh chuyện phiền phức đó chứ? Nhưng không sao đâu, có nhiều lúc ngứa mà vẫn không tránh khỏi. Tôi có quen một tên y ỉ, chỉ cần tốn ngàn bạc là giải quyết xong hết.

Ả quay lại nhìn Hàn:

- Đây không phải là lần thứ nhất chứ?

Bích Hàn nhìn Anna không hiểu cô nàng nói gì? Muốn ám chỉ điều chi? Không lẽ. Trời đất! Có thể có chuyện như vậy xảy ra không chứ? Hàn nín thở, đếm ngày. Sống chung cả năm trời không có tin tức gì, không lẽ chỉ một trận gió xuân mà ruộng xanh trở ngọc sao? Mắt Hàn chợt sáng, nổi e then làm má hồng đỏ.

Nàng hấp tấp hỏi Anna:

- Chị nói... Chị nói là tôi có thể có rồi à?

- Còn gì nữa. Anna nhìn Hàn với đôi mắt tội nghiệp - Chị gặp chuyện rắc rối rồi.

- Gặp rắc rối? Niềm vui tỏa rộng trên môi Hàn - Rắc rối này đâu phải dễ kiếm.

Rồi nàng bỏ chạy ra ngoài, bỏ mặc Anna ngơ ngác bên trong. Hàn xin phép ông quản lý nghỉ sớm. Nhìn đồng hồ mới 8 giờ hơn. Ở gần đây có một bệnh viện chuyên về phụ khoa, hình như hành nghề thường trực thì phải. Hàn bước vào Không hiểu bác sĩ có làm việc ngay không? phải đợi chờ hay sẽ khám ngay. Tim Hàn đập mạnh, nàng mong mỗi chuyện có con sẽ là sự thật, như vậy sẽ cảm ơn đời biết mấy.

Bác sĩ đến, sau khi hỏi qua loa mấy câu nói:

- Mời cô vào, chúng tôi có thể cho biết kết quả ngay.

- Không phải đợi mấy hôm sao?

Hàn thắc mắc, vị y sĩ lắc đầu:

- Không cần, chúng tôi lấy một chút nước tiểu của cô tìm nồng độ kích thích tố trong đó là hai phút sau có thể cho cô biết kết quả ngay.

Hai phút trôi qua sao như hai thế kỷ. Rồi vị y sĩ xuất hiện trước mắt nàng. Ông như nhìn thấy sự âu lo chờ đợi của Hàn hơn là sự sợ hãi nên nói:

- Xin chia vui với cô, cô vừa có thai.

Hàn mừng rỡ linh quỳnh:

- Bác sĩ có lầm không?

- Lầm lộn? Vị y sĩ cười - Khoa học làm gì có chuyện đó.

Tính toán một chút, y sĩ lại nói:

- Có lẽ đầu tháng hai sang năm cô sẽ sinh.

Ra khỏi dưỡng đường, Bích Hàn mừng rỡ đến độ muốn khiêu vũ trên đường phố. Trời ơi! Nếu ba mẹ anh Thiên biết tin này, nếu anh Thiên, chị Vân hay được... Chắc phải kỳ diệu lắm! Sống chung cả năm trời, sáng trông chiều trông, thế mà chẳng thấy có gì hết, không ngờ chỉ một lần ngẫu nhiên, lại đậu! Trách chi người xưa chẳng bảo "Cố ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cặm liều, liều xanh um".

Đi giữa lòng phố, Hàn không còn thấy nực, băng qua bao nhiêu con phố, con đường. Hàn chỉ thấy có anh sáng rực rỡ. Bây

giờ ta phải làm gì? Đứng giữa phố, Hàn băng khuâng. Về chẳng? Không được, phải chia sẻ niềm vui với mọi người chứ? Phải rồi, phải đến nhà anh Thiên. Từng tế bào trên người Hàn như réo gọi. Hãy đến nhà anh Thiên! Đến nhà anh Thiên cho họ biết tin mừng chứ?

Không nên do dự, đây không phải là lúc để do dự. Hàn gọi một chiếc taxi, hối hả cho biết địa chỉ nhà Thiên. Trên đường, nỗi vui và niềm lo làm tim Hàn hồi hộp. Nàng như kẻ phiêu diêu trên mây Đời sống một đứa bé đang thành hình.

Đến rồi! Hàn lại run. Nói gì bây giờ? Làm sao để họ hiểu? Sự đón nhận sẽ ra sao? Bà Cao hẳn sung sướng phát khóc? Y Vân sẽ ôm nàng nhảy lên mừng rỡ. Còn Hạo Thiên? Giọt máu của chàng đang nằm trong bụng nàng.

Cửa vừa mở, cô Liên ngạc nhiên gọi to vào trong:

- Ô! Cô Hàn về rồi.

Chẳng ai ra hết, Hàn vừa thở hổn hển vừa hỏi:

- Có ở nhà hết chứ?

Và không đợi cô Liên trả lời, nàng xông vào phòng khách. Hạo Thiên đang có mặt ngồi trên ghế. Nhìn thấy Hàn trở về, chàng có vẻ không tin:

- Bích Hàn? Em đấy phải không?

- Vâng.

Mặt Hàn rạng rỡ, nàng cố chân tỉnh niềm vui đang dậy sóng trong tim.

- Anh Thiên! Em về đây để thông báo với anh, anh tin không? Em đã có....

Hạo Thiên nhìn trừng trừng:

- Có gì?

- Có con.

Hàn thở ra, mặt đỏ gấc. Thấy Thiên vẫn còn ngẩn ngơ, Hàn tiếp

- Anh có nhớ cái đêm anh đến khiêu vũ trường Ngọn Gió Xanh không? Trên đời có nhiều chuyện tình cờ thật lạ...

Hạo Thiên chau mày, mắt đăm đăm nhìn Hàn, chàng chẳng có một chút gì là mừng rỡ. Bích Hàn ngơ ngàng... chơi với. Không lẽ không lẽ chàng bây giờ không muốn có con nữa sao?

- Lạ thật!

Giọng Thiên lạnh như băng.

- Đời sao lắm chuyện lạ lùng. Ở đây cả năm trời cô không có con, thế mà chỉ một lần đó là lại được?

Thiên cất cao giọng, đôi mắt sắc:

- Có phải gã ca sĩ kia chẳng nhìn là con hấn phải không?

Hàn ngạc nhiên đến cứng họng. Nàng không tin những điều mình mới nghe. Trời ơi! Trên đời sao lại có người tàn nhẫn thế này? Trời ơi! Trời ơi! Hàn quay người lại xông ra cửa. Trong lúc rối loạn, Hàn nghe hình như có tiếng gọi của Y Vân và bà Cao. Nhưng Hàn chỉ muôn chạy trốn, ngay bây giờ mà nếu chạy được đến cuối trời, đến sa mạc Phi Châu xa xăm hay vùng băng giá Alaska cũng được.

Thang máy xuống từ từ, tim Hàn cũng bắt đầu đập nhẹ lại. Nỗi đau vô bờ Hàn ra khỏi cửa là nhảy vội lên taxi.

- Bà đi đâu?

Gã tài xế hỏi.

Đi đâu? Thế giới bàng bạc thế này còn biết đi về đâu? Cha chết, mẹ chết. Không còn ai thân tình hết. Hàn nhìn xuống bụng. Đứa con chưa thành hình đã chịu bơ vơ không cửa không nhà.

Hàn chợt nhớ lại lời của Anna:

- Chị gặp rắc rối rồi, nhưng không sao đâu. Tôi có quen một y sĩ, chỉ cần tốn nghìn bạc là xong.

Phá thai? Hàn trừng mắt. Một kẻ chưa ra đời đã vô thừa nhận thì cho ra làm gì? Một đứa con không cha!

Phá thai? Phá thai? hai chữ ám ảnh. Có một thời giọt máu đã được ân cần chờ đón, vì nó mà cả ba phải trả giá rất đắt cho sự sút mẻ tình cảm. Nhưng bây giờ? Muộn rồi! Trời ơi! Trên đời sao lại lắm chuyện mâu thuẫn thế? Không có gì dở khóc dở cười cho bằng...!

Trở về chỗ ngủ, Hàn vợ vét hết tất cả quần áo vào một túi xách du lịch rồi ra đi.

Hàn đi rồi. Hạo Thiên mới thấy bối rối. không phải chỉ có Hạo Thiên thôi mà cả nhà họ Cao. Y Vân thấy Hàn, nhưng chưa kịp ra thì Hàn đã bước vào thang máy. Nàng không đuổi kịp, lúc trở lên thì thấy Hạo Thiên đang ngồi ôm đầu, trong khi bà Cao ngồi cạnh hặc hỏi:

- Con gặp Bích Hàn từ bao giờ?
- Tại sao con biết đứa con đó không phải của con?
- Con ở với Hàn hôm nào?
- Gã ca sĩ đó tên gì?
- Tại sao Bích Hàn bảo đứa con đó là của con?
- Giả sử như điều đó đúng thì sao?

Y Vân bước tới, đặt tay lên vai chồng nói:

- Anh Thiên! Anh phải tìm Hàn về, chắc chắn đứa con đó là của anh.

Hạo Thiên ngẩn người, bối rối, Vân tiếp:

- Em hiểu Hàn lắm, không bao giờ nó nói dối đâu. Tại sao lần trước anh tìm được Hàn mà anh chẳng cho em biết chứ?

Thiên lắc đầu:

- Anh không muốn nhắc lại chuyện đó, vì anh đã tìm được Hàn, nhưng lúc bây giờ Hàn sống chung với một tên ca sĩ.

- Chính mắt anh thấy họ sống chung?

Y Vân hỏi vặn, Hạo Thiên lộ vẻ lúng túng, chàng nhớ lại lời của Hàn hôm đó "... Nếu anh nhất định bắt phải có một người đàn ông ở đây thì anh mới vui, mới chịu buông tha em... thì được rồi, như vậy đó" một tia sáng loé nhanh trong đầu, Thiên ngồi bật dậy và chạy ra cửa.

Y Vân hét theo:

- Anh đi đâu đó?
- Tìm Bích Hàn.

Và bóng Thiên khuất nhanh ngoài cửa.

Khi chui vào xe rồi, Thiên lại quên mất nhà của Bích Hàn. Hôm ấy trong cơn say Thiên đã được Hàn dìu về rồi sự giận dữ làm chàng quên mất địa chỉ. Chỉ còn cách đến khiêu vũ trường Ngọn Gió Xanh.

Đến nơi, Thiên được ông quản lý đón tiếp:

- Không có, Man Ni hôm nay xin phép nghỉ và sẽ không trở lại nữa đâu.

Thiên thất vọng nhìn lên sân khấu, gã ca sĩ hôm nào vẫn với bản nhạc sầu:

" Tôi không buồn, không giận

Tôi không trách..

Và chỉ lặng lẽ nhớ

Nhớ đến người con gái năm xưa"

Thiên nhét một nắm tiền cho tên trưởng ban, nói nhỏ với hắn mấy câu rồi chàng ra cửa chờ. Không bao lâu Trần Nguyên bước ra, anh chàng kéo mắt kiếng xuống ngắm Thiên:

- Ông là ai? Tìm tôi có việc gì?

- Tôi là Cao Hạo Thiên đây, chúng ta đã gặp nhau qua rồi.

- À, thì ra ông Cao. Ông là anh rể của Man Ni phải không? Anh tìm tôi có việc gì?

- Tôi muốn gặp cô ấy, ông có thể cho tôi biết cô ta hiện ở đâu không?

Trần Nguyên nhún vai:

- Là không? Làm sao tôi biết được chuyện đó.

- Chắc chắn anh phải biết.

Hạo Thiên nổi nóng, anh chàng ca sĩ này gằn gằn dở dở trông thật sồn mắ

- Anh chơi thân với cô ấy như vậy không lẽ không biết sao?

- Tôi có biết đi nữa cũng không bắt buộc phải trình cho anh biết.

Hạo Thiên tức giận nhưng phải xuống nước:

- Anh làm ơn cho biết đi, chuyện chết sống mà.

- Ai sống chết?

Trần Nguyên ngạc nhiên, Hạo Thiên bứt rứt:

- Bích Hàn... Anh có sống chung với Bích Hàn không?

- Tôi?

Mắt Nguyên cơ hồ rơi ra khỏi tròng:

- Tôi sống chung với Man Ni? Ai bảo anh thế Man Ni nổi danh là người đẹp như băng sơn, có ai sờ đến cô ta được đâu? chưa có một ông khách nào mời cô ấy ăn được một bữa cơm tối chớ đừng nói.

- Nhưng Man Ni làm vậy là điên, ai có quyền bắt cô ta phải giữ trinh tiết chứ?

Trần Nguyên ngưng một chút nói:

- Anh có điên không mà nói vậy? Man Ni có tình yêu riêng của cô ấy, tôi có tình yêu riêng của tôi. Chúng tôi tuy cùng là người bị khổ vì tình, nhưng mỗi người có thần tượng riêng của mình chứ. Anh khờ khờ như vậy mà không hiểu sao Man Ni lại mê anh được, thế mà còn dám chụp mũ tôi sống chung với cô ta nữa chứ. Đừng đùa vô duyên như vậy cha! Lần sau đùa thế tôi đâm cho vỡ mặt nhé?

Thiên nhìn Nguyên, đột nhiên chàng thấy mình điên thật.

- Anh có muốn đâm để lần sau hãy đâm, bây giờ xin anh làm ơn cho biết địa chỉ của Hàn đi.

Trần Nguyên kinh ngạc:

- Chuyện gì xảy ra thế. Tối nay cô ta bảo khó chịu trong người, tôi khuyên về nghỉ đi.

Rồi Nguyên nhìn Thiên đắn đo một chút, nói:

- Thôi được, để tôi đưa anh đi.

5 phút sau, họ có mặt ở trước cửa nhà Hàn, Trần Nguyên bấm chuông, một lúc lâu chẳng có ai ra mở cửa. Hạo Thiên đâm mạnh vào vách và kêu lớn. Nhà bên cạnh bị phá giấc ngủ, một bà già thò đầu ra nói:

- Cô ấy đi rồi.

Trần Nguyên ngạc nhiên:

- Cái gì? Hôm qua Man Ni còn ở đây mà?
- Vâng, nhưng mới dọn đi trước đây một tiếng.

Hạo Thiên chen vào:

- Dọn đi đâu biết không?
- Không biết, chỉ biết là đã dọn đi.

Rồi đóng cửa lại. Hạo Thiên và Trần Nguyên ngẩn ngơ nhìn nhau. Thật lâu, Thiên mới mở miệng được.

- Bây giờ nếu anh muốn đâm tôi cứ đâm, càng đau càng tốt.

CHƯƠNG 26

Bích Hàn đã mất tích thật.

Lần này ngay chính Bích Hà cũng không biết tin chị ở đâu. Thiên hết đăng báo nhắn tin, đi khắp vũ trường tìm kiếm vẫn không tìm ra tông tích. Hàn đi rồi. Đi thật rồi. Nàng như một cuộn khói, một đám mây phiêu bạt trời xa, không để lại một chút tông tích nào cả. Hạo Thiên cả ngày chạy tới chạy lui như chó mất chủ; Nhưng Bích Hàn vẫn biệt tăm. Đã nhiều lần, Thiên van Hà; Chàng biết Hàn rất yêu em, ngày nào nàng còn sống là ngày đó chắc chắn nàng vẫn còn liên lạc với Hà. Nhưng cả Hà vẫn tỏ ra ngơ ngác. Một hôm, Hà nói với Thiên:

- Đêm qua em nằm mơ thấy chị Hàn đã chết rồi. Chắc chị ấy không còn trên đời này thật đâu, bằng không làm gì chị ấy bỏ mặc em chứ?

- Không! Không có thể có chuyện vậy được! Bích Hàn không thể chết. Vì cả đời nàng chỉ là những chuỗi ngày đau khổ tiếp nối. Nhưng Hàn không oán, không giận ai cả. Trong đời nàng không có hai chữ thù hận. Bích Hàn! Thiên kêu gào trong tim.

- Em phải sống, phải sống để anh được chuộc lỗi.

Hàng trăm hàng ngàn tiếng kêu, hàng vạn hàng triệu tiếng gọi, Hàn vẫn không về. Ngay trong giấc ngủ. Nàng như một cọng cỏ đã bị cuốn trôi ra lòng biển khơi Thiên trở thành khách hàng đêm của khiêu vũ trường Ngọn Gió Xanh. Chàng đến đó chẳng làm gì hết, chỉ một bình rượu, một điệu thuốc, nghe tiếng hát của Trần Nguyên.

Thỉnh thoảng Trần Nguyên cũng xuống chia rượu với chàng, và cùng kể lể những chuyện quanh Bích Hàn, rồi họ trở thành bạn thân lúc nào không hay.

Có lần Trần Nguyên đã khuyên Thiên:

- Thôi bỏ cuộc đi, mò mẫm tìm kiếm thế này mãi vô ích, người ta đã cố tình trốn lánh thì anh có tìm thế nào cũng toi công thôi.

Bỏ cuộc? Thiên không làm sao bỏ cuộc được. Đã một lần ta tìm thấy nàng thì chắc chắn sẽ tìm được nàng lần thứ hai...

Nhưng trái đất mông mênh thế này, biết tìm nàng ở đâu bây giờ

Tôi, Hạo Thiên thường mất ngủ, chàng đốt thuốc hết điều này tới điều khác cho đến sáng. Y Vân cũng không làm sao yên giấc, nàng thường ôm chồng thút thít khóc:

- Tất cả tại em hết, nếu em không ghen, hôm đó không nổi nóng thì làm sao có chuyện xảy ra?

Hạo Thiên lắc đầu. Những ngày gần đây chàng đã hoàn toàn đổi khác. Không còn vui đùa, tiêu ngạo như xưa.

- Đừng nên tự trách mình mãi, Y Vân!

Thiên trầm giọng nói

- Nếu tất cả sự việc dù được sắp xếp hay diễn lại, thì hậu quả cũng không khác bao nhiêu đâu. Em không có lỗi gì cả, lỗi chẳng là định mệnh đã an bài một cách sai lầm. Anh không nên cùng lúc yêu hai người. Em ghen là vì em yêu anh, không lẽ yêu là lỗi sao?

Rồi Thiên tiếp tục hút thuốc, chàng nhả khói:

- Nếu yêu là tội, thì bi kịch của đời sống không phải xảy ra từ thù hận, mà từ tình yêu. Tình yêu dễ sợ thật! Lúc nào nên yêu, lúc nào không, làm sao biết? Có biết đi nữa cũng chưa hẳn tránh được. Giống như bài hát ngày xưa Bích Hàn hay hát "...Tôi đã từng yêu nên biết yêu là gì, lúc nó đến ta không hề hay biết, nhưng khi biết rồi thì đời đã bị cột chặt với tình yêu". Y Vân! Em có thấy là chuyện của ba chúng ta đều bắt đầu lầm lẫn ở chữ yêu cả không?

Y Vân nhìn chồng, khuôn mặt Thiên lúc ẩn lúc hiện sau khói thuốc:

- Nhưng, anh Thiên! Bất cứ giá nào anh cũng gắng tìm Hàn về. Em xin hứa với anh, tìm Hàn về được sẽ không bao giờ em ghen nữa, em cũng không tỏ vẻ khó chịu, và hết lòng cư xử với Hàn như chị em ruột.

Hạo Thiên vuốt tóc vợ:

- Anh sẽ đi tìm Hàn, nhưng chắc không bao giờ gặp nàng nữa đâu.

Thiên nói, giọng buồn buồn:

- Nếu có tìm gặp đi nữa, cảnh cũ lại tái diễn, dù em có yêu Hàn như em ruột đi, nhưng trong những phút không dần được lòng, rồi lại có sóng gió thì khổ.

Y Vân lắc đầu:

- Không đâu, sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra nữa đâu.

Hạo Thiên thương hại nhìn vợ:

- Làm sao tránh được chứ?, khi em còn yêu anh? Vì vậy anh không trách việc em gây ra hôm ấy, nếu em không còn yêu anh thì đâu có gì xảy ra.

Y Vân tựa đầu vào ngực chồng yên lặng. Hạo Thiên tiếp:

- Bích Hàn hiểu rõ hơn anh việc ấy, vì vậy trong đêm anh tìm gặp Hàn, Hàn đã tìm đủ cách để anh chịu nhìn sự thật. Ba đứa chúng ta không thể sống chung trong một nhà, nhưng lúc đó anh không chịu nghĩ vậy Anh chỉ đòi Hàn trở về nhà để Hàn phải bịa đặt ra kẻ sống chung với nàng...

Hạo Thiên hít một hơi thuốc, lại thở khói:

- Thế mà anh lại tin mới ngu chữ. Hàn là một đứa con gái trong sạch, tinh khiết... Chỉ có anh là ngu đàn... Bây giờ nàng đi rồi, sẽ chẳng bao giờ Hàn để chúng ta tìm gặp nàng nữa. Anh dám chắc như thế, dù Hàn còn sống, Hàn vẫn không để ta gặp Hàn.

Nhìn đám khói thuốc tỏa dần, Thiên mơ hồ nhớ lại cảnh ba người đi dạo ở công viên Vinh Tinh. Lần đầu tiên đề cập đến ba chữ " Bích Vân Thiên", chính Thiên đã linh cảm sự không may sẽ đến. Bây giờ, thực tế đã chứng minh:

"Dạ dạ trừ phi

Hạo mộng lưu nhân thụy

Minh nguyệt lâu cao hữu độc y.

Tửu nhập sâu trường.

Hóa tác tương tư lệ".

Đêm đêm trần trò. c.

Mộng đẹp để người mơ

Cô đơn tựa ghế lâu cao

Ngắm trăng chuốc rượu, rượu vào lệ rơi.

Thiên quay người lại, niềm đau cày nát tim. Chàng cảm thấy từng tế bào nhức nhối. Y Vân vẫn còn tựa ngực chàng, ngược mắt đắm lệ nhìn chồng:

- Bây giờ ta phải làm sao hử anh? Mất Bích Hàn liệu tình yêu ta có bị mất mát không?

Thiên giật mình, chàng hiểu sự lo lắng của vợ:

- Y Vân! Trong vở kịch chúng ta đang diễn, từ đầu đến cuối Bích Hàn đều thủ vai kẻ hy sinh. Nếu chúng ta không còn yêu nhau thì chẳng hóa ra phụ lòng kẻ hy sinh cho tình yêu chúng ta quá sao?

Y Vân xót xa nhắm mắt, co rút người bên chồng. Ngày tháng lạnh lùng trôi. Đúng như điều Thiên đã đoán, tung tích của Hàn không còn tìm thấy. Tất cả hy vọng kiếm tìm đều trở thành ảo ảnh. Trái đất vô tình cứ xoay. Hết thu rồi đông, đông rồi xuân, xuân rồi hạ... Một năm chớp mắt đã trôi qua.

Gia đình họ Cao lại trở về với vẻ bình lặng cũ. Hạo Thiên tiếp tục ngày hai buổi đèn sớ, Y Vân ở nhà phụ bà Cao chăm sóc nhà cửa.

Ông Cao Kế Thiện lại bù đầu với sự nghiệp vĩ đại của ông. Tiếng than, tiếng thở dài vì không cháu nối dõi không còn nữa, hình như tất cả đã an phận.

Nhưng một buổi tối kia, chuông cửa đột ngột reo. Y Vân, Hạo Thiên và vợ chồng ông Cao đều hiện diện đông đủ ở nhà, họ cùng theo dõi say sưa trình vô tuyến. Cô Liên nghe tiếng chuông chạy ra mở cửa. Bên trong mọi người nghe tiếng "Ô" ngạc nhiên của cô Liên, rồi giọng của một người con gái xa lạ:

- Có đủ mọi người ở nhà hết chứ?

- Vâng.

Cô Liên lên tiếng. Hạo Thiên đứng dậy tái mặt. Ngoài cửa, một thiếu nữ dong dỏng cao, có khuôn mặt đẹp với nụ cười có nước mắt. Cô ta đang ôm một cái gói gì trong tay, Hạo Thiên há hốc mồm:

- Bích Hà!

Đúng là Bích Hà. Bích Hà bước tới trước mặt Thiên, trên tay không gì khác hơn là một đứa bé.

- Tôi mang tặng vật đến cho quý vị, đây là một đứa con trai vừa chào đời được 100 ngày.

- Bích Hà!

Thiên chỉ biết kêu lên, rồi ngắm đứa bé. Thằng bé có đôi mắt thật đen, chiếc miệng nhỏ nhắn đang nút tay, nó ngo ngác nhìn cha.

Bà Cao bước tới nhìn cháu nội òa khóc:

- Trời ơi! Nó giống con lúc mới ra đời như khuôn đúc.

Rồi bà đỡ lấy thằng bé hun lấy hun để. Ông Cao Kế Thiện, cô Liên cũng quay lại. Y Vân kéo tay Bích Hà:

- Bích Hà? Còn chị em đâu?

Hạo Thiên xúc động chờ đợi.

- Cho anh chị biết đi Bích Hà! Chị em bây giờ ở đâu? - Chị Hàn bảo em mang con đến cho anh chị. Bích Hà nói mắt long lanh lệ.

- Chị ấy cũng dặn em cho anh chị hay là đời sống của chị Hàn rất bình yên, anh chị khỏi phải lo hay bận tâm gì hết.

Hà lại móc một phong thơ trong túi đưa cho Vân:

- Đây là thơ của chị Hàn gửi cho anh chị.

Hạo Thiên giật thơ, lật đặt mở ra xem, Y Vân cùng đọc :

“Anh chị thân mến,

Từ khi ý thức được thế nào là cuộc đời, em vẫn hoài nghĩ ý nghĩa của đời sống. Mãi đến khi đứa con trai chào đời, em mới thật sự hiểu chúng ta sống để làm chi. Em yêu con em hơn bất cứ một cái gì trong đời này, nhưng rồi em nghĩ, sự hiện diện của nó bên anh chị còn cần thiết gấp trăm lần bên em. Dù sao thì nó cũng là giống máu của nhà họ Cao, nó phải trở về với nội nó, vì vậy em đành cắn răng giao nó trở về anh chị.

Em biết ở bên anh chị, chắc chắn nó phải được trưởng thành trong tình yêu và no ấm, nên em rất an tâm. Đối với một người làm mẹ thì không có một cái gì làm họ hãnh diện và mãn nguyện hơn là con cái được hạnh phúc và sung sướng. Em tin rằng, trong vòng tay của anh chị, con em có cha, có mẹ, có ông bà nội, nó sẽ trưởng thành một thanh niên ưu tú cho xã hội sau này.

Anh chị đừng hoài công đi tìm em. Sau bao nhiêu sóng gió, em đã chai lì rồi, em không còn là một cọng cỏ yếu ớt ngày xưa nữa. Em có thể đối mặt với bão tố, có thể sống bình yên trước bao nhiêu cạm bẫy, anh chị cứ an tâm. Em sẽ không bao giờ quên ơn anh chị trong lần cứu nguy bệnh nặng, cũng như không bao giờ quên ân tình của anh chị những ngày sống chung.

Ngoài ra, em không hề oán hận anh chị điều gì hết, nếu không vì thế, em đã chẳng giao con cho anh chị. Anh chị cứ yên tâm, những người yêu dấu của em! Chúc anh chị yêu nhau suốt đời, hạnh phúc suốt đời.

Đứa em gái nhỏ của anh chị.

Bích Hàn"